Sayı: 11 Mayıs 2025

Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALKEVİM

"Ortaokul"

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mah. Mehmet Yeşilgül Cad. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
Dr. İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları
Kurucu Temsilcisi & Genel Müdürü

Editör:
Türkçe Zümresi

Yayına Hazırlayanlar:
Özlem AKIN
Fatih BULAT
Tamer Yaşar AKÇAALAN
Tsidem MOUSTAFA
İclal Mehtap AĞAÇ
Tuğba YILDIZ

Dizgi Yapım - Grafik Tasarım
Fatma Çolak

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2025
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV'İM
dergisinde yer alan öğrenci yazıları ve resimlerinin her türlü yayın ve kullanım hakkı ALKEV Özel Okullarına aittir.

ALKEV'İM para ile satılmaz.
ALKEV Özel Okulları
Ortaokul öğrencilerinin edebiyat dergisidir.

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

29 EKİM ŞİİR YARIŞMASI DERECELERİ

SENİNLE 4
ATA'YA MİNNET 4
GELECEĞİN IŞIĞI 4
KURTULUŞ GELİYOR 4
GÜNLERDEN CUMHURİYET 5
BAĞIMSIZIZ SAYENDE ATAM 5
CUMHURİYET NAKIŞI 5
CUMHURİYET'İN DOĞUŞU 5

DENEME

BETON ŞEHRİN PLASTİK GÖLETİ 7
BİRBİRİNİ TAMAMLAYAN İKİ GÜÇ: BAŞARI VE SEVGİ 8
ELEKTRONİK ÇÖPLÜK 9
HER İŞİN BAŞI SAĞLIK MI? 10
KENDİNİ SEVEN DÜNYAYI SEVER 11
REKLAMLARIN TÜKETİME ETKİSİ 12
İNSANLARIN AYNASI 13
İSMİ OLMAYAN HASTALIK 14

ÖYKÜ

BAŞ BELASI KURAKLIK 16
KAYRA 17
BİR MEKTUPLA DEĞİŞEN DÜNYA 18
MERHAMETİN GETİRDİĞİ ŞAŞKINLIK 19
KURAK ÜLKE 20
YAŞANAN SON KAR 20
YENİ BİR KEDİ 21
ASLA VAZGEÇME 22
SAORİ'NİN KONTROLÜ 23
BİR RÜYADA UYANIĞIM 24
KAHRAMAN NİLGÜN 26
KADINLARIMIZI KAÇIRDILAR 27
BAY TOPARLAK 28
DIŞ GÖRÜNÜŞ 31

ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI SEÇKİSİ

DEĞİŞİMLER KÜÇÜK ADIMLARLA BAŞLAR 33
BİR ADIMLA BAŞLAMAK 34
YÜREĞİNLE İZ BIRAKMAK 35
ÇOK KÜÇÜK OLABİLİRİM AMA ÇOK BÜYÜK BİR FARK YARATIYORUM 36
FARKIN FARKI 37
KİBRİT ÇÖPÜ 38
İNSANIN KUŞU 39
SİZ NE YAPACAKSINIZ? 40
HAYATA DEĞER KATANLAR 41

MASAL

ALİCE VE DOĞUM GÜNÜ DİLEĞİ 43
ASLI VE MACERASI 44
FAKİR KRAL 45
YILDIZ SAVAŞÇISI DRACO 46
KIRMIZI SAÇLI RAPUNZEL VE DENİZ 47
BEYAZ BAŞLIKLI PRENSES VE MACERASI 48
KRALSIZ HARİKA BİR ORMAN 49
KÜÇÜK KIZ VE ONUN NEFİS KURABİYELERİ 50
KÜÇÜK KRAL DİDO! 51
TAHTLAR VE KARARLAR 52
THOR'UN ŞİMŞEĞİ Mİ? ZEUS'UN ŞİMŞEĞİ Mİ? 53

GEZİ YAZISI

İSTANBUL'UN GÜZİDE SEMTİ: BALAT 55
PERA'NIN PERA'DA BİR GÜNÜ 56
İSTANBUL'UN GÜZİDE SEMTİ: FATİH 58
KUZGUNCUK SEMTİNİN DOĞUŞ HİKÂYESİ 59

ELEŞTİRİ

SIRA DIŞI BİR CESARET ÖRNEĞİ OLAN BÖCEK ÇOCUK ÜZERİNE 61
MASALLAR DİYARINA YOLCULUK 62
HAYATIMIN SINIRLARI 63
GÖKYÜZÜNÜN EN FARKLI MARTISI 64

ANI

ALMANYA'DAN UNUTULMAZ ANILAR 66
SÜRPRİZ KAR TATİLİ 67
MASALLAR DİYARI İSTANBUL 68

ŞİİR

DÜŞÜNME ZAMANI 70
DAHA DEĞİL 70
BAŞARI İÇİN EMEK GEREKİR 72
HAKLARIMIN FARKINDAYIM 72

"Dünyayı verelim çocuklara hiç değilse bir günlüğüne
allı pullu bir balon gibi verelim oynasınlar
oynasınlar türküler söyleyerek yıldızların arasında
dünyayı çocuklara verelim."

Nazım Hikmet Ran

ALKEV'İM Dergisi Değerli Okurları,

Bir sözcükle başlar her şey. Buz gibi bir günü sevgi dolu bir "Merhaba!" sıcacık hâle dönüştürebilir. "Üzgünüm!" yaraları onarabilir ve bir "Teşekkür ederim!" evrenin ağırlığını üzerinizden alabilir. İşte bu sözcüklerin her gün kullanıldığı bir mekândan yazıyoruz size, okuldan... Atatürk'ün Nutuk adlı eserinde "Genç beyinlere insanlığı, hürriyeti ve millet sevgisini aşılayan yer" olarak tanımladığı okuldan: ALKEV'den...

Kökeni Antik Yunan'a kadar dayanan okul, Yunancada "scholē" başlangıçta "boş zaman, dinlenme ve düşünceye ayrılmış zaman" anlamına gelirken zamanla "ders ve öğrenim" anlamlarını kazandı. Bu durum Antik Yunan'da eğitimin, dinlenme ve düşünmeye ayrılan özel zamanlarda yapılması geleneğine dayanır. Bugün "okul" kelimesi, sadece bir bina veya fiziksel mekân anlamını değil; aynı zamanda eğitim, bilgi edinme ve toplumsal gelişimle ilgili bir kavramı ifade ediyor.

Bizim için de okul birçok şeyi ifade ediyor. Öncelikle okul, hayatımızın dönüm noktasıdır. Bilgiyle yoğrulan zihinlerin, değerlerle şekillenen yüreklerin ev sahibidir. Burada öğrenilenler sadece ders kitaplarının satırlarından ibaret değildir. Dostluk, paylaşma, dayanışma gibi hayatın en anlamlı dersleri de okul sıralarında filizlenir. Okul; geleceğe açılan bir kapı, bireyin hayallerini gerçeğe dönüştürebileceği yolları gösteren bir rehberdir. Aynı zamanda, geçmişin birikimini geleceğin ışığıyla buluşturur. Bu yüzden okul; insanı yalnızca bilgiyle değil, insanlıkla da donatan kutsal bir mabettir.

İşte bu kutsal mabedin en önemli öznesi çocuktur. Kalbine her yeni bir gün; bir umut, bir ışık bıraktığımız çocuklarımız. ALKEV'in çocukları... Her birinin kalemi, sevgiyi sözcüklerle dokudu. Yazdıkları tüm yazılarda sıcak ellerinin uzandıkları dostluklar vardı. Sınırları yoktu elbette. Hayal güçleriyle dünyanın gerçek sınırlarını aştılar. Henüz keşfedilmemiş bir dünyanın anahtarını bizlere verdiler. Ve en güzeli de nedir biliyor musunuz? Bizlere ilham oldular. Onların çizdiği bu ümit dolu dünya, masumiyetlerinden doğdu. Bir kez daha bize şunu hatırlattılar: "Gün gelir, fırtınalar diner; ümit, iyi ki var!"

25. yılımıza yakışan bir edayla; aklın ve bilimin aydınlığında, hayallerin enginliğinde kaleme aldılar tüm yazılarını. Her biri, hayal gücünün renkli kanatlarında uçarken satırlara hayat verdi. İlhamımızı Nazım Hikmet'in dizelerinden aldık; biz dünyayı değiştirmedik belki ama kalemi onların ellerine verdik, içlerindeki dünyaları dışa vurmaları için. Onlar, sözcükleri allı pullu balonlara dönüştürdüler; ışıldayan hayal dünyalarını yazıya döktüler. Ve şimdi, o rengârenk yazılar huzurlarınızda...

Düş gücünün zarif kalemlerle buluştuğu bu yolculukta, keyifli okumalar dileriz.

TÜRKÇE ZÜMRESİ

29 EKİM ŞİİR YARIŞMASI DERECELERİ

5 ve 6. SINIF SEVİYESİ

SENİNLE

Aydınlandık seninle,
Tarihe iz bıraktık.
Al bayrağın altında
Millet olduk, inandık.

İlerledik seninle.
Zoru aştık, başardık.
İzindeyiz daima
Ne mutlu ki yılmadık.
Durmadık biz seninle,
Egemenlik kazandık.
Yandık, doğduk seninle.
İsminle hep yükselen
Zümrüdüanka lardık.

ŞEHRAZAT MİRA SARAÇ - 5C

ATA'YA MİNNET

1922'de saltanat kaldırıldı güzel yurdumda
Özgürlük yayıldı vatanımın dört bir yanına
Kulluk kalktı padişaha, güneş doğdu tüm toprağımıza
Minnettarız cumhuriyeti bize kzandıran Ata'mıza

Ayrım yapılmaz oldu yurtta doğan bütün insanlara,
Eğitim hakkı tanındı geleceğin aydınlık kızlarına.
Kadınlar artık özgürdü, umutla baktı yarınlara.
Minnettarız cumhuriyeti bize kazandıran Ata'mıza

Cumhuriyet en büyük dersi verdi düşmanlara,
Adım atmaz oldular güzel yurdumuza.
Koruruz, taşırız cumhuriyeti sevgiyle yarınlara.
Minnettarız cumhuriyeti bize kazandıran Ata'mıza

Anarız cumhuriyeti kuran gazileri, şehitleri dualarla.
Yüceltiriz eşsiz ülkemizi medeniyetin semalarında.
Biz yürürüz her zaman Atatürk'ün yolunda.
Minnettarız cumhuriyeti bize kazandıran Ata'mıza

CEMRE KEBABÇI - 5B

Geleceğin Işığı

Bir umutla kuruldu bu ülke,
Atatürk'le yükseldi her bir güneş.
Hür düşünce, hür bir yaşam,
Cumhuriyet, seninle bir başka güzel.
Okulda, sokakta, bilimin peşindeyiz,
Geleceğe umutla bakıyoruz biz.
Her bayramda coşku, sevgi dolu,
Seninle her kalp, özgürce atıyor.
Birlikte büyüdük, el ele verdik,
Cumhuriyetim, seninle güçlendik.
Atatürk'ün mirası, bizde yaşayacak.
Her yeni günde, sevgiyle yankılanacak.

ARJEN AVŞAR - 6B

Kurtuluş Geliyor...

Kurtuluş geliyor kurtuluş,
Ey güzel vatan!
Sadakatin özgürlüğe uzandığı,
Yıldızların yer aldığı,
Şehidin yattığı,
Zafer gücünün ana vatanı.

Keskin buzulun dayanmadığı,
Asker tüfeğinin çalışmadığı,
Hürriyet rüzgârının kalmadığı toprak;
İstikbal'in dengesini bozacak!

Ey vatan kurtaranı;
Mavi gözlerinin parıltısı,
Altın sarısı saçlarının ışıltısı,
Kurtuluşu sağlayan,
Türkiye Cumhuriyeti'nin yaratıcısı;
Mustafa Kemal Atatürk.

ZEYNEP ADA ÇAKIR - 5D

CUMHURİYET NAKIŞI

Tığla başlarsın işe,
Dolarsın ipi üstüne.
Bir üste, bir alta,
İlerlersin sonsuzluğa.

Tığ Atatürk,
İp ise cumhuriyet.
İlmek ilmek dikilen,
Bir sonsuzluğun başlangıcı.

Çabayla, zorlukla,
Acıyla, umutla.
Aynı bir nakış gibi dikildi,
Atatürk sayesinde cumhuriyetin
temeli.

KAYRANİL DÜZEL - 7D

BAĞIMSIZIZ SAYENDE ATA'M

Cumhuriyeti'miz ilan edildi bize,
29 Ekim'de ,
Ata'mız sayesinde,
Büyük umut ve emekle.

Bizler Atatürk çocukları,
Geleceğin kurtarıcıları,
Yürürüz izinde,
Her ışıklı günde.

Cumhuriyet'ten önce ne vardı mesela,
Kötü düşünce ve kargaşa,
Hayatlarımız olurdu,
Bir adamın iki dudağının arasında.

Artık böyle değiliz,
Bağımsız oldu ülkemiz,
Mutluluklar dolu yarınlarda,
Yaşayacağız daima.

ECE ESKİÇAKIT - 8D

GÜNLERDEN CUMHURİYET

Tarih 29 Ekim,
Günlerden cumhuriyet,
1923 senesinde,
Geldi ülkeye adalet.

Mustafa Kemal Atatürk,
Onu seviyor her Türk,
Bir gün babama sordum neden?
Dedi ki ülkeye verdi düzen.

Hasta olsun olmasın,
Hata yapsın yapmasın,
Gerekse vefat bile etse,
O her zaman kalbimizde.

ÇINAR AVCI - 7A

CUMHURİYETİN DOĞUŞU

Bir güneş doğdu karanlıktan,
Ufuklara umut oldu Atatürk'ün adı,
Kurtuluş savaşıyla yorulmuş bir millet,
Bağımsızlık destanıydı yazılan kaderi.
Egemenlik milletindir, der yürekler,
Her adımda özgürlük yankısı,
Atatürk'ün izinde, ilerleriz biz,
Cumhuriyet, sonsuz bir ışık gibi.
Cumhuriyet, özgürlüğün çocuğu,
Halkın iradesiyle yükselen bayrak,
Atatürk'ün ellerinde bir meşale,
Aydınlattı geleceği, karanlık geceleri.
Ey Türk gençliği, Cumhuriyet sana emanet,
Atatürk'ün sözüyle geleceği kur,
Adaletle, bilimle yüksel bu vatanda,
Cumhuriyetin her daim bekçisi ol!

NEHİR ALKAŞ - 7D

7 ve 8. SINIF SEVİYESİ

DENEME

BETON ŞEHRİN PLASTİK GÖLETİ

Bilmem kaç yıl önce o çok sevdiğim evimden ayrılmak zorunda kaldım. Eski evimi ne zaman hatırlasam orada geçirdiğim güzel günleri de hatırlarım. Babaannemin eski sandalyesi, dedemin bastonu gözümün önünde büyüdüm ben. Eski evim bana hep onları hatırlatır. O yüzden burayla çok bağ kurdum ama maalesef ki taşındık.

Çok kısa bir süre önce okuluma daha yakın olmak için Bahçeşehir'e taşındık. Biz doğada vakit geçirmeyi seven bir aileyiz. Eskileri sevdiğimiz kadar doğayı da pek severiz. Eski evim doğanın içinde muhteşem bir yerdi. Her sabah kuş sesleriyle uyanırdık ailece. Ancak babamın işi sebebiyle Bahçeşehir'e taşındık. Bahçeşehir tipik bir İstanbul şehri, betondan bir semt. Ailece burada nasıl vakit geçirebiliriz diye düşündük. Burada nefes alabileceğimiz bir mekân var mı, diye araştırmaya koyulduk.

Öğrendik ki burada Gölet dedikleri bir yer varmış. Biz de yaşadığımız ortamdaki bulabildiğimiz en doğal yere yani Bahçeşehir Göleti'ne gittik. Her yerde kuşlar, ağaçlar, bitkiler ve kaplumbağalar vardı. Buradaki doğal güzelliğe hayran kalmıştık. Babam fotoğraf çekelim dedi bol bol.

Fotoğraf çekerken Gölet'te, yürüyüş yollarında ve bankların etrafında çöplerin olduğunu fark ettik. Her yerde plastik bardak ve şişeler vardı. Ailemle birlikte bulabildiğimiz bütün çöpleri topladık. Ama hala her yerde çöpler vardı. İnsanların; parkları, göletleri, yürüyüş yollarını ve bankları kirletmedikleri bir dünya hayali kurmaya başladım. Gölet'in etrafında hep çöp kutuları vardı. Neden kimse kullanmıyordu anlamadık. İnsanların çevre kirliliği konusunda bilinçli ve sorumluluk sahibi olmaları gerektiğini anladık. Bizi gören aileler de çöp toplamaya başladı. Farkında olmadan harika bir işe öncülük etmiş olduk. Buraya geldiğimde bu olay benim için unutulmaz bir anı oldu.

EREN ÇOĞAN - 5A

Birbirini Tamamlayan İki Güç: Başarı ve Sevgi

Başarı, bir kişinin başarısına erişme durumu veya bir alanda kendini geliştirme çabasının olumlu sonuçlanmasıdır. Bu; akademik, mesleki, kişisel ya da sosyal alanlarda gerçekleşebilir. Başarı, yalnızca sonuçla değil; süreçle ve bu sürecin bize kazandırdığı deneyimlerle de ilgilidir. Gerçek başarı, genellikle azim, sabır ve öz disiplinle şekillenir. Başarı kimileri için sınav, kimileri için ise bir engelin aşılması ya da hayalinin başlangıcı olarak değerlendirilebilir.

Sevgi ise bir insanın, bir varlığa ya da bir duruma karşı beslediği derin bağ ve olumlu duygudur. Sevgi; saygıyla, anlayışla, güven ve içtenlikle beslenir. Kapsayıcıdır; aileye, arkadaşlara, doğaya, hayvanlara ve hatta bir mesleğe karşı duyulabilir. Sevgi en güçlü duygulardan biridir ve yaşamı zenginleştirir.

İlk bakışta bu iki kavram, birbirinden bağımsız gibi görünür. Ancak gerçekte başarı ve sevgi, birbirlerine zincir gibi bağlıdır. Birini elde etmek, çoğu zaman diğerini gerektirir. Başarı, çoğu zaman dışsal faktörlerle verilir: para, ünvan, tanınmaz. Ancak gerçek başarı, içsel bir tatminle başlar. Sevdiğimiz bir şeyin devam etmesi sadece başarmak için değil, aynı zamanda içsel huzurun bulunması için de önemlidir. Sevdiğimiz bir işte karşılaşılan zorluklarla karşılaşmamak; aksine, bu sızıntının aşması daha da güçlenir. Çünkü sevdiğimiz bir şeyi yaparken başarıya ulaşmamız kazandığımız içsel motivasyon daha doğal ve içten olur. Örneğin; bir sanatçı sanatını sadece kazanmak için değil, aynı zamanda tutkusunu ve sevgisini insanlarla paylaşmak için yapar. İşte bu tutkudur, yani sevgi. İşte başarıyı anlamlı kılan güç! Eğer bir işi sevmeden yaparsak başarıyı elde edemeyiz.

ARJEN AVŞAR - 6B

Elektronik Çöplük

Birçok insan kullanmadığı elektronik eşyaları çöpe atar. Buna da "elektronik çöplük" denir. Hikâyemizde adı geçen Rıfat ile Raife bu dijital dönüşüme rağmen, neredeyse hiç elektronik eşya kullanmayan bir çiftti. Sadece oturmuş, camdan insanları izliyorlardı. Rıfat'ın işi ise mobilyacılıktı. Öyle güzel tasarımlar yapıyordu ki görenler hayran kalıyordu. Sabahın dokuzunda kalkıp akşam ona kadar çalışıyordu. Raife Hanım ise Rıfat Bey geldiğinde onu bir ziyafet ile karşılardı.

Bir gün Rıfat Bey ile Raife Hanım bir şey fark ettiler, her yer atılmış elektronik eşyalar ile doluydu. O gün o çöplüğü yaratanlardan bir genç, öğrenci evi için türlü mobilyalar almaya gelmişti.

Rıfat Bey:
-Evladım, siz hiç mi düşünmüyorsunuz yaşadığınız çevrenizi?

Genç:
-Amca düşünüyoruz da bu kadar elektronik eşyayı nereye koyalım, elbette bir yerde toplamamız gerekiyor.

Rıfat Bey:
-Oğlum, böyle çöpe atmak yerine geri dönüşüme kazandırsanız ya da tamir edip kullansanız olmaz mı? Ben yıllardır mobilyacılıkla uğraşıyorum ve ikinci el mobilyaları asla çöpe atmıyorum. Yeniden değerlendirip onları yuva kuracak gençlerle buluşturuyorum.

Genç, bu yaşlı amcayı süzdü. Geri dönüşüm fikri çok hoşuna gitti. Biz gençler neden kıymet bilmiyoruz diye düşündü. Rıfat amca ona eski yokluk dönemlerini anlattı ve genç haline şükretmeye başladı. Nasıl bir kirliliğe sebep olduklarını Rıfat amcadan dinliyordu. Dinlediği her detay onu daha da bilinçlendirdi.

Genç, öğrendiği her şeyi gidip arkadaşlarına anlattı ve mahallede geri dönüşüm kampanyası başlattı. Mahallede artık bir elektronik çöplük kalmadı. Herkesi bilinçlendirmek adına mahalledeki tüm gençler canla başla çalıştı.

KARTAL EFE CAVAŞ - 5A

HER İŞİN BAŞI SAĞLIK MI?

Kitap okumayı çok severim. Annem de öğretmen olduğu için evde kocaman bir kitaplığımız var. Her ay bir kitap belirler, tüm aile onu okuruz. Ailece vakit geçirdiğimiz en güzel saatler bunlardır, desem abartmış olmam. Sadece okumayı değil, anlatmayı da çok severiz. Anlatma işinin ustası anneannemdir. Bayılır bizlere masallar, hikâyeler anlatmaya. Göçmen olanlar bilir, bizlerin büyüklerinin anlatacağı çok hikâye vardır. Hepsi birbirinden güzel ve değerlidir. Anneannem bize geldiği vakit, hemen çay demlenir. Anneannem ikinci yuduma geçmeden başlar yine bir hikâye anlatmaya. Onun her konuya, temaya özgü hikâyesi hazırdır. Ona bir yarışmaya katılacağımı söyledim. Eski toprak kendisi, çok da sağlıklı.

-Bu sağlığı neye borçlusunuz hanımefendi, dedim.

-Sen benim yaşıma bakma! Ruhum genç benim kuzum, dedi.

Yaşı geçmiş de olsa kırışıklarından o mavi gözlerini tam manasıyla göremiyor da olsak dediği gibi bu tontonun ruhu gençti. "Ruhun gençse sağlıklısın!" onun meşhur cümlesidir. Yarışmanın konusunu ona söylediğimde hemen o meşhur hikâyelerinden birini anlatmaya başladı.

"Bir köyde uzun süredir hasta olan bir adam yaşar. Köy halkı ona yardım etmeye çalışır, tedavisi için destek olur. Yaşamın anlamını arayan bir seyyah, bir gün bu hasta adamın yaşadığı köye gelir. Herkes bu adam için telaş içindedir, seyyah köy halkından bu adamın evini öğrenir ve onunla konuşmak ister. Hastanın yanına gittiğinde adam hastalıktan kıvranmaktadır. Seyyah hasta adama sağlıklı olmanın sadece fiziksel bir süreç olmadığını, ruhsal dünyada da değişim gerektirdiğini söyler. Korkular, umutsuzluklar ve geçmişten gelen yaralar... Öncelik hedef bunlardan kurtulmaktır, düşüncesini aşılar hasta adama. Ve ona şu cümleyi kurar: "Ruhunu iyileştirmek istersen dünya sana yardım eder, sen yeter ki iste."

Hasta adam bu cümleyle kendine gelir ve derin bir düşünceye dalar. Hastalığının aslında bedensel bir sorun olmadığını, uzun süredir bastırmış olduğu kırılmaların, öfkelerin ve korkularının olduğunu fark eder. Hasta adam, seyyahın verdiği basit bir bitki çayıyla yavaş yavaş iyileşmeye başladığını hisseder."

İşte tam da bu noktada sorulması gereken soru şudur, sağlık nedir? Türk Dil Kurumu Sözlüğü'ne baktığımızda bu kavram "Bireyin fiziksel, sosyal ve ruhsal yönden tam bir iyilik durumunda olması." (https://tdk.gov.tr/) olarak tanımlanıyor. İlginç olan şu ki sağlık deyince toplum olarak aklımıza hep beden sağlığı geliyor. Dışarıdan baktığımızda eli ayağı düzgün, bedenen herhangi bir eksikliği görünmeyen bir bireyi hepimiz "sağlıklı" olarak nitelendiriyoruz. Kimse, bireyin iç dünyasını düşünmüyor. Neler yaşıyor, ne yaralar aldı, nelerle mücadele ediyor. Empati yoksunluğunda bir numarayız! Dışarıdan gözlemlediğimiz bir şey yoksa o kişi için "sağlıklı" diyoruz. Bizim TDK tanımından çok, toplumun dayatmış olduğu sağlık kavramını tartışmamız gerekiyor.

Peki toplum neden bedensel sağlığını bu kadar önemsiyor? Hızlı gözlemlenebilir olması en önemli sebebi ancak daha geniş pencereden bakarsak bence sebebi tamamen ekonomik. Sağlıklı bedenler işyerlerinin verimliliğini, güvenliğini ve sürdürülebilirliğini olumlu yönde etkiliyor. Bu yüzden de sağlıklı olmak artık seçimden çok bir zorunluluk haline geldi. "Her işin başı sağlık!" sözünü ne kadar çok işitsek de aslında bu sözün altında yatan gizli anlam şu: Her işin başı beden sağlığı. Bu anlama çok odaklandığımızdan gerçek sağlığı geri plana atıyoruz yani ruh sağlığını. Stres, depresyon gibi ruhsal rahatsızlıklar bağışıklık sistemimizi zayıflatarak fiziksel sağlık sorunlarına yol açıyor. Özetle, ruhumuz sağlıklı olmadığında bu durum bedenimize de yansıyor.

Biz toplumsal dayatmaları bir kenara bırakalım. Bize iyi gelen müziği dinleyelim, sevdiğimiz yemeği yiyelim ve en sevdiklerimizle birlikte olalım. Anneannemin hikâyesindeki hasta adam gibi karalar bağlamayalım! Bizim de karşımıza bir seyyah çıkmasını beklemeyelim. Ruha iyi gelen her şey bizimle olsun. Beden sağlığımız için öncelikle ruhumuzu iyileştirelim. Ruh ve bedenin bir bütün olduğunu asla aklımızdan çıkarmayalım ama ruhun bir adım önde olduğunu da...

Sağlıklı bir ruh, güçlü iletişim becerileri demektir. İletişim becerileri güçlü olan bir toplum, değişir ve gelişir. Toplumsal büyüme de o zaman başlar. O toplumda sosyal, ekonomik ve kültürel yönde ilerlemeler kaydedilir. İşte o zaman bu toplumda sağlıklı bireyler yaşıyor diyebiliriz. Sağlık ve sağlıklı olmaya dair tüm fikirlerimi paylaştıktan sonra şimdi soruyorum size:

"İnsan ne zaman tam anlamıyla sağlıklı sayılmalıdır?"

Günlerdir bu sorulara öyle kafa yormuş olacağım ki annem uyumamı ve dinlenmemi istiyor.

-Oğlum Doruk! Sağlık sağlık diye diye sağlığından olacaksın, diyor.

-Anne, sence hangi sağlığımdan?

Soruyu duyan anneannem yeni bir hikâye hazırlığında... Çay demlensin!

DORUK ERGENE - 6B

KENDİNİ SEVEN DÜNYAYI SEVER

Birçok kişi kendini sevmeyi bencilce görür. Ancak kendini sevmek sanılanın aksine çok doğal bir durumdur.Kendini sevmeyen insan başkalarını sevemez. Bazen aynanın karşısına geçip kendimize "Keşke böyle olsaydım." ya da "Keşke böyle yapsaydım." diyebiliriz. Eksiklerimiz kendimizi sevmemize engel olmamalıdır. Eksikler sanılanın aksine kötü bir şey değildir, bizi biz yapan unsurlardır. Kendimizi sadece başkalarının sevgisine layık görmek daha büyük bir eksikliktir.

Lütfen bir kere aynanın karşısına geçin ve tekrar edin!
"Ben güçlüyüm."
"Bunu başarabilirim."

Hiçbir insan mükemmel değildir ve her insanın kusurları vardır. Herhangi biri yaptığında çok kolay affedeceğimiz şeyleri kendimiz yaptığımız zaman sanki çok büyük bir hata yapmışız gibi veya bunun bir telafisi yokmuş gibi davranabiliriz. Kendimize karşı hep acımasız olmak zorunda mıyız? Herkes insan da biz değil miyiz? Kendimize diğer insanlara davrandığımızdan daha hoyrat ve sert yaklaşabiliriz.Yapmayın, yapmayalım! Fakat bu uzun soluklu hayat yolculuğunda bizim yanımızda en çok kim olacak biliyor muyuz? Yine biz! O sebeple kendini yalnız hissettiğinde diğer elini tut, sana senden daha yakın kimse yok!

MİRA NUR SEÇİLMİŞ - 6B

REKLAMLARIN TÜKETİME ETKİSİ

Sanayi Devrimi ile endüstriyel üretim hızlıca artmıştır. Şirketler de ürettikleri ürünleri hızlıca satabilmek ve fazla kazanç sağlamak için bazı pazarlama teknikleri geliştirmiştir. Bu tekniklerden en yaygın olanı da reklamdır.

Reklam, bir ürün veya hizmet (Hizmete örnek olarak otel reklamları verilebilir.) halk kitlelerine tanıtmakta, sunulmaktadır. Bu tanıtımları yayınlamak için de gazete , radyo ve televizyon gibi araçlar kullanılır. Gelişen teknoloji ile bu araçların içine sosyal medya da dahil olmuştur. Araştırmalarda tüketicilerde merak uyandıran ve ürün hakkında çok bilgi vermeyen ürünlerin reklamlarında o ürünlerin daha çok alındığı gösterilmiştir. Mesela gıda reklamlarında ana kitle çocuklardır. O yüzden daha çok çocuklara yönelik reklamlar yapılmaktadır. Çünkü çocuk o ürünü görünce hemen gidip ona sahip olmak ister. Bu durumda bence çocuklar için olumsuz sonuçlar doğurur. Bu yüzden 2018 yılında RTÜK tarafından çocuk kanallarında şeker, cips ve çikolata gibi gıda reklamları kaldırılmıştır. Bu durum yetişkinlerde de farksız değildir. Çünkü sosyal medyanın hayatımıza girişi ile akıl çeldirici birçok şey olabiliyor. Mesela eskiden bir ürünü almadan önce o ürünü kullanan birine üründen memnun kalıp kalmadığını sorardık. Onun yorumları üzerine de ürünü alıp almayacağımıza karar verirdik. Artık sosyal medyadaki fenomenlerin yorumlarına uyarak alıyoruz. Ancak çoğu zaman bu fenomenlerin söyledikleri yorumlar doğru olmuyor. Çünkü markalar fenomenlere o ürünü poh pohlamaları için tonlarca para veriyor ve fenomenler de ürünü beğenseler de beğenmeseler de ürünü tüketicilere aldırmak için yalan yanlış her şeyi söylüyor. Ürünü alıp denediğimizde de hüsran ile sonuçlanıyor, reklamların böyle yalan söylemesi de insanların alamayacakken merak uyandırıp bir süre sonra almasını sağlıyor. Bu durum da bir süre sonra tüketim çılgınlığına dönüyor ve insanlar da ihtiyaçları olan olmayan her şeyi almaya başlıyorlar.

Sonuç olarak bence reklamların hem olumlu hem de olumsuz yönleri var. Olumlu yönleri, markalar daha çok ürün satıp ülke ekonomisine katkı sağlıyor ve ayrıca insanlar da ihtiyaçları olan veya işlerini kolaylaştıran ürünlerden haberdar oluyorlar. Olumsuz yönleri ise, reklamlar insanlara ihtiyacı olan olamayan her şeyi aldırıyor ve bu da bir süre sonra tüketim çılgınlığına dönüşüyor. Bu tüketim çılgınlığı da insanların bütçelerine zarar veriyor ve bu şekilde çevre kirliliği de artıyor. Bu yüzden ben insanları tüketime iten reklamlara karşıyım.

CEREN YÜZBAŞIOĞLU - 8B

İnsanların Aynası

Müzik, insanın benliğini anlatan sözlerin notalar eşliğinde bir melodiye dönüşmesine denir.İnsan kendine en uygun müziği onunla benzer bakış açısına sahip olan sanatçıların şarkılarında bulur. Fakat bu, gün ve gün değişiklik gösterebilir çünkü her insanın her yeni bir güne nasıl başlayacağı belirsizdir. Her insanın binbir türlü ruh haline göre çevresine nasıl davrandığı, hangi sözcüklerin onun derdine derman olduğu farklılık gösterir bu da bir melodiye dönüşerek o günkü şarkınızı belirler.

Tabii ki de müzik zevkimiz ve seçimimiz sadece şarkı sözlerindeki anlamına göre değildir. Günümüz dünyasında bir sürü müzik türü bulunur ve hepsinin kendine göre bir anlamı, bir hedef kitlesi ve bir dinleyici kitlesi vardır. Benim bu zaman ki gözlemlerim rap dinleyen insanların hayatı dolu dolu yaşadığını, hayata çok şey sığdırmak istediklerini, R&B dinleyenlerin hayatı tıkırında yaşadığını, bazen üzgün olsalarda mutluluğa bir çare aradıklarını, jazz dinleyenlerin hayatı rahat ve sakin yaşadıklarını ama zam ama zamanında da çok eğlendiklerini, pop dinleyenlerin hayatı deli dolu yaşadıklarını,hep mutlu ve her zaman parti yapabileceklerini, daha çok Türk sanat müziği dinleyenlerin milliyetçi, özünü kaybetmemiş, acısı büyükse şarkılarıyla bu acısını dindiren insanlar olduğunu gösterdi. İnsanların müziği sadece eğlenmek için değil, ona hak veren sözler duymak ve onaylanabilmek için de dinlerler. Müzik, evrenseldir ve bu evrenselliğin içinde milyonlarca sanatçı hayata bakış açılarını farklı isimler altında dinleyicilerine sunmuştur. Müziktir insanları anlatan ve yaşatan yine müziktir onların acısına, yarasına ortak olan. Müzik insanların hayata olan bakış açısını tam olarak yansıtmasa da düşünceleri, hayalleri ve yaptıkları hakkında bilgi verir. İnsanlar müzik dinlediklerinde şarkının müzik ve melodisinde kendilerini bulur.Bu aslında müziğin insanların hayatlarına ayna tuttuğunun soyut bir kanıtıdır. Ama bazen yanıltabilir.

Demem oki müzik insanların düşünceleri kadar berrak, hayalleri kadar süslü, yaptıkları kadar acı, yapmak istedikleri kadar mutluluk vericidir bu yüzden insan dinlediği bir müzikte kendini bulur ve hayatını sorgular. Yaptıklarını, hayallerini, düşüncelerini ve yapmak istediklerini. Bunu kendine yeterince dış dünyaya anlatamadığı için müzik yoluyla dışarıya vurmak ister... Müzik, insanın aynasıdır, söylemek istedikleridir, hayatın yaşanmışlıkları, hayatın ona yaşattıkları ve hayatı onun nasıl yaşamak istediğini gösteren bir aynadır...

AREN KABATAŞ - 8D

İsmi Olmayan Hastalık

Şu telefon denilen cihaz, son yıllarda kimsenin elinden düşmez oldu. Çevrenize bir bakın, ülkemizin bu güzelliklerini seyreden, manzaranın tadını çıkaran kişi sayısı yok denilecek kadar az.

Ah, şu teknolojik aletler! Dünyamızın baş belası... Özellikle günümüz gençlerini kendisine bağımlı hale getiren en büyük çıkmaz. Aslında sadece bir bağımlılık da değil, bir hastalık. Bir çoğumuz sadece işimize geldiği için şu teknolojinin sadece olumlu taraflarını göz önünde bulunduruyoruz. Oysa ki şu anda burada sayamayacağım bir sürü hastalığın nedeni maalesef ki teknoloji. Basitten başlayalım; örneğin göz bozuklukları. Özellik de küçük yaştan başlarsa ilerleyen yaşlarda ciddi göz hastalıklarına neden olabiliyor. Dönüp anne, babalarınıza bir bakın, çok azdır teknoloji kaynaklı hastalıklar. Var mıydı onların zamanında bu kadar gelişmiş teknoloji? Var mıydı bu bilgisayarlar, bu telefonlar, bu tabletler?

Ben söyleyeyim: Hayır, hiçbiri yoktu ya da bu kadar gelişmiş değildi. Yine de eğlenceli bir çocukluk geçirdiler.

Aslında sadece sağlık konusunda değil, odaklanma sorunları, plansızlık bunlardan önde gelenler. Bununla birlikte başarısızlık ve moral bozukluğu... Diyelim ki bir sabah uyandınız. Ee, artık bağımlı olduğunuz için de uyanır uyanmaz elinize o çok sevdiğiniz telefonunuzu aldınız. Başladınız sosyal medyada kaydırmaya bir, iki, üç... derken aradan saatler geçti, saat oldu 21.00. Yüzünüzü bile yıkamadan elinize telefonunuzu almıştınız ve hala bırakmadınız. Aklınıza ertesi günkü sınavınız geldi ve tebrikler, artık kafanızın içinde dönen o sınav kaygısıyla kaydırmaya devam ediyorsunuz. Ders çalışacaksınız, kafanıza koydunuz fakat olmuyor, sürekli erteliyorsunuz. "beş dakika daha" hepimizin söylediği o klasik yalan... Sonunda telefonunuzu bıraktınız ve o bütünleştiğiniz yatağınızdan, sıcacık yorganınızdan çıktınız, yılda bir oturduğunuz masaya oturup kitap ve defterinizi açtınız. Ama olmuyor, hiç bir şey anlamıyorsunuz. Bir süre sonra uykunuz geldi ve günü sekiz saat ekran, iki saat çalışma ile kapattınız. Sonraki gün sınava girdiniz, çıktınız. Sonucunuz çok kötü geldi ve siz pişman oldunuz. Bir daha yapacağınızı bile bile...

Şimdi bir düşünün, gerçekten böyle mi olmak istiyorsunuz? Ömrünüzü yapay, gerçek olmayan bir dünyada mı geçirmeyi tercih ediyorsunuz? Hem de dışarıda güzelliklerle dolu bir dünya dururken.

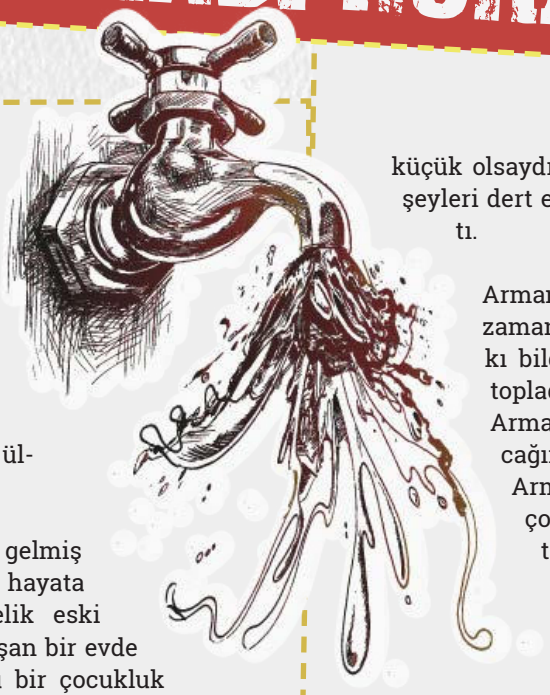
MELİKE POYRAZOĞLU - 8C

ÖYKÜ

BAŞ BELASI KURAKLIK

Sıcak yaz zamanlarında, bol su içip sıcak olduğunu bahane edip yattığınızı farz edin. Hayat size güzel. Peki, düşünün öyle bir ülkedesiniz ki insanlar su bulmak için birbirini yiyor. Temiz su bulmak neredeyse imkansız. Bu ülkelerden biri Umman.

Umman'da dünyaya gelmiş olan Arman, bu ülkede hayata gözlerini açmıştı. Üstelik eski kilden ve çamurdan oluşan bir evde yaşıyordu. Arman zorlu bir çocukluk geçirmişti. Zaten çekingen ve cılız olduğundan bir çok yaşıtının yaptığı şeylerde zorlanırdı. Arman, yaşı ilerledikçe su kirliliği ve israfının ne kadar ciddi bir şey olduğunu anlamaya başlıyordu.

Bıkmıştı! 10-11 yaşlarına geldiği zaman halk iyice bilinçsizleşmeye başlamıştı. Ayrıca Arman'ın annesi Sayidda Hanım, Arman 'ın temel ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanmaya başlamıştı. Üstüne Sayidda Hanım işten yeteri kadar para alamayınca iyice sıkıntıya girmişti işler. Sayyida Hanım, Arman ortalıkta yokken kuytu bir köşeye çöküp ağlardı. Çünkü acı bir gerçek vardı ki çözüm yok, para yok, su HİÇ yok..

Bir gün Arman annesinin ağlamasını duydu, yanağının içini ısırdı. Annesinin ağlamasını dinlerken sanki sırtında bir ağırlık varmış gibi hisseti. O badem gibi gözlerinden akan yaşları durduramadı. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu. O, eskiye dönmek istiyordu. Eğer hala küçük olsaydı, Arman o saf iyiliği ile bir şeyleri dert etmek zorunda kalmayacaktı.

Arman, gençlik yaşlarına geldiği zaman uzun uğraşlar sonucu halkı bilgilendirmek için mahalleyi topladı. Konuşmasını yaparken Arman 'ın gözü annelerinin kucağında oturan bebeklere kaydı. Arman'ın kalbi sızladı, bir an o çocukların yerinde olmak istedi. Konuşması bitince halka bir göz gezdirdi. Yaşlı insanların gözleri dolmuş yüksek sesle alkışlarken ailesi ile gelen çocuklar Arman'ın dediklerini anlamaya çalışıyordu. Sonuçta onlar ne anlasın bu yaşta çaresizliği. Arman'ın yanaklarının ucu kıvrıldı. O da kendisi ile gurur duyuyordu.

Arman, 4 ay boyunca şehir şehir dolaştıktan sonra evin yolunu tuttu. Çünkü tüm şehirleri dolaşmıştı. 3 gün sonunda evine varmıştı. Annesi oğlunu kapının yanında görünce buz kesilmiş, göz yaşlarını tutamamış, hemen oğlunu kucaklamıştı. Arman ise aynı şekilde annesine sımsıkı sarıldı, mutluluktan ağlıyordu. Ama bu gece dertlerini değil, acaba rüyamda ne görsem diye düşünüyordu.

MAYA DURUKAN - 5D

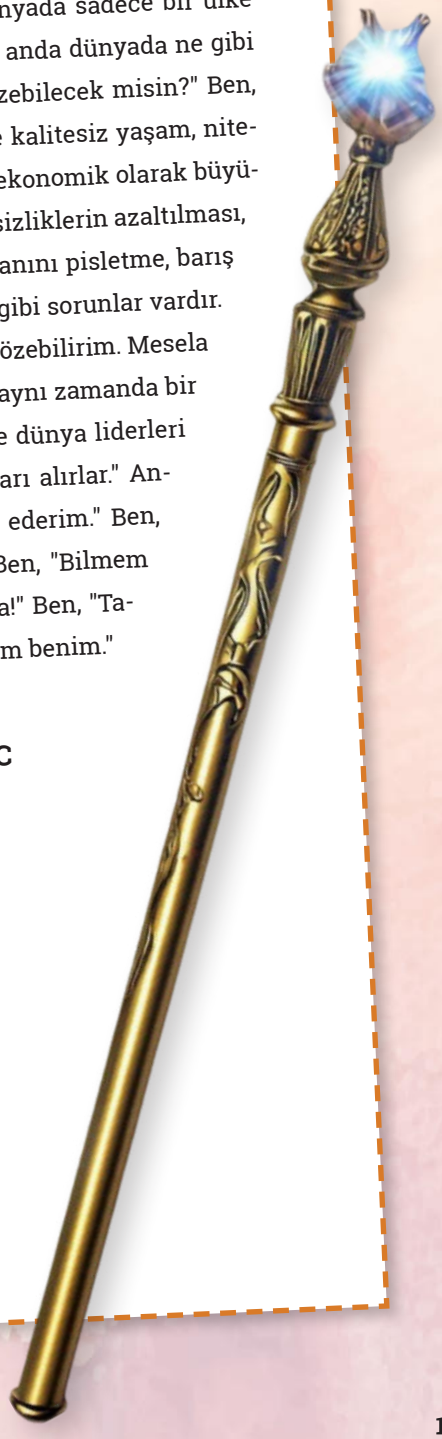
KAYRA

Merhaba, ben Kayra. Akşamları uyumadan önce yatakta annemle sohbet etmeyi çok severim. Anneme sorular sorarım. Bolca sorular sorarım uyumamak için. Bir gün annem bana şöyle bir soru sordu.

"Kayracım senin eline bir sihirli değnek versem ve dünyadaki bütün sorunları, her şeyi çözmeni istesem bu değnek ile ne yapardın?" Ben, "Annecim ben bütün sorunları şöyle çözmek isterdim.Bütün ülkeleri birleştirirdim, dünyada sadece bir ülke olurdu." Annem, "Bravo harika bir konuya değindin. Peki şu anda dünyada ne gibi sorunlar var ve dediğin yöntemle bu sorunların hepsini çözebilecek misin?" Ben, "Dünyada şu gibi sorunlar var. Yoksulluk, açlık, sağlıksız ve kalitesiz yaşam, nitelikli eğitim görememe, cinsiyet eşitliliği, kirli su, pis enerji, ekonomik olarak büyüme sağlayamama, yenilikçilik ve altyapı sağlayamama, eşitsizliklerin azaltılması, sorumlu üretim ve tüketim yapamama, balıkların yaşam alanını pisletme, barış ve adaleti sağlayamama, amaçlar için ortaklık yapamama gibi sorunlar vardır. Ben dediğim gibi bütün ülkeleri birleştirerek bu sorunları çözebilirim. Mesela farklı para birimleri olmaz her yerde aynı para birimi olur, aynı zamanda bir olup bütün sorunları atlatabiliriz. Annecim inşallah ileride dünya liderleri böyle bir konuya başvurup bütün ülkeleri birleştirme kararı alırlar." Annem, "İnşallah oğlum farkındalığından dolayı seni tebrik ederim." Ben, "Sağol annecim." Annem, "Kayra saat kaç oldu oğlum?" Ben, "Bilmem anne." Annem, "Hiiiiiii saat on buçuk olmuş, haydi uykuya!" Ben, "Tamam annecim iyi geceler." Annem, "İyi geceler canım oğlum benim."

KAYRA TOKMAK - 5C

BİR MEKTUPLA DEĞİŞEN DÜNYA

Bir zamanlar, uzak bir dağ köyünde kitap ve malzemeleri yetersiz, çatısı akan, duvarları boyasız, buz gibi bir okul vardı. Öğrenciler abla ve ağabeylerinden kalan giysi ve defterleri kullanırdı. Çoğunun çorabı bile yoktu. Ancak bu okuldakiler çok şanslıydı çünkü Ramazan adında harika bir öğretmen vardı burada.

Ramazan eğitime önem veren genç bir öğretmendi. Çocuklara faydalı olmak için sosyal medyayı kullanmaya karar verdi. Videolar çekti, aktiviteler yapıp yayınladı, mektuplar paylaştı.

Videoları İstanbul'da yaşayan Gülfem de görmüştü. Gülfem zengin bir ailenin kızıydı ve yöneticilik yapıyordu. Gözyaşları ile izlediği videodan sonra Ramazan'a hemen mesaj attı. "Hiç merak etmeyin, yalnız değilsiniz!" dedi.

Gülfem, arkadaşlarını ve ailesini aradı; bir kampanya başlatıp okula kırtasiye, giysi ve kutu oyunları gönderdi. Okula boya ve ısıtıcı da almıştı. Ramazan çocuklara kolidekileri dağıttı, teşekkür mesajını da Gülfem'e yolladı.

Aradan aylar geçti. Gülfem'e bir kargo geldi. O da ne! Kocaman bir zarf, bir sürü mektup ve bir kolye. Öğrenciler öyle mutlu olmuştu ki Gülfem'e bir paket hazırlamıştı. Ayrıca bir de video çekmişlerdi. Kadın ağlıyordu, ama mutluluktan... Bir kişinin çabası bir sürü hayatı değiştirmişti.

Biliyor musunuz, bu gerçek bir öykü. Kahramanı Gülfem ise benim annem. Bana küçük bir çaba ile nelerin değiştirilebildiğini öğretti. Dünyada eşitsizlik ancak böyle biterdi.

ŞEHRAZAT MİRA SARAÇ - 5C

Merhametin Getirdiği Şaşkınlık

Geçen ay mahallede oyun oynarken topumuz bir evin bahçesine kaçmıştı, evin sahibi topu görür görmez bizi azarlamaya başladı. Üstelik topumuzu patlatıp ailemize de haber vermişti. Hepimiz çok üzülmüştük, aynı zamanda da çok şaşırmıştık. Bir tanecik top için bu kadar yaygaraya gerek var mıydı? Ayrıca bize bağırdığı için hepimiz ondan korkmuştuk. Bir daha o evin orada değil topla oynamak, oranın önünden geçmeye bile korkuyorduk. Olayın ardından bir hafta geçmişti, o evden birkaç blok ötede oyun oynuyorduk. Ta ki o güne kadar.

Topumuz yine bir bahçeye kaçtı bir gün. Hepimiz çok tedirgindik. Acaba yine o merhametsiz adam gibi biri miydi? Kimse topu almak için zili çalmak istemiyordu. Kura çektik, taş kâğıt makas oynadık ama kimse istemiyordu. "Ben almam o alsın, hayır ben almam sen al!" diye konuşmalar başladı. En sonunda "Tamam! Ben alırım." dedim. Çok pişmandım. Anlık bir özgüvenle gideceğimi söylemiştim. Herkes tabii, benim gitmemi kabul etmişti. Kapıya doğru ilerlerken kalbimin göğsümden çıkacağını hissettim. Ama olan olmuştu. Zile bastım. Kapıyı çok nazik bir abla açtı. Topu almak için geldiğimi söyledim. İzin verdi. Hatta bizimle oynayabileceğini de söyledi. Herkes çok mutluydu. Abla o kadar nazikti ki kimseyi üzemiyordu. Oyun oynamaya devam ederken birinin ayağı takıldı ve yere düştü, kafasında çok büyük bir yara vardı. O an öğrendik meğerse abla doktormuş. Hemen ilk müdahaleyi yaptı. Onu evine aldı, temizledi, kafasını bandajladı ve evinde dinlenmesine izin verdi. Biz de arkadaşımızın iyileşmesini beklerken abla bize atıştırmalıklar hazırladı ve televizyonu açtı. Hepimiz çok şaşkındık. Fakat bu sefer korkudan değil, merhametten şaşırmıştık. Biz televizyon izlerken abla ailelerimizi aramış, haber vermişti. Birkaç saat geçti, akşam olmuştu, o sırada bize yemek verdi. Evlere dağıldık. O günden sonra ablanın izinli olduğu günlerde onu oyunlarımıza çağırdık. Onun yaptığı leziz yemeklerden yedik. Birkaç hafta önce gördüğümüz o merhametsiz adam ile bu abla birbirlerinin tam zıttı gibiydi. Bir gün topumuz yine o adamın bahçesine kaçtı. Daha önceden de yaptığı gibi topumuzu patlattı. Bunu gören abla bize kendi maaşı ile yeni bir top aldı. Aşırı mutlu olmuştuk. Akşam olayı ailelerimize anlattık. Ertesi gün harçlıklarımızı biriktirip ona bir hediye aldık. Bir stetoskop! Kaç haftadır ona "abla" diyorduk. Daha sonradan isminin Zeynep olduğunu öğrendik. Ona sorma fırsatımız olamamıştı, her şey çok hızlı gelişmişti. Neyse bir gün o merhametsiz adamı yine gördük. Herkes saklanmaya başladı. Adamın yüzünde garip bir gülüş vardı. Sanki yarattığı bu gergin ortamdan menün gibiydi. İçimden "Ne kalpsiz bir adam!" diye geçirdim. O etraftayken çıt çıkmıyordu. Hepimiz ona gıcık oluştuk. Ama daha sonra onu kafaya takmamaya başladık. Zeynep abla ile zaten eğleniyorduk. Adamın merhametsizliği kötüydü ama onu görmezden geldiğimiz zaman artık ondan korkmamaya başladık.

Sonuç olarak geçen ay insanlara ön yargılı yaklaşmamızı, merhametsiz insanların olduğu gibi merhametli insanların da olduğu ve iyilik yapanların iyilik bulduğunu öğrendim. Neyse hikâyeyi şimdi bitirmek zorundayım Zeynep abla ile buluşacağım.

SEDEF DÜNDAR - 6C

Kurak Ülke

Bir gün ülkenin birinde Ahmet, Aslı ve Ali adında üç çocuk varmış. Yaşadıkları ülke çok kurakmış ve çok uzun süredir yağmur yağmıyormuş.

Çocukların evlerinde neredeyse hiç su yokmuş. Eve girip musluğu her açtıklarında sadece birkaç damla su akıyormuş. Bu yüzden her gün çok uzaklardan su getirmek zorunda kalıyorlarmış. En yakın su kaynağı yaklaşık 20 km uzaklıktaymış ve bu su, çok fazla bakteri içeriyormuş.

Susuzluk bütün hayatı olumsuz etkiliyormuş. Örneğin tarım yapmak neredeyse imkânsızmış çünkü bütün sular ancak yaşadıkları yerin yarısından daha azının ihtiyacını karşılayabiliyormuş. Bu durum herkesi çok üzüyor ve kaygılandırıyormuş.

Son zamanlarda o bölgede yeraltı suları olduğu tespit edilmiş ama bu sular içilemeyecek kadar kirliymiş. Bu sular ancak arıtıldıktan sonra kullanılabilirmiş ama o bölgedeki hiç kimsenin bunu yapabilecek ne parası ne de gücü varmış. İşte Ahmet, Aslı ve Ali burada devreye girmiş. Üçü birlikte toplanıp bir kampanya başlatmışlar. İki üç gün sonra kampanyaya onlarca ülke katılmış bile! İş makineleri bir hafta sonra bölgeye gelip çalışmalara başlamış. Kısa bir süre sonra kocaman bir arıtma tesisi inşa edilmiş. Üç arkadaş hem yaşadıkları bölgeye yardım etmişler hem de çok mutlu olmuşlar.

Bu arıtma tesisi çok iyi bir çözümmüş ama herkesin bildiği gibi bu geçiciymiş. Asıl sorunu ortadan kaldırmak için yani küresel ısınmayı ve kuraklığı durdurmak için ülkelerin birleşmesi gerekiyormuş.

DENİZ BEYHAN - 5C

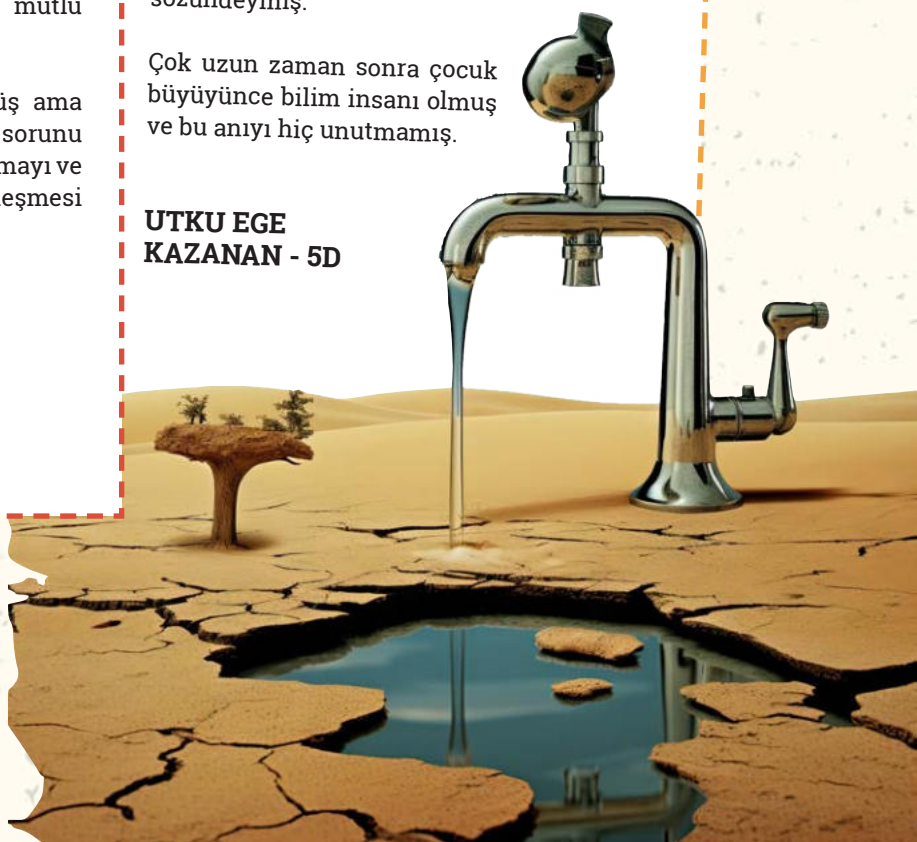
Yaşanan Son Kar

Yıl 2180. Küçük bir şehirde büyük merakları olan bir çocuk, dedesinin dizine oturmuş; onun anılarını dinliyormuş.

Dedesi böyleydi, şöyleydi derken küçük çocuk dedesine sormuş: "Dede soğuk-sıcak dalgası kıyameti ne, ne zaman yaşandı?". Dedesi "O olay mı? 2131'de büyük bir kar fırtınası vurdu. Binlerce insan hayatını kaybetti. O yaz da benzer bir olay yaşandı. Ama bu sefer olanlar sıcaktan olmuştu. Çocuk, "Peki, dede bunlar neden oldu?" demiş. Dedesi ona "Çünkü insanlar asırlar boyunca zararlı gazları dünyaya saldı. Bu yüzden doğa zarar gördü, ozon tabakası delindi ve buzullar eridi. Bu nedenlerle hem sıcaklık hem de soğukluk arttı. Ama şimdi bildiğin gibi zararlı gazları geri almanın yolunu bulduğumuz için normale döndük." demiş. Çocuk, "Ama artık kar yağmıyor. Peki neden?". Dedesi, "Sen de ne meraklı çocukmuşsun! Kim bilir belki büyüyünce bilim insanı olursun." demiş. Bu sözü çocuğu çok mutlu etmiş. Dedesi devam etmiş; "Onu düzeltemediler ama küresel ısınmayı halletmeleri yetti." demiş. Ama çocuğun aklı hâlâ dedesinin önceki sözündeymiş.

Çok uzun zaman sonra çocuk büyüyünce bilim insanı olmuş ve bu anıyı hiç unutmamış.

UTKU EGE KAZANAN - 5D

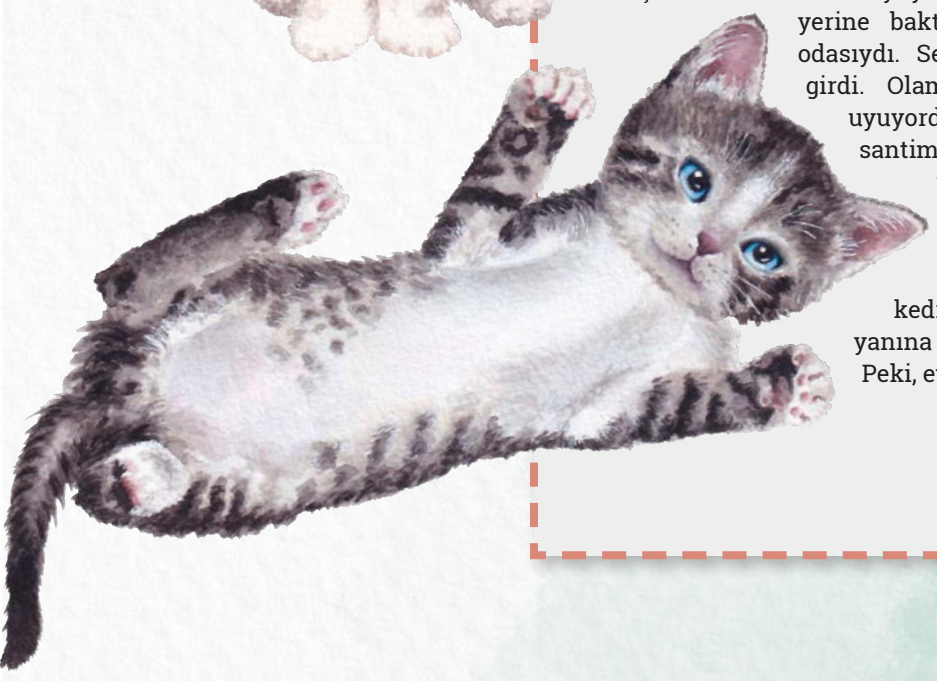
Yeni Bir Kedi

Bugün günlerden pazartesi. Bugün, Ayça'nın yeni başladığı okuldaki ilk sabahıydı. Sapsarı saçlarını atkuyruğu yapmış, yemyeşil gözleriyle okula gidiyordu. Okulun başlamasına yarım saat vardı fakat Ayça koşarak okula gidiyordu. Teyzesinin terzisinden geçerken selam verdi ve yoluna devam etti. Okula varmasına iki dakika vardı. Fakat yolun karşısındaki kocaman erik ağacının altında dört tane yavru ve iki tane büyük kedi olmak üzere altı tane kedi duruyordu. Kendini tutamayıp bir tanesini kucağına aldı. Yavru kedilerin iki tanesi siyah, bir tanesi turuncu ve kucağındaki beyazdı. Olamaz! Kedileri sevmekten okulu unutmuştu. Koşarak sınıfına girdi fakat kimse yoktu. Sonra bir anda anons yapıldı. O an fark etmişti, bugün günlerden pazartesiydi. Tabii ki İstiklal Marşı okunacaktı. Koşarak bahçeye çıktı ve sırasına girdi. Yerinden memnun değildi. Çünkü sıranın arkasındaydı. Kızların hepsi en önde erkekler arkadaydı. İstiklal Marşı'nı okudular ve sınıflarına dağıldılar. Çoğu kişi yeni gelmişti ama bir sürü arkadaşları vardı. Ders sıkıcı ama güzeldi. Şimdi yemekhanede yemeklerini yiyorlardı. Hamburger ve patates kızartmasını aldıktan sonra, masalardan birine oturup yemeğini yemeye başladı. O sırada karşı masadan biri önüne oturdu ve sohbet ettiler. Kızın ismi Sare'ydi. Çok iyi arkadaş olmuşlardı. Her teneffüste oyun oynuyorlardı. Bir gün Ayça, Sare'yi evine davet etti. Okuldan sonra Ayça her zaman kedi maması alıp kedilere verirdi. Bugün de aynı şeyi yaptı ve Sardunya bakkalından ıslak kedi mamalarından almıştı. Kedileri beslediler evlerine döndüler. Ayça, kedileri düşünüyordu. Çantasını açtı ve o da ne aniden bir kedi miyavlayarak dışarı çıktı. Ayça çok şaşırmıştı. Kediyi hemen annesine götürmeleri lazımdı. Acilen pullu pofuduk çantasının içine küçük kediyi koydu ve çantanın gözünü kapattı. Tam dışarı çıkacakken annesi durdurdu ve çantayla nereye gittiğini sordu. Hemen bakkala gittiğini söyleyip dışarı çıktı. Kedilerin oraya varmıştı, çantasını açtığında kedi orada yoktu. Çok sinirlenmişti. Eve geldiğinde çantasından pembe anahtarlıklı anahtarını aldı ve kapıyı ses çıkartmadan açtı. Hemen odasına girdi. Kedi odasında yoktu. Şimdi sinir krizi geçirmesi çok normaldi. Etrafı aramaya başladı.

Annesi uyuyordu. Mutfağa, banyoya, salona, evin her yerine baktı ama yoktu. Tek çare annesinin odasıydı. Sessiz bir şekilde annesinin odasına girdi. Olamaz! Kedi annesinin tam üstünde uyuyordu. Çok paniklemişti. Eğer kedi bir santimetre bile hareket etse annesi hemen uyanabilirdi. Hemen ince ellerini kedinin küçük karnına bir yılan gibi sararak aldı. Allahtan annesi uyanmamıştı. Hemen küçük, tatlı kediyi dışarı çıkardı Kedinin annesinin yanına vardığında kendi annelerini gördü. Peki, evindeki kadın kimdi?...

NEHİR ALKAŞ - 7D

Asla Vazgeçme

Merhaba, ben Azan. Şu anda 30 yaşındayım. Ancak size anlatacağım hikâye 25 yıl öncesinin hikâyesi. Yani o sıralar 5 yaşındaydım. Babam ben daha 27 günlükken bir araba kazasında ölmüş. Bu yüzden babasız büyüdüm. Babam ölünce annem beni de yanına alarak annesinin (benim büyükannemin) yanına taşınmış. Büyükannem küçük bir şehirde büyük bir bahçesi olan, alçak tavanlı, kırmızı çatılı çok tatlı bir evde yaşıyor. O ev benim hayatımı geçireceğim ev. Tabii, iş için büyük şehre taşınana kadar. Şimdi geçelim hikâyeme...

Ben her zaman yaşıtlarıma göre uzun bir çocuktum. Bu nedenle arada bir çocuklar benimle "zürafa, zürafa" diye dalga geçerlerdi ancak bu mühim bir durum değildi. Bir konuda yetenekliydim: resim yapmak. Parmaklarım kalem tutabilecek kadar güçlendiğinden beri resim çiziyordum. Okulda başarılıydım. Artık anaokulunda ne kadar başarılı olabiliyorsam. İki tane hobim vardı. İlki resim yapmak, ikincisi ise arkadaşlarımla oyun oynamaktı. Aslında arkadaşlarımla (sevdiğim arkadaşlarımla) geçirdiğim her saniyeden zevk alırdım. Ailem ile de aram iyiydi. Her yaz kuzenlerim bize gelir, oyunlar oynar yemek yerdik. Büyükannemi çok severdim. Saçları pişmaniyeyi andırırdı. Her sabah erkenden kalkar, duşunu alır, vanilya ve çiçek kokularıyla beni uyandırırdı. Odama o kokunun girmesi beni her zaman çok mutlu ederdi. Ve işte size biricik annemi tanıtma zamanı. Annem bakımlı, orta yaşlı bir kadındı. Dışarıdan çok sakin, hanımefendi gibi görünse de eve girdiği an içindeki o enerji dışarıya çıkardı. İşten geldiğinde -bu arada o oturduğumuz küçük şehrin belediyesinde çalışıyordu- ağzına birkaç bir şey atıp benim odama girer ve beni öpücük bombardımanına tutardı. O günleri gerçekten özlüyorum. Kısacası güzel bir hayatım vardı.

Gelelim hayatımı kökten değiştirecek olan o habere. Annemin belediyedeki işi çok sorumluluk gerektiren bir işti. Aynı zamanda da çok stresliydi. Bazen annem günlerce uyumaz, sonrasında da hasta olurdu. Ancak birkaç gün izin aldıktan sonra hiçbir şeyi kalmazdı. Bir gün yine hasta oldu ve izin aldı. Birkaç güne düzelir derken her geçen gün daha da kötüleşti. Çok net olmasa da hayal meyal tuvalette kanlı peçeteler olduğunu hatırlıyorum. Büyükannemle, annemin doktora gitmesi için ikna etmeye çok çalıştık. En sonunda başardık. Annem doktora gitti ve döndüğünde bambaşka biriydi. İlk önce bana ne olduğunu söylemedi. Ama ben annemi büyükannemle konuşurken duydum. Kanser olduğunu söyledi. O an için hiç bir şey ifade etmemişti bana. Sonra annem odama geldi ve bana çok hasta olduğunu tedavisi için uzak şehre gitmesi gerektiğini söyledi. O an dünyam başıma yıkıldı.

Annem birkaç hafta evde yoktu. O haftalar bana yıllar gibi geliyordu. Arkadaşlarımla oynamayı ve resim yapmayı bile bırakmıştım. Adete yaşamayı bırakmıştım. Okulda ve evde zombi gibiydim. Her şeye sahip olan zengin ve yaşlı adamlar gibi isteksizce nefes alıyordum. Artık hayattan istediğim tek şey annemin geri dönmesiydi. Bir gün, sonunda annem eve geldi. Bunun, onun son zamanları olduğunu gözlerinden hemen anladım. Buna rağmen o mat ve kuru gözleriyle çevresine sevgi saçıyordu. O küçüklük kafasıyla, resim yaparsak iyileşeceğini düşündüm. Odama geçip resim yapmaya başladık. Bir anda annem beni boyamaya başladı ve bir boya savaşı başlattı. Bir anda kasvetli odamı kahkahalar kapladı.

Annem bu olaylardan birkaç gün sonra öldü. Bana son sözleri " Resim yapmaktan asla vazgeçme" oldu. Şu anda bir ressamım. Kendi atölyem var. Yılda bir iki kez sergi açıyorum ve hayatımı çok seviyorum.

EZGİ İKİZLER - 7C

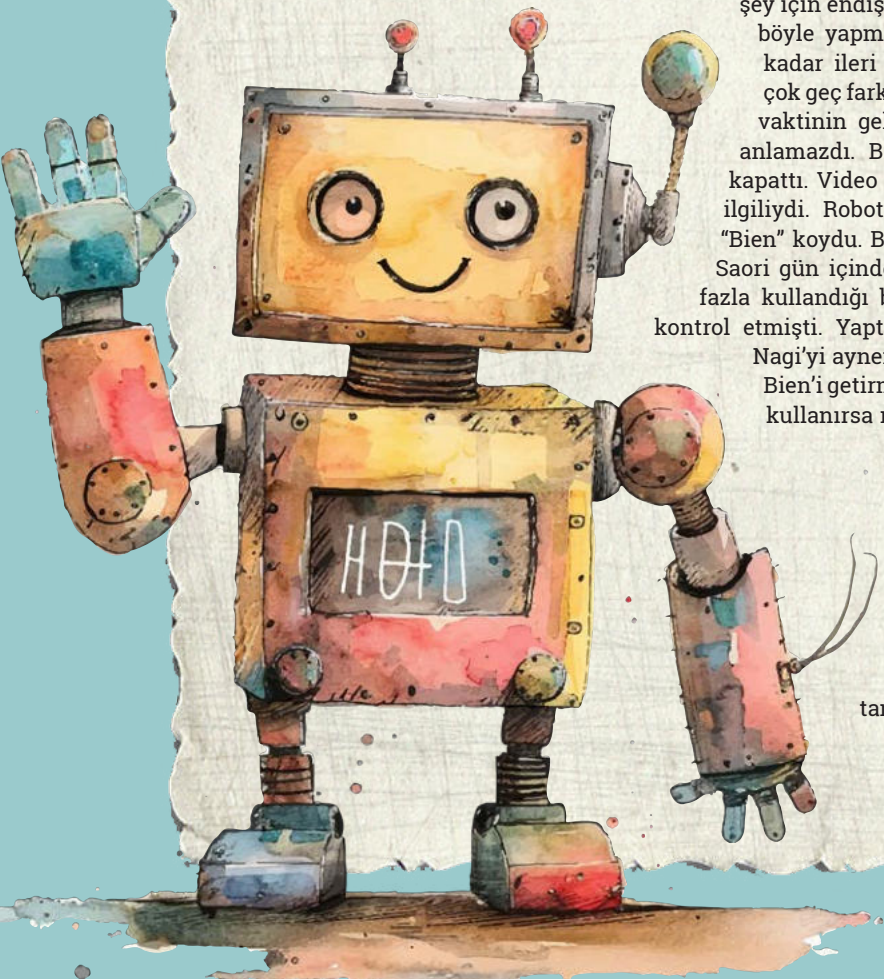

Saori'nin Kontrolü

Saori adında bir kız tanıyordum. Bu kızın ismini hiç aklımda tutamazdım. Saori'nin anlamı "kum tanesi" olarak biliniyordu. Saori siyah saçlı, bakınca zeytini andıran gözleri olan, ten rengi ise sütlü çikolata renginde olan bir kızdı. Kendisi açık renk giyinir ve her şeye olumlu bakardı. Çok da zekiydi. Sadece bu zekasını ne zaman, nerede, nasıl kullanacağını bilmezdi. Onun dışında pek bir kusuru yoktu. Saori'nin annesi olan Nanami ise kızına pek bir düşkündü. Her yerde kızına destek olmaya çalışırdı. Nanami'nin bir arkadaşı vardı ve arkadaşı robot tasarımcısıydı. İsmi ise "Uta" yani halk arasında "şarkı" anlamına gelen bir isme sahipti. Ülkesinde herkes onu tanırdı. Nanami bu arkadaşı ile çok iyi anlaşırdı. Çünkü Uta, Saori'ye elinde bulunan şeyleri yönetmeyi, kontrol etmeyi öğretmişti.

Her şey Uta'nın Nanami'nin eski evine bir robot göndermesiyle başlamıştı. Bu robotun hafızası sıfırlanmıştı ve şarjı çok azdı. Nanami'nin bu durumdan haberi yoktu. Sonuçta artık orada yaşamıyorlardı. Uta bunu bilmesine rağmen robotu bilerek eski eve göndermişti. Saori ve Nanami'nin robottaki zekanın nasıl çalıştığını anlamalarını istiyordu. Robot sistemini açtıktan sonra kendi ismini "Nagi" koymuştu. Bu çok garipti çünkü Nagi ismi uğursuz bir isimdi. Bunun nedeni ise bu isim dört sayısını ifade ediyordu. Dört sayısının ölümü çağırdığı söylenmekteydi. Nagi'nin Nanami ile Saori'nin bu evde yaşamadıklarını öğrenmesi uzun sürmedi. Şu an yaşadıkları evi ise yazılımında bulunan son teknoloji navigasyon sistemi sayesinde evlerini bulmuştu. Saori'ye bir e-posta göndermişti. Bu e-posta Nagi'nin yola çıktığının habercisiydi. Saori, bu e-postayı fark ettiğinde annesi Nanami'ye gösterdi. Birlikte beklemeye başladılar. Tabii beklerken evlerinde bulunan bir telefon şarj kablosunu da yanlarında bulunduruyorlardı. Nagi yazdığı e-postada şarj kablosunu hazırlamaları gerektiğini söylemişti. Merakla bekliyorlardı. Nagi kimdi? Neden onların evine geliyordu? Neden şarj kablosu istiyordu? Tüm bu soruların cevaplarını bulamadan kapı çaldı. Nagi gelmişti. Nagi "merhaba" bile demeden şarj kablosunu aldığı gibi evin kocaman salonuna gitti ve şarj olmaya başladı. Nagi, şarj olduktan sonra Saori ve Nanami'ye bir telefon numarası verdi ve aramalarını söyledi. Nanami aramadan Uta'nın telefon numarası olduğunu anladı. Uta'yı çok önemsediğinden telefon numarasını da hiç unutmazdı. Uta'yı aradı ve ne işler çevirdiğini sordu. Uta söylemedi. Söylerse Nanami'nin Saori'ye anlatacağını biliyordu. Saori, Nagi ile iyi anlaşıyordu. Birlikte ders çalışıyor, ödev yapıyor ve hatta yemek bile pişiriyorlardı.

Saori'nin tek kusuru olan şey sahip olduklarını kontrol etmesiydi. İşte bu sorun ile çok karşı karşıya kalıyordu. Nagi bu durumu fark etmişti, bunu fırsat bilip Saori'ye kölesi gibi davranıyordu. Ama yine de Saori'yi dışardan gelebilecek tehlikelere karşı koruyordu. Hatta Nagi, Saori'yi fazla sahiplenmişti. Saori'yi annesiyle de konuşturmuyordu. Nanami sıkılmıştı. Uta'yı tekrar arayarak bağırdı, çağırdı. Eeee sonuçta kızına düşkün bir anneydi. Uta telefon konuşmasında toplam beş kelime kullandı. Bu kelimelerini şu şekilde sıraya dizdi: "Bunların hepsi planımın bir parçası..." Telefonu, Nanami bir şey diyemeden kapatmıştı Uta. Aslında Uta'nın planında böyle bir olay döngüsü yoktu. Uta bunu bilmesine rağmen bir şey için endişelenmedi. Yine de merak etmişti... Nagi neden böyle yapmıştı? Saori'yi koruması gerekiyordu fakat bu kadar ileri gitmesi gerçekten garipti. Saori, bu durumu çok geç fark etmişti ama yine de bu duruma bir el atmanın vaktinin geldiğini düşünüyordu. Ama Saori robotlardan anlamazdı. Bir internet sitesi açtı ve robotun sistemini kapattı. Video izlemeye başladı. Bu video ise kod yazmayla ilgiliydi. Robotun kodlarını değiştirdi. Robotun adını ise "Bien" koydu. Bien ismi İspanyolca "iyi" anlamına geliyordu. Saori gün içinde hiç yapamadığı fakat bu durumda oldukça fazla kullandığı bir terim keşfetti. "Kontrol etmek" kendisini kontrol etmişti. Yaptıklarının farkına varmış ve mutlu olmuştu. Nagi'yi aynen ismindeki anlam gibi yok etmiş Nagi yerine Bien'i getirmişti. Eğer kontrol etmek kavramını gün içinde kullanırsa neler başaracağını düşünmüştü. Uta'yı arayıp, sadece teşekkür etti. Nanami'ye de durumu açıkladı ve bahçeye çıktı.

Saori kontrolün her şeyi belirlediği sonucuna varıp günlük hayatında bunu kullanmıştı. Aslında çok basit bir şekilde bunun farkına varmıştı. Birinin onu dürtmesi gerekiyordu bunu da eski adıyla Nagi, yeni ismiyle Bien yapmıştı. Saori, biraz etrafına bakarsa daha çok farklı kavramlar ile tanışacak ve yaşamına renk katacaktı.

SERRA KAYA - 7C

BİR RÜYADA UYANIĞIM

Dersimiz Türkçe. Öğretmenim yine yüzünde bir tebessüm ile dersimize girdi. Türkçe dersi zorlandığım derslerden biridir ama öğretmenimi çok sevdiğim için bu ders bana hep keyif veriyor. Derken bir ses! Sınıfın her zaman soru soran çalışkan ve bilmiş öğrencisi yine bir ödevi hatırlatacak olmalı. Bu durumdan nasıl bir zevk alıyor, anlamıyorum.
-Öğretmenim, ben Türkçe dersinden proje ödevi aldım. "Türk Edebiyatından Bir Gezi Yazısı İncelemesi" başlıklı konuyu seçtim ama gezi yazısı örneği seçmekte zorlanıyorum. Bana bir gezi yazısı örneği söyler misiniz?
Bu sefer kendisiyle ilgili bir soru soruyor, hayret! Böyle zamanlar pek az olur, ben de o yüzden kendinden emin bir halde sırıtıyorum. Neyse Türkçe dersinden ödev yok belli ki diyorum gülümseyerek. Olsa hemen söylerdi Zeynep! Kendisi sınıfın muhtarı, tanıştırayım. Tüm güncel bilgiler onda. Bir alarm gibi kurulmuş, her ders başı "Bugün ödev var!" hatırlatması yapıyor. Sınıfın horozu... Derken öğretmenimin sesi yükseliyor:

"Bir zafer müjdesi burda her isim:
Sanki tek bir anda gün, saat, mevsim.
Yaşıyor sihrini geçmiş zamanın
Hâlâ bu taşlarda gülen rüyanın."

Öğretmenim bu şiiri öyle güzel okuyor ki az önce Zeynep'e olan sinirim bile geçiyor. Bekliyorum devamında ne diyecek, ne anlatacak? Çok heyecanlanıyorum. Türkçe öğretmenim derslerde şairlerden ve yazarlardan bahsetmeyi çok sever. Belli ki yine güzel bir bilgi geliyor. Duramıyorum, o söylemeden ben soruyorum:
-Öğretmenim, bu şiir kime ait acaba?
Gururla söylüyor:
-Ahmet Hamdi Tanpınar. Çocuklar, ben kendisiyle lise yıllarımda tanıştım. Türkçe öğretmenim sürekli bu şiiri okurdu bizlere, Bursalıydı. Lise yıllarımda hafızama öyle kazınmış ki bu dizeler, bu şiirden sonra yazarın birçok kitabını okudum. Özellikle Beş Şehir benim en sevdiğim eserlerinden biridir. Sevgili Zeynep, sana Beş Şehir adlı gezi yazısını önermek istiyorum. Bu kitapta adı üstünde beş tane şehir anlatılıyor. Bu şehirler; İstanbul, Bursa, Konya, Eskişehir ve Erzurum.
-Sizin okuduğunuz şiirin bu kitapla bağlantısı nedir öğretmenim?
-Tanpınar'ın en bilinen şiirlerinden biri bu. Bursa için yazılmış.
-İsmi nedir öğretmenim?
-Bursa'da Zaman...
Öğretmenim bu şiirin adını söylerken derin bir ah çekiyor. Bu şiir onda belli ki derin izler bırakmış. Şiirin adını söylerken bile sanki geçmişe gidip geldiğini hissediyorum. O ânı yaşamak istercesine sınıfın okumayı çok seven öğrencisine sesli okuması için bir metin veriyor, camın önüne geçip uzakları izlemeye başlıyor. Ben de eve gider gitmez bu şiirin tamamını okuma isteğiyle dersin bitmesini bekliyorum.
Zil çalıyor ve koşarak eve geliyorum. Çantamı yine aynı köşeye yolluyorum, isabetim iyidir. Bilgisayarımın başına geçer geçmez şu meşhur adamı bir araştırmaya koyuluyorum. Kimdi bu Tanpınar? Neden bu kadar seviliyordu? Öğretmenim bu şiiri neden bu kadar seviyordu? Kendisi hakkında bilgi toplarken bir de bakıyorum ki İstanbul'da Gülhane Parkı içinde bir kütüphanesi varmış. Kütüphanesi derken onun adına açılmış bir kütüphane. İşte o zaman onun büyük bir yazar olduğunu anlıyorum. Hakkında okuduklarım bir yana kendisi adına bir kütüphane açılmış olması muhteşem değil miydi? Sorularımın cevaplarını orada bulabileceğimi düşünüyorum.
Hemen anneme:
-Hafta sonu planımıza Gülhane Parkı içindeki Tanpınar Kütüphanesi'ne gitmeyi ekleyebilir miyiz, diyorum.
Annem şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor. Benden böyle kültürel istekler duymaya pek alışkın değil, çok hoşuna gitmiş olacak ki:
-Hay hay efendim! Cumartesi ordayız, diyor.
Annemi çok sevindirmiş olmalıyım ki elinde ballı sütle odama geliyor. Ben de o ballı sütün verdiği huzurla uykuya dalıyorum.
Cumartesi gelip çatıyor ve erkenden uyanıyorum. Çok heyecanlıyım. Kendi isteğimle ilk kültürel gezime çıkacağım. Cevizlibağ'dan tramvaya binip Gülhane'de iniyoruz. İstanbul yine kalabalık günlerinden birini yaşıyor, bir insan trafiği içerisinde Gülhane'ye varıyoruz.
Gülhane'nin içine adım atar atmaz kendimizi bu meşhur kütüphanede buluyoruz. Kütüphane girişte, hemen sağ tarafta kalıyor. Ailece içeri giriyoruz. Annem ve babamla beraber görevli hanımefendiyi dinlerken gözüme aşağıya inen bir merdiven ilişiyor. Görevlinin anlattıklarından çok, ben aşağıda ne var onu merak ediyorum. Bizim aile kafilesinden kopup merdivene doğru ilerliyorum. Aşağı indiğimde beni harika bir piyano karşılıyor. Ahşaptan yapılmış olan bu piyano harika görünüyor. Ona dokunduğumda yeni cilalandığını fark ediyorum. Başımı piyanoya yaslıyorum ve bir ses. Ne olduğunu önce anlamıyorum, ses çok derinden geliyor. Gittikçe kulağımda netleşiyor ve o zaman anlıyorum ki bu ses bir ezan sesi.
Bir cami avlusunda uyanıyorum. Görkemli bir cami avlusu bu. Derin bir huzur ve sakinlik hissi veren bir avlu... Çok geniş ve ferah... Cami ise tüm görkemiyle karşımda duruyor, sanki zamana meydan okuyan bir şaheser...
Bir amca üstüme üstüme geliyor ve bana diyor ki:
-Ulu Cami'ye ilk kez geliyorsun galiba, etrafa şaşkın şaşkın bakmandan belli.
-Ulu Cami mi, Bursa'da mıyım ben amca?
-Evet, hem de Bursa denilince akla gelen ilk yerdesin.
-Demek meşhur Ulu Cami burası! Anlattıkları kadar varmış.
İçeriye girdiğimde bu fikrim devam ediyor. Tarih, sanat ve maneviyat birleşmiş adeta bu mekânda. Hayranlıkla her detayı izliyorum. Sonra bir su sesi geliyor kulaklarıma. O anda aklıma öğretmenimden dinlediğim şiirin devamı geliyor.

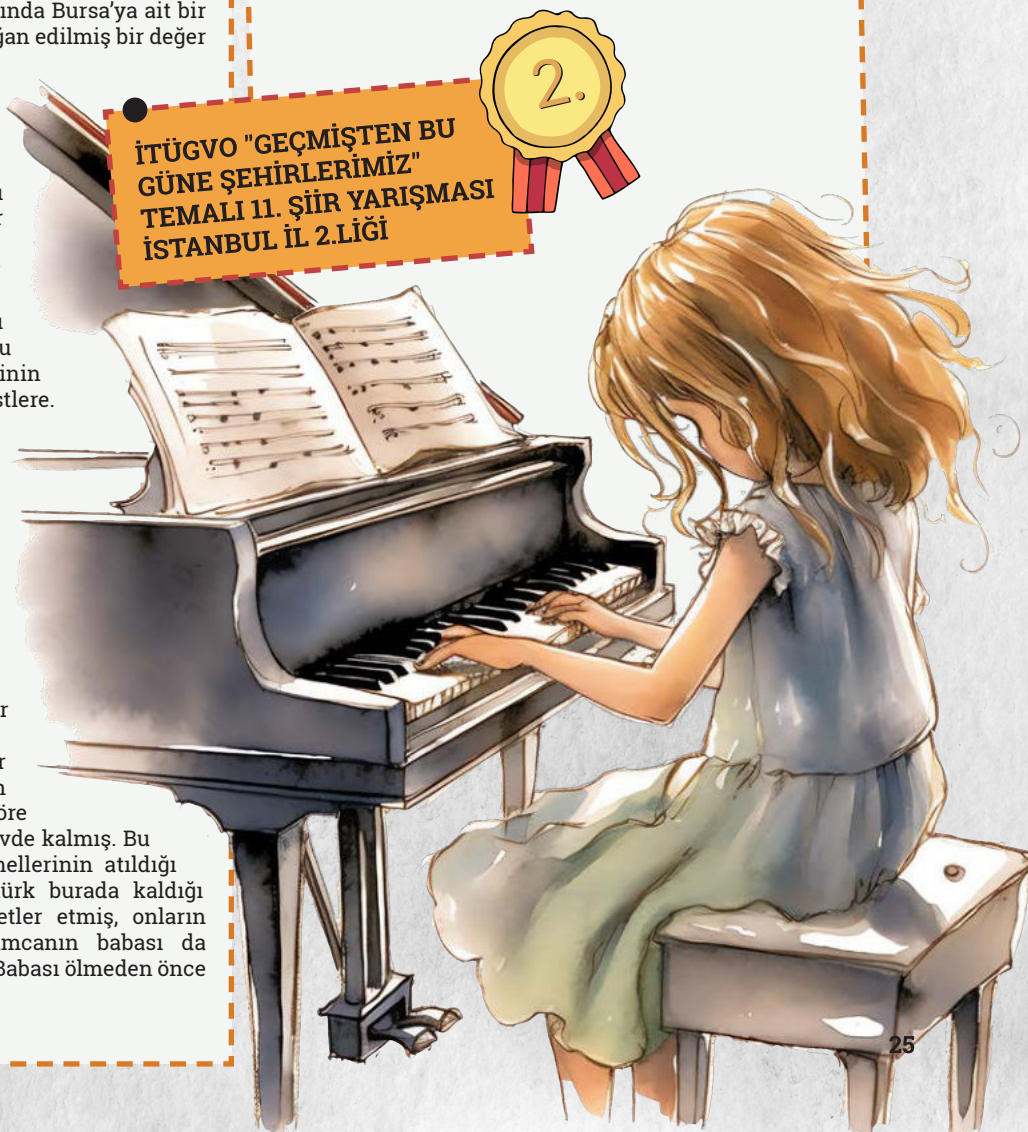
"Bursa'da bir eski cami avlusu,
Küçük şadırvanda şakırdayan su."

-Az önce sordum ama cevap vermedin. Bursa'ya ilk kez mi geliyorsun?
-Evet amca, ilk kez.
Bu meraklı adamın fazla meraklı olması çok hoşuma gidiyor. Meraklılıkta bir yarışa girmeye niyetleniyorum:
-Amca senin adın ne?
-Mehmet! Benim adım Mehmet, oğlum.
-Sen buralı mısın amca?
-Buralıyım. Çok yorgun görünüyorsun, gel seninle bir

çay içelim.
Bu içten daveti hemen kabul ediyorum. Sabah kahvaltılarında ağzıma bile sürmediğim çay, o an en çok istediğim şey oluyor. Çay içecek olmak beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı! Beni Koza Han dediği bir yere götürüyor. Burası bir çay bahçesine benziyor ama sıradan bir çay bahçesi değil. Burada ipekten ürünler satılıyor. O an bir şimşek çakıyor ve diyorum ki:
-Buranın adının ipek kozası ile bir ilgisi var mı?
Yaşlı adam:
-Elbette, diyor. Koza Han Bursa'nın tekstil merkezi olması açısından çok önemlidir. Koza Han'ın ipekle beş asrı geçen birlikteliği var. Sadece yabancı değil, yerli turistlerin de ilgi kaynağı olmayı başarıyor. Bu taşlar zamanında tüccarların hayallerine eşlik etmiş. Sadece ticarethane değil, bir barınma yeri olarak da kullanılmış.
Hanın taşlarını inceliyorum. Taştan tuğladan yapılmış bu mekân, bir zamanlar hayatın akışına eşlik etmiş. Şaşkınlığımı gizleyemiyorum:
-Vay canına! Hem 500 yılı aşkın süredir var hem de hala ilgi odağı.
- Bazı eserler vardır ki yıllar geçer ama güzelliği hep kalır. Koza Han da böyle bir eser.
Çayımızı yudumluyoruz. Ben hanın büyüsüne kapılmış etrafı izlerken Mehmet amca pek heyecanlı bir şekilde:
-Yâr bana bir eğlence, diye bağırıyor.
Türkçe derslerimizden hatırlıyorum ben bu repliği.
-Karagöz mü olasın geldi Mehmet amca, diyorum.
-Çayını çabuk yudumla! Seninle harika bir yere gideceğiz, diyor bu maceraperest ihtiyar.
Bu cümlesi beni öyle heyecanlandırıyor ki çayı hızlıca bitireyim derken dilim yanıyor. Gezgin olmanın bedeli, diyor ve gülümsüyorum. Karagöz Müzesi'ne doğru yol alıyoruz.
Müzeye geldiğimizde buranın aslında Bursa'ya ait bir miras değil, Türk kültürüne armağan edilmiş bir değer olduğunu anlıyorum. Hacivat ve Karagöz figürleri, gölge oyununa ait ekipmanlar, eğitici videolar, Karagöz sanatına dair belgeler, kitaplar... Gölge oyunu geleneğinin yaşatıldığı capcanlı olan mekân adeta. Her köşede yaşlı bir amca, Hacivat ve Karagöz'ün hikâyesini anlatıyor müzeyi ziyarete gelenlere. Belli ki hikâye anlatıcılığını görev edinmişler, gölge oyunu kültürünün ana karakterlerinin efsanesini aktarıyorlar gelen turistlere.
Hava kararıyor. Saatin epey bir geç olduğunu fark ediyorum. Mehmet amca gerginliğimi hissediyor ve beni rahatlatan bir sesle:
-Son bir yere daha gideceğiz ve turistliğin sona erecek. Eve geç kalmana da değecek. Yeni rotamız, Bursa Atatürk Evi Müzesi. İsmi duyar duymaz ben de kalbime dokunuyorum.
-Hadi gidelim, diyorum büyük bir heyecanla.
Yolda bana öyle güzel bilgiler veriyor ki daha oraya varmadan heyecanlanıyorum. Söylediğine göre Atatürk Bursa ziyaretlerinde bu evde kalmış. Bu ev, millî mücadele ruhunun temellerinin atıldığı toplantılara şahitlik etmiş. Atatürk burada kaldığı zamanlar Bursa halkı ile sohbetler etmiş, onların dertlerini dinlemiş. Mehmet amcanın babası da Atatürk'ü ilk kez burada görmüş. Babası ölmeden önce alzheimer hastalığına yakalanmış, her şeyi unutmuş ama bu tanışma ânını ölene kadar hiç unutmadan tüm detaylarıyla anlatıp durmuş. Mekân ile bağ kurduğunu hissettiğim bu ihtiyar için bu evin çok kıymetli olduğunu işte o zaman anlıyorum.
Evin içine giriyoruz ve muhteşem bir manzara ile karşılaşıyoruz. Dinlenme odaları, çalışma odaları, misafir kabul odaları... Her biri tüm samimiyetiyle karşılıyor bizi. İçeride bulunan eşyaların tümü, Atatürk'ün bu evde kaldığı dönemden kalmaymış. İşin bu kısmı daha da hoşuma gidiyor, dokunmaya kıyamıyorum. Kapıdan içeriye adım attığınızda o dönemin ruhunu yaşamamak elde değil. Penceresinden dışarı baktığınızda ise Uludağ'ın o serin nefesi yüzünüze çarpıyor.
Bir merdiven dikkatimi çekiyor, aşağıya inen bir merdiven. Merak edip inmek istiyorum. Bu sahne bana bir yerden tanıdık geliyor. Merdivene yaklaştığımda arkamdan bana seslenen birileri var, anlamıyorum ne oluyor böyle?
Karşımda annem:
-Kızım uyan hadi! Senin için kalkıp buralara geldik uyumak da nedir, diye bana sitemde bulunuyor.
-Nasıl ya! Neredeyim ben?
-Kızım Tanpınar Kütüphanesi'ne sen istediğin için geldik ya! Biz her yeri dolaştık sen ise...
-Yoksa ben şu piyano başında uyuya mı kaldım?
Annem sırıtıyor. O an anlıyorum ki ben Mehmet amca ile rüyada tanışmışım ve gördüklerimin hepsi ne yazık ki bir rüyaymış!
Yazının başından beri sürekli ben, ben diyorum. Ben kim miyim? Ben Mira, 6B sınıfından... Az önce bir rüyada uyanmışım!

MİRA NUR SEÇİLMİŞ - 6B

İTÜGVO "GEÇMİŞTEN BU GÜNE ŞEHİRLERİMİZ" TEMALI 11. ŞİİR YARIŞMASI İSTANBUL İL 2.LİĞİ

Kahraman Nilgün

Nilgün 8 yaşında akıllı ufak tefek ancak güçlü bir kızdı. Kendisinin küçük bir kardeşi vardı. Ailesi onun akıllı bir kız olduğunu bildiği için onun çalışmasını istiyorlardı ancak o hep bir mazeret bulup kaçıyordu. Hatta annesi bir keresinde ona "Eğer kazanırsan televizyon alırız." demesine rağmen çalışmıyordu. Annesi buna üzülüyordu ama hiçbir şey yapamıyordu, ta ki 1972 Eylül ayına kadar. 1972 yılının yaz aylarında kardeşi Emir ile kuzenlerinin Çanakkale'deki köyüne giderler. Burada Nilgün yüzme öğrenir. Aslında sadece oyun oynamak için öğrense de kendisi çok iyi bir yüzücüdür. Kardeşi Emir ise daha 5 yaşında olduğu için tam olarak yüzemez. İşte böyle güzel, eğlenceli bir spor olan yüzmeyi her yaz yapmak için annesinden buradan bir ev ister. Annesi ise "Eğer bir ev istiyorsan okul birincisi olman gerekir." der. Nilgün bunu kabul etmez, okul birincisi olmanın bir işe yaramayacağını bunun bir saçmalık olduğunu savunur. Ancak annesi kararlıdır. Bu yüzden Nilgün çalışmak zorunda kalır. Ancak zaten yaz tatilinde Nilgün'ü ve kardeşini yollarken buradan ev almak için para biriktirmeye başlamışlardır. Nilgün, Çanakkale'deki yazlık evini aldıracağından emindir.

Nilgün azimle çalışır günlerce, haftalarca, aylarca. Bir sürü sınava girer, hepsinden 100 alır, bir tanesinden 99 alınca daha da hırslanıp daha çok çalışır. Ancak hep bir kızın gerisinde kalır. Kız matematik sınavına yetişemeyince çok sevinir çünkü raporsuz geç kalmaya "0" verilir. Önlerinde son bir sınav vardır, Türkçe sınavı. Eğer Nilgün 100 alamazsa 2. olacak olup aynısı diğer kız için de geçerlidir. Sınav gününe kadar ikisi de çok çalışmıştır, ikisi de çok akıllıdır ve en önemlisi ikisi de birinci olursa ailesi tarafından verilecek hediyeyi kapmak istiyordur.

Sınav başlar ikisi de soruları hızlı hızlı çözer ancak diğer kız son soruda takılır. Çünkü son soru bir metin sorusudur. Lakin öyle bir metin sorusudur ki her gün düzenli kitap okumayan biri için imkânsızdır. Bundan dolayı kız bir şeyler yazsa da tam puan alamaz... Sonuçlar açıklanır Nilgün 100 kız 96 alır. İkisi de birbirini tebrik eder. Nilgün koşarak eve gider ve ailesine müjdeli haberi verir.

Annesi çok sevinir ve o da evi iki gün önce aldıklarını söyler...

Nilgün, 2 senedir her yazını burada geçirir artık 10 yaşındadır ve 1974 yılının Temmuz ayının son günleridir. Her gün 3 saat denizde arkadaşlarıyla oyunlar oynar ama bir sorun vardır. Sorun şu ki; kardeşi büyümüştür büyümesine ama hala daha tam yüzemiyordur. Bir keresinde babası bile ona yüzmeyi öğretmeye çalışmış ancak yüzememiştir. Bu yüzden sadece ayağını basabildiği yere kadar açılıyordu. Ta ki Temmuz'un 29. günü gizlice kıyıdan açılana kadar.

O gün Emir (kardeşi) herkes denizden çıkmışken denizde açılmaya karar verir. Emir yavaş yavaş ayaklarını basabildiği yerden dikkatli bir şekilde uzaklaşır. Ancak tam açıldığı anda su yutmaya başlar ve yavaş yavaş boğulduğunu anlar bu yüzden bağırmaya başlar ancak herkes denizden yeni çıktığı için evlerinde yemek yiyorlar sadece Nilgün kumsaldadır. Nilgün kardeşinin bağırışlarını duyduğu anda paletlerini giyip bir can simidiyle kardeşine yüzmeye başlar aynı zamanda insanlar Emir'in seslerini duyar evlerden dışarı çıkarlar. Herkes Nilgün'ün ne kadar hızlı ve iyi yüzdüğünü ve Emir'i kurtarışını görür.

Babası ve annesi kardeşini teselli ettikten sonra Nilgün'ün çok iyi yüzdüğünü onun milli yüzücü olabileceğini söylerler. Nilgün, hemen kabul eder ve bunun için çalışmaya başlar ve yetkili yerlere başvuru yapar.
Nilgün, 12 yıl sonra 24 yaşında olimpiyatlarda havuzun başındadır. Bundan 12 yıl önce buraya geleceğini bilmeden sadece kardeşini kurtarmak için yüzdüğü 150 metreyi şimdi olimpiyatlarda yüzecektir. Yarış başlar Nilgün hızla yüzer, birincidir, neredeyse kazanmıştır ve biter. Yarışı kazanır hatta dünya rekorunu 0,82 saniyeyle kırar. Artık bir dünya rekortmenidir ve bunu sadece kardeşini kurtarmak için yaptığını fark eder. Artık bir altın madalya sahibi ve dünya rekortmenidir.

OSMAN KAAN GENÇOĞLU - 7D

KADINLARIMIZI KAÇIRDILAR

Küçük bir kasabada, Hakan adında bir çocuk yaşardı. Hakan çok meraklı bir çocuktu, etrafta adını bilmediği veya merak ettiği her şeyi cebinde duran deftere yazardı. Hakan, henüz beş yaşındayken ebeveynleri vefat etti. Bu yüzden teyzesi ile yaşıyordu. Hakan her sabah erkenden kalkar elini yüzünü yıkar bahçedeki masaya kahvaltı hazırlardı. Kısa bir süre sonra teyzesi geldi, kahvaltıdan sonra Hakan ormana araştırma yapmaya giderdi.

Bir gün Hakan sabah yatağından bağrışlarla uyandı. Hemen üstünü değiştirip kendini meydana attı. Kasabanın erkekleri "Kadınlarımızı kaçırdılar!" diye bağırıyordu. Koşarak yanlarına gitti. "Ne oldu amca ne demek kadınlarımızı kaçırdılar?". "Benim hanımım onların eşleri yok, kaçırmışlar. Kasabada bir tane kadın kalmadı.". Hakan koşarak eve gitti. Teyzesi yoktu. O sırada evin önünden çok pahalı bir cip geçti. Camları siyahtı ama çok yakından geçtiği için içerisi hafif de olsa görünüyordu. Ağzı kapalı bir kadın çırpınıyordu. Bağırmak istiyordu ama bağıramıyordu. Çok hızlı gitmesine rağmen arabanın plakasını gördü ve unutmamak için defterine yazdı.

Hemen bisikletine atlayıp cipi takip etti. Cipe yetişmek çok zordu. Cip, en sonunda bir binanın girişinde durdu. İçerideki adam kadını kucağına aldı ve içeri girdi. Kadını tek pencereli bir odaya koydu ve kapıyı kilitleyip gitti. O, gittikten sonra kapıya vurmaya başladı ama açılmadı. Odanın küçük penceresinden teyzesine baktı çok korkmuş ve üşümüştü. Hakan, ne yapacağını bilmiyordu, ama bir çözüm bulması gerekiyordu. Bir süre sonra yukarıdan konuşma sesleri geldi. "Abi son kadını da getirdim şimdi ne yapacağız?" "Önce hepsinden para isteyeceğiz, muhtemelen hiçbiri para vermeyecek o zaman silahları çıkaracağız." Onları dinlerken duvardaki silah koleksiyonu Hakan'ın dikkatini çekti. Adamlar aşağı inerken Hakan köşeye saklandı. Onlar odaya girerken Hakan da onları dinlemek için kapının arkasına geçti. "Evet, hanımlar şimdi sizden ne istediğimiz belli, bize paralarınızı verirseniz sizi serbest bırakacağız ancak siz derseniz ki hayır biz size para vermiyoruz o zaman sonuçlarına katlanırsınız." Teyzesi ortaya atıldı, "Hayır asla size para vermeyeceğiz." Adamlardan biri elini arka cebine attı. Hakan koşarak silah koleksiyonundan bir silah aldı. "Öyle mi? O zaman siz istediniz." diyerek tam silahı onlara doğrultacaktı ki Hakan bir anda kapıya ateş etti. Kapının kilidi kırılmıştı. Kimse zarar görmemişti. Silah sesini duyan polisler koşarak binaya girdi. Hakan polislere her şeyi anlattı. Kadınlar Hakan'ı görünce hem çok şaşırdılar hem de çok sevindiler. Polisler adamları tutuklarken Hakan'da bir polise not aldığı aracın plakasını gösterdi. Arabaya el konuldu ve şoförü de tutuklandı. Polis birkaç tane araçla kadınları ve Hakan'ı kasabaya geri bıraktı. Eşlerini gören kasabanın erkekleri koşarak eşlerine sarıldılar. Hakan ve teyzesi de evlerine döndü.

O adamlara ne olduğunu bilmiyoruz ama şunu biliyoruz ki günü kurtaran polisler değil Hakan'ın merakı oldu.

ELİF İLERİ - 7C

BAY TOPARLAK

Bay Toparlak sabahın pencereden gelen ilk ışıklarıyla tembel tembel gözlerini kırpıştırdı. Karın üstü döndü ve patilerinin üzerinde doğruldu. Patilerini öne uzatarak gerindi. Bu sırada sallanan kuyruğu yanında uyduğu insanı bir güzel tokatladı. Elbette bu insanı uyandırmadı. Uykucu yaratıklardı şu insanlar. Kediler kadar olmasa da. Bay Toparlak'ın insanı özellikle uykucuydu. Saat altı olmasına rağmen uyanmamıştı. Bay Toparlak insanın karnına basıp üstünden atladı. Her zamanki paytak adımlarıyla mama kasesinin yanına gitti, dehşetle mama kasesinin boş olduğunu gördü. Ardından acılı bir feryat kopardı. Sahibi uyumadan mama kasesini doldurmamıştı. Affedilemezdi bu. Bay Toparlak derhal bıyıklarına kadar sinirden titreyerek yatağa geri tırmandı. İnsan hala horalyarak uyuyordu. Bu huzurlu görüntü karşısında hiddete kapılarak insanın kulağına dişlerini geçiriverdi. Bunun üzerine insan (Bay Toparlak'ı memnun eden biçimde) acıyla inleyerek uyandı. Neler olduğunu idrak edince, "Ah seni manyak kedi!" diye bağırarak Bay Toparlak'ı üstünden attı. Bu Bay Toparlak'ın insanın kulağına eklediği ilk diş izi değildi. Ve Bay Toparlak'a göre son da olmayacaktı. Bay Toparlak insanın adını bilmiyordu, ama ona hep Bay Kokmuş derdi. Bay Kokmuş acıyla kulağını ovmaya başladı. Bir yandan da

"Nedir bu manyak kedinin benden istediği?" gibisinden söyleniyordu. Bay Toparlak, Kokmuş'un kulağını baya sağlam ısırmıştı. İkisinin tek ortak noktası birbirlerinden nefret etmeleriydi. Bay Topalak'ın önceki sahibi yani Bay Kokmuş'un annesi Mis Hanım (yine Bay Toparlak'ın taktığı bir isim) bir yıl önce kanserden ölmüştü. Çok zengin ve Bay Toparlak'a çok düşkün olan Mis Hanım vasiyetinde bütün parasını oğlu Kokmuş'a bırakmakla birlikte Bay Toparlak'a bakmasını zorunlu tutmuştu. Ve böylece zavallı Bay Toparlak da hep küçümsediği Bay Kokmuş'un yanına taşındı. Elbette Mis Hanım'ın ölümünden habersiz olan Bay Toparlak hanımının neden ona bu korkunç cezayı verdiğini anlayamamıştı yine de mecburen katlanmıştı. Bay Kokmuş sinirle ayağa fırladı ve talepkar biçimde mama kasesinin yanına kurulmuş olan Bay Toparlak'a bir tekme salladı. Ancak Bay Toparlak çok hızlıydı. Bay Kokmuş'un ayağı kaloriferin kenarına çarptı. Midesi kazınan Bay Toparlak öfkeyle odadan fırladı. Onu tekmelemeye çalışmak ha! Bay Toparlak'ın hanımı görse ne derdi.. sabah mama yok akşam mama yok, üstelik adam leş gibi kokuyor. Bay Toparlak artık o insanla aynı çatı altında yaşayamazdı, açık olan mutfak penceresinden sinirle dışarı fırladı. Ev zemin katta olduğundan ıslak çimenler üzerine yumuşak bir iniş yaptı. Bay Toparlak arkasını dönüp gitmeden önce Kokmuş'un yaşadığı eve baktı. Ama sadece bir kere sonra da kuyruğunu hiddetle sallayarak uzaklaştı. Bay Toparlak doğduğu günden itibaren kindar olagelmişti. Hep çok şişman ve aksi olmuş bu yüzden de kardeşleri tarafından dışalanmıştı. Öyle obur ve şımarıktı ki sokaklarda neredeyse açlıktan ölecekti. Mis Hanım onu evine aldıktan sonra da hiç değişmemişti. Ve şimdi patilerine çok yabancı gelen kaldırımlarda yürürken midesi

resmen kazınıyordu. Derken köşede bir çöp kutusu gördü. Bay Toparlak iğrenerek çöp kutusunu karıştıran bir kedi olduğunu farketti. Tam patilerini hızlandırıp gitmeyi düşünüyordu ki çöp kutusundaki kedi başını kaldırıp, "Hey ahbap!" diye seslendi. Bay Toparlak olduğu yere çivilendi. Sonra tiksintiden seyiren kuyruğunu pat pat yere vurarak saman sarısı kediye döndü. Manzara neredeyse Bay Toparlak'ı kusturacaktı. Kedinin tüyleri yer yer yolunmuştu ve gözlerinden biri eksikti. Bay Toparlak'ı asıl iğrendiren ise kedinin burun çevresindeki kirlerdi. Bay Toparlak öğürmemek için kendini zor tutarak "Ne var?" diyebildi. Kedi ağzında iğrenç kokulu bir şeyle aşağıya atladı. Sonra da ağzındakini yere bırakıp "Seni buralarda daha önce görmedim, de mi?" dedi. Bay Toparlak ihtiyatla kediyle arasındaki mesafeyi biraz daha artırdı, "Hayır bayım, görmediniz" dedi. Kedi burnunu titreterek, "Adın ne bağam senin?" dedi. Bay Toparlak kediye tiksinerek bakıyordu, "Adım Bay Toparlak" dedi. Bunun üzerine kedi sarı dişlerini göstererek sırıttı. Bu Bay Toparlak'a fazla geldi, arkasını dönüp koşmaya başladı. Sarı kedinin arkasından "Bay toparak nereye gidiyon?" diye bağırdığını duydu, fakat aldırmadı. En sonunda kendisini başka bir çöp kutusunun yanında buldu. Artık eskisinden de aç olan Bay Toparlak düşünmeden çöp kutusuna atladı. İçeride çürük balık kokusu vardı, Bay Toparlak ne yediğini umursamadan balığı gömdü. Sonra yediklerinin bir kısmını kustu. Çöp kutusundan çıktığında perişan halde sallanıyordu. Derken iki kulağının ortasına bir damla düştü, sonra bir tane daha ve bir tane daha... resmen şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Bay Toparlak çöp kutusunun altına girdi, böylece yağmurdan korunmuş olacaktı. Ancak koku dayanılır gibi değildi, biraz daha kalırsa tekrar kusacaktı. Bütün gücünü toplayıp çöp kutusunun altından fırladı, koşarak bir bankın altına girdi. Evet, burada güvendeydi. Ama Kokmuş'un evinden ayrılma kararını sorgulamaya başlamıştı. Mis Hanım'ın evine gitmek istemişti ancak evin yerini hiç hatırlamıyordu. Bay Toparlak artık kara kara düşünüyordu, geri dönse Kokmuş'un evini bulabilir miydi? Ya da bulmalı mıydı? Öğlen olmuştu ve Bay Toparlak bir şekerleme bile yapmamıştı. Uyku vakti, diye düşündü. Kafasını yere yasladı, hiç hoş veya yumuşak değildi ancak Bay Toparlak bunun ideal olduğunu hissediyordu.

Bay Toparlak yine tembel tembel göz kırpıştırarak uyandı ancak bu sefer yatakta değil kaldırım taşında yatıyordu. Ve bir mama kasesi bile yoktu. Acı acı mırlayarak doğruldu. Hemen bir atıştırmalık için etrafa bakındı. Etrafta birkaç serçe vardı. Bay Toparlak en yakın olanı gözüne kestirdi, hazırlandı fırladı ve serçeyi oracıkta mıhladı. Bir solukta tamamını yedi. Bu küçük atıştırmalık onu şimdilik tatmin etmişti ama açlığını tamamen gideremeyişti. Bay Toparlak çevreyi inceledi, tanıdığı bir yerdeydi. Mis Hanım bir yıl önce onu Kokmuşla tanıştırmaya getirirken buradan geçmişlerdi. Bay Toparlak hala nereye gitmek istediğine karar verememişti. Derken aklına Mis Hanım'ın onu götürdüğü bir kedi parkı geldi. Bu düşünceyle parka doğru badi badi gitmeye başladı. Oraya varması uzun sürdü çünkü yolda birkaç kere kayboldu. Bay Toparlak'ın yön duygusu hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Ancak sonunda parka varmayı başardı. Park biraz daha eski görünmesinin haricinde eskisinin tıpkısıydı, parkta birkaç kedi de vardı. Bay Toparlak tam en bakımlı kediye yönelecekken durdu. Yerdeki suda yansımasını görmüştü. O sarı kedi kadar kötü durumda olmasa da kürkü çamurluydu ve parlaklığını yitirmişti. Burdaki kedilerden hiçbiri onu iyi karşılamazdı. Kuyruğu umutsuzlukla sallandı. O sırada arkasından tanıdık bir ses geldi, "Hey tay toplak!" Bay Toparlak arkasını dönünce saman sarısı tek gözlü kediyi gördü. Kedi dost canlısı bir edayla ona yaklaştı ve "O ev kuzularına nasıl baktığını gördüm bay toplak, onlardan hayr gelmez sana, bizim yol daha iyi" dedi bilgiçce. Bay Toparlak alınmış bir halde, "Ben de ev kedisiyim" diye cırladı. Hiçbir kedi onu bir sokak kedisiyle karıştırmamalıydı. Sarı kedi onu şüpheyle süzdü.

"O zaman neden sokaktasın?" Bay Toparlak, bıyıklarının utançla seyirdiğini hissetti. "Evden kaçtım" dedi utangaç utangaç. Bunun üzerine sarı kedi kahkahayı bastı, "Eh Bay topalk, ben ne diyem sana, kendin etmişen kendin bulmuşen" Bay Toparlak kızmıştı. Derhal sarı kediye Bay Kokmuş'un kendisine ne kadar kötü davrandığını anlatmaya koyuldu. Nasıl günde on beş öğün mama vermeyi unuttuğunu, nası iki günde bir banyo yaptığını ve ne kadar tiksinç biri olduğunu anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde sarı kedi gelip Bay Toparlak'ın suratına pati attı.

"Ay! Bunu neden yaptın?" diye miyavladı Bay Toparlak. Sarı kedi çileden çıkmış görünüyordu, "Bir ihtimal aklın başına geri döner diye yaptım" dedi. Ardından o da kendi yaşamını anlatmaya başladı. Sahibinin onu sokağa attığını, bir araba ona çarpınca bir gözünü ve tüylerinin bir kısmını nasıl kaybettiğini anlattı. O anlatmayı bitirdiğinde Bay Toparlak'ın başı dönüyordu. Onun sorunları ile sarı kedinin sorunları öyle farklıydı ki. Sarı kedi hala hiddetten köpürerek "Sen hala sorunun olduğunu düşünüyon bi de" diye kükredi. Ve arkasını afallamış Bay Toparlak'a dönüp gitti. Fakat on pati gittikten sonra durup Bay Toparlak'a baktı "Gelmiyon mu?" Bay Toparlak çaresiz, badi badi sarı kedinin ardından gitti. Kedi birkaç dakikalık yürüyüşten sonra birden aklına esmiş gibi, "Benim adım Esmer bu arada" dedi. Bay Toparlak başıyla onayladı. Biraz sonra kedilerle dolu bir alana geldiler. Etrafta birkaç kedi evi ve mama dolu kaplar vardı. Esmer, Bay Toparlak'a "Burası da bizim toplanma yerimiz" dedi. Bay Toparlak "Beni buraya neden getirdin?" dedi. Esmer, "Ben senin ısırık kulaklı adamı tanıyom" dedi. Bay Toparlak şok oldu, "Nasıl yani?" dedi zorlukla. Esmer, Bay Toparlak'a insanı hakkında onun asla düşünemeyeceği şeyler anlatmaya başladı. Esmer'in dediğine bakılırsa bu kedi sığınağını Kokmuş kurmuştu. Buraya kedi evlerini ve mamaları getiren de oydu. Bay Toparlak önce Esmer'in gözü gibi birkaç tahtasının da eksik olduğunu düşündü. Ancak Esmer her kediye onlara bütün bunları getiren adamı tarif etmelerini söyledi. Anlaşılan buranın reisi Esmerdi ve hepsi Kokmuş'u tarif etti. Bay Toparlak, Esmer'e, "Bu imkansız, benim insanım kedilerden nefret eder" dedi. Esmer de ona "Belki kulağını neredeyse paçaladığın için sadece senden nefret ediyodur" diye cevap verdi. Bay Toparlak da kara kara düşünmek üzere rutubetli bir kenara gitti. Hem kendi hem de kedi standartlarına göre baya uzun düşündü. Varılan sonuç, koca bir hiç. Bay Toparlak'ın kedi beyni bu karmaşayı kaldıramazdı ancak içinde uzun hem de çok uzun zamandır hissetmediği bir duygu filizlendi. Suçluluk duygusu ya da belki pişmanlık. Bay Toparlak gerçekten de bu hikayenin kötü karakteri miydi? Ancak Kokmuş ona Mis Hanımın verdiklerini vermemişti. En önemlisi de sevgisini esirgemişti. Öyle mi yapmıştı? Bay Toparlak yaşadıkları tüm gürültü patırtıyı inceledi ve öyle yaptığına karar kıldı. Yani bu, iki tarafın da suçlu olduğu durumlardan biri miydi? Bir kedinin en zorlandığı şey kendi hatasını kabul etmekti sanırım. Bay Toparlak'ın zihnindeki bir bölüm halen bütün suçun Bay Kokmuş'ta olduğunu savunuyordu. Bay Toparlak'ın bir kediye göre derin düşünceleri şüphesiz bir insana ait olan ayak sesleri tarafından bölündü. Bu gelen Kokmuştu. Kokmuş, etrafına bakınıp da Bay Toparlak'ı görünce sevinçle "Bay Toparlak burdasın!" diye haykırdı. Bay Toparlak da içinde garip bir mutluluk hissediyordu. İkisi daima tartışıp itişse de bu tanıdık sima Bay Toparlak'a neşe ve güven verdi, derhal Kokmuş'un açık kollarına koştu. Bay Toparlak ve Kokmuş birkaç saniye öyle sarılmış kaldılar. Derken Esmer'in kırgın sesi duyuldu, "Bana adının Bay Toparlak olduğunu neden söylemedin?" bunun üzerine Bay Toparlak bıkkınlıkla miyavladı.

NİHAN DÖLEK - 7D

Dış Görünüş

Bir gün yine masalarını birleştirip ödev yapıyorlardı. Sonra arkadan sert bir ses geldi, ders çalışan Sardunya'yı ve Yasemin'i rahatsız ediyordu, Zehra. Sardunya çalışkan, iyi kalpli, akıllı, siyah gözlü, siyah saçlı ve gözleri bozuk olduğu için siyah bir gözlük takan sessiz bir kızdı. Yasemin ise Sardunya'nın tam tersiydi. Sarı saçlarıyla ve yeşil gözleriyle ilgi çekici bir kızdı ve Sardunya'nın en yakın arkadaşıydı.

Sardunya sesin geldiği yöne doğru Zehra'ya "Sessiz olabilir misin?" dedi. Zehra da diğer herkes gibi Sardunya'dan korkuyordu. Bu korku Sardunya'nın Samara adındaki bir korku karakterine benzetilmesiyle ilgiliydi. Bu nedenle Sardunya'nın tek bir arkadaşı vardı, o da Yasemin'di. Yasemin Sardunya'yı çok seviyor Sardunya da onu seviyordu.

Okul bitimi Sardunya ile Yasemin gün batımını izlemek için yakınlardaki köprünün altına indiler. Su çok güzel görünüyordu. Sarı ve turuncunun birbirine karışmış hali huzurlu hissettiriyordu. Eve dönüşte kızlar taksi çevirmek için kenarda ellerini sallıyorlardı. Yasemin, fark etmeden kaldırımdan inmişti ve birden taksi o kadar yaklaşmıştı ki Yasemin'in ayağını ezip geçmişti. Yasemin acıdan çığlık attı ve taksici ne olup ne bittiğini anlamamıştı. Durumu fark edince ne yapacağını şaşırdı ve kızlara yaklaşmak için arabayı tekrar geriye doğru sürdü. Taksici arabadan inip Yasemin'in taksiye binmesine yardım etti ve kızları en yakın hastaneye götürdü. Taksici hastane yolunda kızlardan defalarca özür dilese de bu Yasemin'in acısını dindirmiyordu. O sırada Sardunya kendi annesini ve babasını arıyordu. Kızlar hastaneye vardıklarında taksici kızlardan tekrar özür diledi ve para almadı. Ama yine de Sardunya taksiciye, taksinin plakasını aldığını ve onu dava edeceğini söyledi.

Hastaneye girer girmez Sardunya yetkiliye seslendi ve bir tekerlekli sandalye istedi. Tekerlekli sandalye hemen geldi ve hastanede Yasemin'e bir oda verdiler. Kızlar hastaneye vardıktan yarım saat sonra Sardunya'nın annesi Sinem Hanım ve babası Ekrem Bey de gelmişti. Onlar da Yasemin'in annesini ve babasını aramışlardı ancak babası pilot, annesi hostes olduğu için bir yurt dışı uçuşundaydılar. Yasemin'in ayağındaki kemiklerin tamamı kırılmıştı. Bu nedenle platin takılması için bir sonraki güne ameliyat randevusu alındı. Yasemin onu bekleyen ameliyatın heyecanından uyuyamadı. Yasemin'in anne ve babası uçuştan dönene kadar yanında refakatçi olarak Sardunya kaldı.

Sabah Yasemin ameliyata girdi ve neyse ki ameliyat güzel geçmişti. Ameliyat çıkışı Yasemin'in okuldan birkaç arkadaşı geldi. Yasemin'in arkadaşları okuldaki diğer öğrenciler gibi Sardunya'dan korkuyorlardı. Bu nedenle çok kalmak istemediler ve kısa süre sonra gittiler. Daha sonra öğleye doğru birkaç arkadaşı daha ziyarete geldi. Ziyarete gelen tüm arkadaşları Sardunya hakkında Yasemin'e verdiği destek nedeniyle olumlu düşünceler geliştirmişlerdi.

Onun iyi ve yardımsever bir arkadaş olması ile ilgili düşünceler okuldakilere yayılmaya başladı. Okulda Sardunya'nın adı artık daha iyi hatırlanıyordu ve bu kocaman değişim kızların okula gelmediği iki küçük günde yaşanmıştı. Bir süre derslere kendisine baktığı için katılamayan Sardunya'ya üzülen Yasemin Sardunya'ya artık okula gitmesi için rica etti. Sardunya, Yasemin' e bu düşünceli hareketi için teşekkür etti ve okula gitmeye karar verdi. Ertesi gün okula giden Sardunya sınıf arkadaşları tarafından çok iyi karşılandı, kimsenin artık ona korkutucuymuş gibi bakmadığını fark etti ve bu onu çok mutlu etti. O günden sonra herkes ona iyi davrandı ve aslında çok iyi bir insan olduğunu anladılar.

BİLGE EKİN ONAY - 7D

ÖZGÜN DÜŞÜNCE VE KOMPOZİSYON YARIŞMASI SEÇKİSİ

DEĞİŞİMLER KÜÇÜK ADIMLARLA BAŞLAR

Küçücük bedenlerin içinde saklı büyük hayaller ve düşünceler... Bu hayaller ve düşünceler bizleri farklı dünyalara yolculuğa çıkarır çoğu zaman. Bu yolculukta türlü türlü maceralarla karşılaştırır. Bu maceraların sonu hep umutludur. Bizim ufacık bir detay olarak görmezden geldiğimiz bu küçük bedenler, büyük umutları saklar içinde. O umutlar bir tohuma dönüşür.

Aslında her çocuk bedeni bir tohumdur. Bu küçük tohumların masum gülüşlerinin ve minik ellerinin ardında çoğu zaman yetişkinlerin fark edemediği düşünceler saklıdır. Çocuklar hayal gücünün sınırlarını zorlayan, geleceğe ışık tutan yaratıcı zihinlerdir. Onlar gibi düşünebilmek, onlar gibi hayata farklı bir pencereden bakabilmek isteriz. Enerjileri hiç bitmez ve başaramayacakları bir şey yoktur ve biz de onlar gibi olmak isteriz.

Bir çocuğun dünyasında "imkânsız" diye bir sözcük yoktur. Sen hiç uçmayı düşündün mü? Bunu aklına getiren o küçük zihin, uçuverdi bile. Nasıl mı? Cevabı çok basit. Uçmak isteyen bir çocuk, bunu bir kağıt uçakla gerçekleştirdi. Uçmayı bırak; dünyayı daha iyi bir yer yapmak isteyen bir çocuk, çöplerden sanat eserleri bile yarattı. Küçük gibi görünen bu hayallerimiz, aslında siz yetişkinlere büyük bir ders veriyor: "Hayal etmekten asla vazgeçmeyin!"

Tarihe baktığınızda da birçok büyük buluşun ve fikrin o şahsın çocukluk döneminden gelen bir hayal ürünü olduğunu görürsünüz. Örneğin; Albert Einstein'ın çocukluk yıllarında pusulalara olan ilgisi ve hayal kurmaya olan düşkünlüğü ile bilim dünyasına katkı sağlamıştır. O küçük meraklı çocuk elinde pusulalarla oynarken bilebilir miydi bir gün böyle bir fark yaratacağını? Başka bir örnek ise Picasso... Küçük yaşlarda hayallerini resmeden, elinde tüm gün kalemle dolaşan Picasso, geçmişte olduğu gibi bugün de sanat dünyasında bir çığır açmıştır. Anne babasının da destekleriyle Picasso, adını tarihe altın harflerle yazdırdı. Onlar küçük hayallerin büyük oyuncularıydı. Küçük hayallerini; umutlara dönüştürdüler, umutlarını da dünyayı yerinden oynatan fark yaratmalara...

Onlar, bilime ve sanata yaşamını adayan ismini saymadığım birçok kişi hepsi şanslı çocuklardı. Dünya her zaman küçük çocukların düşüncelerine, hayallerinin ayak seslerine kulak vermez. "Daha çok küçüksün, anlamazsın! "cümlesi çocukların hayal gücünü sınırlayan en yaygın cümledir. Yok mudur bu engele takılan? Hemen sağınıza, solunuza bakın! Bu cümleyi siz bile kurmuş olabilirsiniz. O bahsettiğim küçük bedenlerin büyük umutlarını yıkmış, onların fark yaratmalarına siz engel olmuş olabilirsiniz. Bu cümleler size bir nasihat olsun. Siz yetişkinlere düşen görev, çocukların düşüncelerini küçümsemek yerine onlara destek olmaktır. Çünkü geleceğin yazarları, bilim insanları, sanatçıları ve liderleri bugünün çocuklarıdır. Onların bu ünvana sahip olabilmeleri belki de sizin dilinizin ucundadır. Bu sebeple en büyük fark yaratmak, hayalleri olan çocukları ellerinden tutup geleceğe taşımaktır.

Fark yaratmak, başkalarının göremediğini görmek ve cesaretle adım atmaktır. Herkesin aynı şekilde davrandığı dünyada, yaratıcı düşünceler yeni yollar açmak ve bu düşünceleri daima ileriye taşımaktır. Bir fikrin ne kadar küçük olduğu önemli değil, önemli olan o fikri hayata geçirebilmek ve başkalarına ilham olabilmektir. Yaratıcılık, bir çocuğun hayal gücünde başlar ama etkisi tüm dünyayı sarar. Eğer biz farklı düşünür ve harekete geçersek dünyada fark yaratabiliriz. Çünkü gerçek değişim küçük adımlar ile başlar. Gerçek bir fark yaratmak o adımların hemen ardındadır.

Ben bu yazıyı yazarak bir fark yarattım değerli okuyucum! Ve sen sevgili okuyucuma şu mesajı veriyorum: "Küçük olanı hor görme çünkü dağlar çakıllardan yapılmıştır."

DURU BİZİM - 5A

BİR ADIMLA BAŞLAMAK

Her insan, yaşamdaki anlamını bulmak ister ve onun için yaşar. Ancak, bazı insanlar hayata normal bir yol izleyerek devam ederken, bazıları ise fark yaratarak başkalarını etkiler ve unutulmaz olurlar. Peki, fark yaratmak ne demektir? Bu soruya verilecek cevap aslında çoktur.

Fark yaratmak, sadece büyük işler başarmak değil, küçük ama anlamlı değişiklikler yapabilmektir. Fark yaratmak için ilk adım, insanın kendine güvenmesi ve kendi içindeki potansiyeli fark etmesidir. Kendimizi yeteneklerimizi fark etmek ve hedeflerimizi belirlemek fark yaratmak için atılacak en önemli adımlardır. Örneğin, bir kişi hakaret kullanımını bitirerek ve başkalarını da bu konuda farkındalık sahibi yapar ise, fark yaratabilir. Belki bazılarına bu çabalar küçük gibi görünür, ancak gelecekte bu davranışın etkisi büyük bir farkındalığa dönüşür.

Tarihe baktığımızda, fark yaratmanın örnekleriyle karşılaşırız. Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurarken, halkı için modern bir gelecek hayal etti ve bu hayalini gerçekleştirmek için cesur adımlar attı. Frida Kahlo ise sanata olan tutkusu sayesinde sadece sanat dünyasını değil, aynı zamanda kadınların toplumdaki yerini ve sanatında kullandığı politik düşünceler ile etkiledi. Onlar, kendi sınırları aştılar ,dünyanın daha iyi bir yer olabilmesi için. Ancak bazen fark yaratmak için büyük liderler veya ressam olmak gerekmeye de bilir. Günlük hayatımızda da fark yaratabileceğimiz birçok durum vardır. Örneğin, bir arkadaşına zor bir gününde yardımcı olmak, bir hayvan barınağına gidip hayvanlarla ilgilenmek ya da çöpleri toplayıp geri dönüşümü desteklemek bile fark yaratmanın bir yoludur. Bu tür davranışlar hem kendi yaşantımıza anlam katar hem de başkalarının yaşamına yardım etmiş oluruz.

Fark yaratmak aynı zamanda büyük bir cesaret gerektirir. Değişik bir fikir sunmak, alışkanlıkların dışına çıkmak ya da insanların göz ardı ettiği sorunlara dikkat çekmek hiç de kolay bir iş değildir. Çoğu zaman sizi eleştirenlerle karşılaşabilirsiniz. Ancak bu engellere aldırmamak, kendi hedeflerini kararlılıkla yerine getirmek ve bunun için çaba göstermek, fark yaratmak için önemlidir.

Sonuç olarak, fark yaratmak herkesin yapabileceği bir eylemdir. Önemli olan, bunu gerçekten istemek ve gerçeğe dönüştürmektir. Hiçbir çaba boşa değildir; küçük davranışlar büyük değişimlere yol açabilir. Hepimiz kendi yaşamımızda ve başkaları için de fark yaratabiliriz. Unutmayalım ki dünyayı daha güzel bir yer haline getirmek bizim elimizdedir yeter ki bir adım atın.

BİLGE EKİN ONAY - 7D

YÜREĞİNLE İZ BIRAKMAK

Viktor Hugo'nun Sefiller adlı romanının baş kahramanıydı Jan Valjan.Sadece bir somun ekmek çaldığı için kürek mahkumluğu cezasına çarptırılmış, kaçmaya çalıştığı için cezası 19 yıla çıkarılmıştı.
Hapisten çıktıktan sonra inancını yitirmişti, öfkeliydi ve kin doluydu. Fakat bir gün şamdanlarını çaldığı bir din adamı ona öyle bir iyilik yaptı ki bu küçük ama anlamlı iyilik hayatı boyunca hep hor görülmüş Jan Valjan'ın dönüşüm ve fark yaratma hikayesini başlattı.
Romanı okuduğumda beni en çok etkileyen şey Valjan'ın hayatındaki o kırılma anı oldu. İnsanın içinde var olan iyiye dair inançtı Valjan'ın katılaşan kalbini ısıtan.
İlk kez birisi fark etmişti bunu, ilk kez birisi görmüştü yaralı yüreğini ve Valjan sırf bu yüzden sadece hayatını değiştirmekle kalmadı; etrafındaki insanlar için de fark yaratmaya başladı.
Kimlik değiştirerek kendini iyiliğe adayan Valjan herkesin saygı duyduğu bir insana dönüştü. Ve başka yüreklere dokunarak etrafındaki insanlar için fark yaratmaya başladı.
Çünkü sevgi ve iyiliğin dokunduğu her şeyi iyileştirmek, güzelleştirmek gibi bir gücü vardı.
Fark yaratmak için özel güçlere, büyük imkanlara sahip olmak gerekmiyordu.
Acı çeken bir kalbe dokunmak, bir insanın sıkıntısını gidererek yüzünü güldürmek, bir çocuğun sevincine ortak olmak, bir canlıyı yaşatmak, fidan dikmek, bir kişiye cesaret vermek, bilgi ve tecrübelerini insanlarla paylaşmak, kısaca insanların kalplerine dokunacak küçük iyilikler yapmak büyük etkilere yol açabiliyordu. Ancak başkalarının hayatında fark yaratabilmenin ilk adımı önce kendini tanımaktı. Kendimize karşı dürüst olmak kim olduğumuzu ve ne yapmak istediğimizi anlamak, başkalarının bizim için çizdiği sınırlarla yetinmeyip kendi sınırlarımızı gerçekleştirmekti fark yaratmak. Bu dünyadaki var olma amacımızı keşfetmek ve varlığımızı anlamlı kılabilmekti. Hayat her zaman seçenekler sunuyordu bize. Kimi zaman güvenli olanı seçiyorduk, kimi zaman riskli olanı. Kimi zaman kolay olanı seçiyorduk kimi zaman zor olanı. Fark yaratmak tüm bu seçimleri belli bir bilinç ile yapmaktı. Ve bilinçli bir şekilde cesaretli olmaktı. Kalabalık bir yolda başkalarının izlerini takip ekmek yerine kendi yolumuzu çizmeye çalışmaktı.
Fark yaratmak yalnızca bir anlık bir karar değil hergün yeniden verdiğimiz bir karardı. Ve her gün yaptığımız seçimlerin, aldığımız kararların bizim hayattaki duruşumuzu tavrımızı oluşturmasıydı.
Kendi eşsiz hikâyemizi yazabilmenin başka bir yolu yoktu.

Fark yaratmak bir insanın sadece ne yaptığı ya da yaptığı işin büyüklüğü ile ilgili değil bunu nasıl bir tutkuyla yaptığıyla da ilgiliydi. Sıradan bir anı olağanüstü kılan şeydi tutku. Tüm kalbimizle, isteyerek ve dünyanın en önemli işini yapıyormuşcasına sevgi ve heyecanla yaptığımız şeydi. Ve ancak tutkuyla yapılan işler başkalarının kalbine dokunan izler bırakabilirdi.
Marie Curie'nin bilime olan tutkusu, Albert Einstein'in evrenin temel yasalarını keşfetmeye olan tutkusu, Martin Luther King'in cesareti, Leonardo Da Vinci'nin ve Vincent van Gogh'un resim sanatına olan tutkusu, Nelson Mandela'nın ve Mahatma Gandhi'nin adalet ve eşitlik tutkusu, Mustafa Kemal Paşa'nın hürriyet tutkusu ve adlarını sayamayacağımız niceleri...
Onlar tutkuları, cesaretleri ve kararlılıkları ile fark yarattılar. Bu sayede sadece kendi yaşamlarını değil dünyanın gidişatını da değiştirdiler. İnsanlığa devasa bir miras bıraktılar. Belki onlar gibi dünyayı değiştiremeyebilir, devasa projelere imza atamayabiliriz. Ama her ne yapıyorsak tutkuyla yaparak bir başkasına ilham olabiliriz.
Duygularımız ve samimiyetimizle başkalarının hayatında kalıcı ve olumlu etkiler bırakabiliriz.

AYŞE ZEYNEP SOYSAL
7B

ÇOK KÜÇÜK OLABİLİRİM AMA ÇOK BÜYÜK BİR FARK YARATIYORUM

Bana göre, fark yaratmak herkesin yapabileceği bir şeydir. Çünkü herkesin içinde bir ışık vardır ve bu ışık, çevresine ilham verme gücüne sahiptir. Bu ışığı küçümsememeliyiz. Bazen birine içten bir şekilde gülümsemek bile dünyayı değiştirebilir. Şahsen, ben bu ışığın hepimizin içinde olduğuna inanıyorum ve her birimizin bunu ortaya çıkarması gerektiğini düşünüyorum.

Bence fark yaratmak, sadece büyük işler yapmak anlamına gelmez. Mesela, bir arkadaşına moral vermek, doğayı korumak için çöpleri toplamak ya da bir hayvanı beslemek bile fark yaratmaktır. Bana göre, bu tür küçük adımlar bile dünyayı daha güzel bir yer haline getirebilir. Herkesin içinde bir potansiyel var. Şahsen, bazen "Ben ne yapabilirim ki?" diye düşünüyorum ama sonra aslında küçük bir adımın bile önemli olduğunu fark ediyorum. Örneğin, geçen gün okulumuzda bir arkadaşım zor bir an yaşıyordu ve ben ona sadece destek oldum. Belki çok büyük bir şey yapmadım ama o gün ona iyi gelmek beni mutlu etti.

Hepimizin içinde bir ışık vardır ve bu ışık ilham verme gücüne sahip. İçimizdeki ışığı kullanarak daha büyük şeyler de yapabiliriz. Mesela, bir gün ben de insanların hayatını değiştirecek bir şeyler yapmak istiyorum. Ama şu an, elimde olan şeylerle küçük farklar yaratmaya çalışıyorum. Birilerine ilham vermek ya da onlara umut olmak bence en güzel fark yaratma şekillerinden biri.

Sonuç olarak; fark yaratmak için süper kahraman olmaya gerek yok. İçimizdeki ışığı kullanmak ve başkalarına dokunmak yeterli. Herkesin dünyayı değiştirebilecek bir potansiyeli vardır; önemli olan kendimize inanmak ve bir yerden başlamaktır.

ARJEN AVŞAR - 6B

FARKIN FARKI

Eğer bu yazıya bir başlık koymasaydım veya yazmaya sayfanın sonundan başlasaydım farklı olurdum. Ya da okula gece gitseydim, herkesten değişik renkte giyinseydim, uyumadan kahvaltı etseydim de farklı olurdum. Saçlarımı yeşile boyayabilir, kalem kutumu cebimde, mataramı çorabımda taşıyabilirdim. Peki fark yaratmış olur muydum?

Aylar önce babamın masasında duran defterin üzerinde yazan bir cümle dikkatimi çekmişti: "Alışılmışa meydan oku!" Gerçekten de alıştığımız şeyleri yaparken kendimizi rahat ve güvende hissederiz. Hatta annem bebeklerin bildiği şarkıları tekrar tekrar dinlemeyi bu nedenle sevdiklerini söyledi. Aynı olaylar tekrarlandığında ne olacağını bildikleri için huzurlu hissederlermiş. Ama hepimiz biliyoruz ki sanatta büyük eserler verenler, sporda rekorlar kıranlar, bilimde icatlar yapanlar, zor savaşları kazananlar aslında bazı şeyleri farklı yapanlardır. Kimsenin bilmediği şarkıları bestelersek, kimsenin aklına gelmeyen bir oyun yazarsak, kimsenin bulamadığı ürünler tasarlarsak unutulmayız. Kısaca, fark yaratabilmenin ilk şartı alışılmışa meydan okumaktır.

Elbette sadece alışılmışa meydan okumak yetmez. Cesaret ve kararlılık da gerekir. Çünkü fark yaratmak istediğimizde, adı üstünde farklı şeyler yapmalıyız ve bu her zaman olumlu tepki almaz. İnsanlar bilmediklerinden korkabilirler, yolumuza engeller koymak isteyebilirler. Çoğu yazarın, bestecinin ünlü olmadan önce beğenilmediğini, reddedildiğini duyarız. Atatürk gibi büyük bir komutan bile bazen silah arkadaşlarının, hatta ailesinin "yapamazsın" dediklerini yaparak bu ülkeyi kurtarmıştır. Gittiğimiz yolu, aklımızı, fikirlerimizi veya sadece sözlerimizi değiştirerek bile fark yaratabiliriz. Yeter ki cesur olalım ve yolumuzdan ayrılmayalım. Yakın zamanda Türkçe dersinde çok güzel bir kitap okuduk: Gulliver (Jonathan Swift). Herkesle aynı olduğu bir hayattan uzaklaşıp farklı ülkelerde farklı boyutlarda halklarla tanışan Gulliver, gittiği yerlerde fark yaratıyordu. Sadece boyu ile değil, bir şeyleri değiştirmeyi istemesiyle öne çıkıyordu. Bazen yanlış anlaşıldı, bazen tehlikeli kararlar aldı, bazen insanlar onu sevdi, bazen de ondan kurtulmak istedi. Ama o fark yaratmak istemekten hiç vazgeçmedi. Bence bu kitap ve bu karakter bu nedenle çok sevilmiş. Hatta büyüklerim bile bu kitabı okumuş, demek ki Gulliver senelerce herkesi etkilemiş. Hala Gulliver'den öğrenmemiz gereken şeyler varmış. Fark yaratmak için ikinci koşul cesur olmak ve vazgeçmeden devam edebilmekmiş.
Yarattığımız fark küçük ya da büyük olabilir. Bazen bir ağaç dikerek bile fark yaratılır. Yani küçücük görünen bir davranışın etkileri çok büyük olabilir. Cengiz Han'ın bir sözünü öğrendim: "Bir çivi bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir komutanı, bir komutan ise bir ulusu kurtarabilir". Önemli olan yarattığımız farkın dünyada bir şeyleri değiştirmesidir. Belki bu yarışmada yazdığımız kompozisyonlar birimizin büyüyünce yazar olmasını sağlayabilir. Fark yaratmayı bize soran siz büyüklerimiz belki de ileride fark yaratmamıza yardım edeceksiniz. Neden olmasın?

Eğer bu yazımı bir sonuç paragrafı yazmadan bitirseydim farklı olurdum. Ya da cümleleri tersten yazsaydım, hatta başlığı siyah, metni kırmızı kalemle yazsaydım da farklı olurdum. Size bu yazıyı gönderirken resimler, müzikler de ekleyebilirdim. Ama o zaman sadece farklı olurdum. Oysa ben bu kompozisyonu fark yaratabilmek için yazdım. İşte farkın farkı!

ŞEHRAZAT MİRA SARAÇ - 5C

7-8. SINIF 2.

KİBRİT ÇÖPÜ

Karanlığa baktığımız zaman hiçbir şey görmeyiz öyle değil mi? Sonuçta ışık olmadan gözlerimiz bir işe yaramaz. Karanlık sonsuz bir boşluktaymış gibi hissettirir. Kimse kimseyi göremez, algılayamaz. Kimsenin küçük, siyah bir noktadan farkı yoktur. O boşluğun içerisinde parlayan bir kibrit çöpü hariç. Çünkü o etrafa ışık saçar ve bizim onu görebilmemizi sağlar...

Fark yaratmak dediğin karanlık bir odada, her ne kadar sönük bir ışığı da olsa, her ne kadar küçük bir alanı aydınlatabilse de yanan bir kibrit çöpü gibidir. Kibrit çöpü ne kadar küçük ve işlevsiz gibi gözükse de o ortamda büyük fark yaratır. Kibrit dediğin nedir ki deyip geçmeyin. Onu uzay boşluğunda ışıldayan dev bir yıldızmış gibi hayal edin. Az çok aynı şeyler aslında. Sadece biri daha büyük diğeri ise daha küçük. Tabii büyük olanın aydınlatmaya çalıştığı alan da daha büyük. Bu durumu göz ardı etmeyelim.

Büyük bir karanlıkta yanacak en ufak bir ateş her şeyiyle bizim için çok önemlidir. Kibritçi Kız masalında yakılan her küçük kibritin kızın soğuk ve karanlık dünyasına umut, sıcaklık ve güzellik getirmesi gibi.

Yaktığımız ateş bir kere bize yolu gösterir. Hayatımıza renk katar. Aynı zamanda şu an da her ne kadar küçük gözükse de bu yanan alevlerin yarın büyümeyeceği anlamına gelmez. Belki de bu kibrit bir mumu yakacak. Mum bir şömineyi yakacak. Bir başkası gelip şömineye odun atacak. Belki biri gelip yanan alevleri üfleyerek söndürmeye çalışacak. Fakat bu ateşi daha da güçlendirecek. Alevler daha canlı duracak, daha çok enerji ve ısı yayacak... Yarattığınız fark işte böyle minik bir tohumla başlayıp dev bir ormana dönüşebilir. O ormanın her geçen gün daha çok kök salan ağaçları gibi büyüyebilir, renklenebilir ve çoğalabilir.. Sonra ise herkes size nasıl yaptığınızı sorabilir. İşte o zaman başardığınızı anlarsınız. Böyle bir olaya önderlik edebilmek kolay iş değil sonuçta.
Yaşadığımız dünyada ne yazık ki çoğu insan sıradan olmayı, öylece yaşayıp gitmeyi kabullenir. Oysa yaşamak dediğin öyle bir şey değildir. Evet, kimse doğduğu andan itibaren ışıldamaya da başlamaz. Herkes başlangıçta siyah bir noktadır. Fakat herkeste karanlığı aydınlatabilecek yeterli potansiyel vardır. Kimse bu dünyaya eli boş gelmemiştir.

Fark yaratmaya çalışmak ateşi keşfetmeye çalışmak gibidir. Biraz korkutucudur. Çünkü hiç keşfedilmemiş bir şeyi bulmaktır bahsettiğimiz şey. Belirsizdir, tehlikelidir. O iki çakıl taşını birbirine sürtüp küçücük bir kıvılcım çıkarabilmek büyük bir umut, inanç ve tabii ki cesaret ister. Çünkü o çıkacak kıvılcım, peşinden gelecek alevler sadece kişiyi değil etrafındakileri de etkileyecektir.

Sözün özü; fark yaratmak için hep böyle büyük, sarsıcı değişiklikler gerekmez. Yapacağımız en küçük hareket, söyleyeceğimiz en küçük şey bile hayatımızda hatta başkalarının hayatında da büyük fark yaratabilir. Yakaladığımız bu ışık, keşfettiğimiz o ateş başkalarını da aydınlatmakla kalmayıp onlara ilham olabilir. Fark yaratmak da budur işte. Harekete geçip başkalarına ilham olmaktır. Karanlığı yarattığın ışıkla bozmak ve başkalarını bu ışığa hayran bırakmaktır.

DURU UZUN - 8C

İNSANIN KUŞU

İnsanlar kuşlar gibidir, fiziksel olarak pek benzemeseler de ruhsal olarak insanlar kuşları andırır. Bir kumru gibi obur ve gösterişli olabilirler. Bir martı gibi maceracı ve bir kartal gibi avcı ruhlu olabilirler. Kuşların bazı özellikleri, insanların iç dünyasını açıklayabilir.

İnsan ruhları karmaşık değildir, etki karşısında tepki gösterirler; sonra da tepkinin etkisine tepki... Bu açıdan insanlar kuşa benzer; yemek, konfor ve aile onların tepkisini körükler, kuşlar gibi yavrularını korumak ve yuvalarını kurmak isterler. Tabii ki kuşlar, hislerini insanlar kadar açık ifade etmezler ama bu küçük bir detay ve kuşların aksine insanlar, hayatlarında ve çevrelerinde fevkalade kontrol sahibidir. Bu dünyanın nimetlerinden kuşlara kıyasla çok daha fazla yararlanabilirler.

Bir kuş yuvasını döşer, yavru yapar, onları büyütür. İnsan beyniyle daha çok düşünür, zekasını hayatını iyileştirmek ve güç kazanmak için kullanır. Nadiren de olsa iyilikler yapar, dünyaya etki eder. İyi yönde de olsa kötü yönde de olsa insan dünyayı değiştirebilir. Bence insanları kuşlardan ayıran en büyük özellik budur. Kuşlar, kanatlarının ötesindeki dünyayı etkilemekten acizdir ancak insan ne kadar narin, ne kadar zayıf olursa olsun çevresine inanılmaz büyüklükte etkileri olabilir. Dünyanın seyrini sözleriyle bile değiştirebilecek tek tür, insanoğludur. Tek gereken ruhlarında özgür ve güçlü bir kuş yaşamasıdır. Kuşlar göründükleri gibidir, bir kuşu yarım saat izleyerek karakteri hakkında gereken her bilgiye sahip olabilirsiniz; katmanları, kabukları yoktur. Oysa insan, soğan gibidir. Giysisi, derisi, işi, ailesi ve konuştuğu dili sana dünyasının nasıl döndüğü konusunda bilgi verse de en dipteki katmana ulaşana kadar onun gerçekte kim olduğunu bilemezsiniz. O katman bir kuştur. Birden fazla özelliği bulunan ama temelde maskesiz bir yüzdür. O, insanın ruhudur ve her şeyden çok kuşa benzer.

Her ne kadar insan, gerçek bir kuştan çok daha güçlü olsa da aslında kendi gücünü o "kuş"tan, yani ruhundan alır. Ruhunda yaşayan "kuş" güçlü olduğu sürece, insan ne kadar zayıf olursa olsun dünyayı değiştirebilir. Kuşun insanda açığa çıkardığı güç, insanı oluşturur. İnsan, dünyasını yaratır ve o küçük güçlü kuş sayesinde akıl almaz işler başarabilir. Bu yüzden kuşa değer verin. Kanat çırpışlarının şiddetine bağlı olarak dünyayı değiştirebilen, hepimizin içindeki küçük kuşa, ruha, zihne ve akla... Bunlar hep beraber kanat çırparsa önünüzde hiçbir engel duramaz.

NİHAN DÖLEK - 7D

SİZ NE YAPACAKSINIZ?

Fark yaratan olmak; belirlenen durumlara farklı bakabilmek, normalin dışında çözümler üretebilmektir. Hayatımızda "sıradan" olmanın dışına çıkarak yeni bir adım attığımızda kendi rengimizi gösterir ve kendimizi keşfetme imkânına sahip oluruz.

Hayat, büyük bir mücadele alanıdır. Bu mücadele alanında var olma, varlığını sürdürme çabası sergileyen ise tüm canlılardır. Doğal yaşamdan örnek verecek olursak sıradanlıktan uzaklaşarak boyunu biraz daha uzatan bir papatyaya, arının gelmesi ve arının papatyayı tozlaştırma ihtimali yüksektir. Papatyanın bu sıradanlıktan kurtulma çabasının sonucu ise varlığını sürdürme ödülüdür. Sıradanlıktan uzaklaşan her canlıyı bekleyen bir ödülü vardır evrende. Hatta gezegenimiz bir canlı olmasa da sıradanlıktan uzaklaşıp fark yaratabilmiştir. Nasıl mı? Büyük patlamanın ardından bildiğimiz galaksiler içinde dünyamız, fark yaratarak canlıların yaşamasına olanak sağlamıştır. NASA'nın elini uzattığı diğer tüm gezegenlerden farklı olarak Dünya, yaşam alanı olmuştur bizlere. Doğal olanın özünde gözlemlediğimiz sıradanlaşmaktan uzaklaşma çabasını biz insanlar arasında da görebiliyoruz. Bazen bir vatanın kurtuluşu ve yeniden canlandırılması için ortaya konan bu durum pek çok insanın hayatına dokunur. Mustafa Kemal Atatürk, vatanı uğruna mücadeleci ruhunu zekice ortaya koyarak çağının şartları içinde harika bir fark ortaya koymuştur. Muhteşem liderliği ile vatanımızı korkunç ve acımasız ellerin karanlık kaderine terk etmek yerine Türk milletinin tarihine yakışır bir özgürlüğü sunmuştur bizlere. Yaptığı her yenilik de çağında fark yaratıcı bir nitelik taşımaktadır. Dünyanın hiçbir ülkesinde olmayan seçme ve seçilme hakkının kadınlara verilmesinden tutalım da aldığı her karar çağının ötesine taşımıştır güzel ülkemizi. Ayrıca bu dönemde vatan uğruna canını ortaya koyan her bir Türk askerini de unutmamak gerekir. Şehit olan, gazi olan her bir er, minnet borcumuzun ödenmez boyutlara taşıması bakımından sıradan olmaktan sıyrılmış birer kahramandır. Ülkenin sahibi olduğunu söyleyerek gerinen padişahların bile kaçıp saklanacak yer aradığı bir ortamda Nene Hatunlar, Şerife Bacılar, Sütçü İmamlar seslerini duyurmayı başarmıştır dünyaya. Vatanımızı korumak uğruna canını ortaya koyan nice Eren Bülbüller olmayı başarabilmektir fark yaratmak.

Başarıdır, ötekilerden ayrılmak. Bilimin ışığında karanlığı aydınlatabilmek ve insanlara yol gösterebilmektir. Reşat Nuri'nin "Çalıkuşu" kitabındaki "Feride"dir fark yaratan. Gittiği karanlık köyleri aydınlatan. Meraklı gözlerin öğrenmesini sağlayan Marie Curie'dir fark yaratan Polonya'nın yoksul köylerinden doğup Sorbonne'da radyumu bulan. Aziz Sancar'dır, fark yaratan hastalara çare bulan ve vatan sevgisiyle tutuşan.

Siyahın ortasında beyaz, beyazın ortasında siyah kalabilmeyi başarmaktır; fark yaratmak. Vatanı için mücadele edip de kimsenin yapamadığını yapabilmektir. Aydınlık geleceğimize giden yolda tüm insanlığın faydasını düşünüp kendi çıkarlarından sıyrılmayı başaran ve gönülden takdirleri kazanıp sonsuza kadar tarihin sayfalarına ismini altın harflerle yazdırmaktır, fark yaratmak. Bir küçük adımın bile bizi öteye taşıdığını artık bildiğimize göre peki, sizler nasıl fark yaratacaksınız?

CEMRE KEBAPÇI - 5B

HAYATA DEĞER KATANLAR

Bu ara derin bir düşünceler içerisindeyim. "Geldik, gidiyoruz!" sözünü pek sık işitir oldum. Sahi geldik, gidiyoruz ama adımızın kalacağı ne işler yaptık? Bir fark yarattık mı? Yeri yerinden oynatacak işlere giriştik mi? Yoksa bir kenara geçip dünyayı mi izledik? Çayı da söyledik mi şekersiz?
Aklımda deli bir soru... Nedir şu fark yaratmak? Gerçekten çok derin anlamı olan bir söz grubu. Aklıma bir sürü mana geliyor ama birini size açıklamam gerekiyor. Hayata özgün bir bakış açısıyla değer katmak. Bence en güzel açıklaması bu. Değer katmak...

İnsan ne zaman değer katar, nasıl değer katar? Nobel ödülü alarak ya da bir formül keşfederek mi? Değer katmak için bilimsel bir icat mı gerekir? Bana sorarsanız hayır! Geniş anlamda fark yaratmak büyük başarılarla sınırlı değildir. Olmamalıdır da zaten. Hadi basit düşünelim. Büyük büyük dünyalardan, küçük dünyalara bir girelim.

Bana göre fark yaratmak bazen birine bir ilham vermek, ilham olmaktır. Sıradan bir günü daha anlamlı kılmaktır. Aslında fark yaratmak, herkesin içinde saklı bir potansiyeldir. Küçük bir iyilik, tatlı bir gülümseme ya da çok hoş bir sohbet.. Basit olarak gördüğümüz bu eylemler insanların hayatında çok büyük bir fark yaratabilir çünkü fark yaratmak için dünyayı değiştirmek gerekmez; bazen kendi dünyamızı değiştirmemiz yeterlidir. Kendi bakış açımızı, penceremizi... Her insan kendi hayatında bir değişimin öncüsü olabilir, yeter ki bunu isteyip harekete geçsin. Önce kendin değiş!
Elbette ki fark yaratmak sadece kendi dünyamızda değil, çevremizdeki insanlara dokunarak da mümkün olur. Bazen birine yardım etmek, zor zamanında yanında olmak o kişinin hayatında bir fark yaratabilir. Hayat, küçük iyiliklerin toplamıdır. İnanın, bazen birine söylediğimiz bir söz bile o kişinin hayatını değiştirebilir. Bahsettiğim kişi üzgünse eğer onu ufacık bir tatlı sözle mutlu edebiliriz. Bunlar büyük gibi görünmeyen ama etkisi derin olan örneklerdir.

Ama öyle bir fark yaratma örneği vereceğim ki size tüm bildiklerinizi unutun. Öğretmen... Bir öğretmen kızı olarak bence bu dünyada fark yaratan en önemli kimseler öğretmenlerdir. Yanarlar, aydınlatmaya devam ederler ve asla tükenmezler. Sınıfa girdiklerinde bir gülüşleri, hasta olduğunda seni merak etmeleri, senin herhangi bir alan ilgini gördüklerinde desteklemeleri, bazen ailenden bile seni daha iyi anlayan empati duyguları... Öğretmenler... Bir lider olan öğretmenler, bir çocuğun geleceğini yönlendirirken aslında bir toplumun da geleceğini yönlendirmiş olur. İşte buna fark yaratmak denir.
Daha önce değer katmak demiştim ya sizlere. Değer katma işinin de ustası kim derseniz cevap belli: Öğretmenler... Yüreğinin en derinlerinde hissedilen, gözle görülemeyen en büyük fark yaratmalar onların ellerinde şekillenir. Öğretmenler, sadece bilgi aktaran kişiler değil, aynı zamanda öğrencilerinin hayatlarında derin ve kalıcı olarak izler bırakan rehberlerdir. Fark yaratmak için öğrencilerine ilham verir, onların potansiyellerini keşfetmelerine yardımcı olur ve hayallerine ulaşmaları için cesaret aşılar. Onların fark yaratmaları sınıfın dışına çıkar, Edison'un ampülünden bile daha çok aydınlatır dünyayı.

ELİF ECRİN BAKLACI - 6C

MASAL

Alice ve Doğum Günü Dileği

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Alice adında bir kız yaşarmış. Alice sarı saçlı, mavi gözlü ve zengin bir ailenin kızıymış. Alice annesi ve babası ile yaşarmış ve her zaman bir kardeş istemiş. O gün doğum günüymüş ve kocaman ve rengarenk odasında oturuyormuş. Odasındaki dev gibi oyuncaklarla bakışıyormuş.

O gece doğum günü için bir parti verecekmiş ve çok heyecanlıymış. Akşama kadar heyecandan oyuncakları ile bile oynamamış. Sonra bir anda Alice'in annesi odaya dalıvermiş ve demiş ki "Hadi kızım misafirler gelmek üzere. Hemen giyinip karşılamak için hazırlan." Alice'de "Tamam annecim." diyip giyinmeye başlamış. Alice, o gece en parlak ve en şık elbisesini giyinmiş. Alice odasından dışarı çıkmış ve misafirleri karşılamış. Sonrasında arkadaşları ile oynamaya gitmiş. Yarım saat sonra sıra pastasındaki mumları üflemeye gelmiş. Alice çok heyecanlıymış, çünkü ne dileyeceğini biliyormuş... Bir kardeş! Pastasındaki mumları üflediği anda odaya kocaman beyaz bir ışık huzmesi inmiş. Alice'nin annesi ve babası korkudan ne yapacaklarını şaşırmış. Işık azaldıkça arkasında bir melek beliriyormuş. En sonunda bütün ışıklar gittiğinde kafası yerine göz olan ve ayaklarına kadar uzanan inci beyazı bir elbisesi olan bir melek gözüküyormuş. Melek "Ben buraya Alice'in doğum günü dileğini yerine getirmeye geldim." demiş. Alice'nin annesi ve babası bu melekten hiç hoşlanmamışlar.

Aradan aylar geçmiş. Alice bu meleğe "Angelica" ismini koymuş. Bu ismi koyarken İngilizcedeki "Angel" yani "Melek" anlamına gelen kelimeden esinlenmiş. Alice, Angelica'ya gerçek kardeşiymiş gibi davranıyor, onu çok seviyormuş. Ama annesi ve babası bu durumdan hiç hoşnut değilmiş ve Angelica'nın hemen gitmesi gerektiğini düşünüyorlarmış. Bir akşam Alice'in annesi, Angelica'nın yanına gitmiş ve ona demiş ki "Eğer bu evden gidersen sana istediğin her şeyi veririm." Angelica şöyle cevap vermiş "Gitmek için hiçbir şey istemiyorum... Ama olur da çok pişman olursanız ve geri gelmemi isterseniz bu bilmeceyi cevaplayın." ve bir kâğıt uzatmış. Alice'nin annesi bu bilmeceyi pek umursamamış ve Angelica'nın gidişini izlemiş. Ertesi sabah Alice, Angelica'yı bulmak için bütün evin altını üstünü aramış ama yine de bulamamış. Babasına sormuş ama babasının hiçbir şeyden haberi yokmuş ama babası ne kadar belli etmese de çok mutluymuş. Zaten Angelica'yı da hiç sevmezmiş. Aynısını annesine sorduğunda ise "Angelica dün evi terk etti." cevabını almıştı. Alice o gün saatlerce ağlamış ve yatağında uyuyakalmış.

Aradan iki hafta geçmiş. Alice hâlâ üzgünmüş. Annesi ve babası onu ne kadar neşelendirmeye çalışsalar da başaramamışlar. Annesi son çareyi Angelica'yı çağırmakta bulmuş. Hemen Angelica'nın ona verdiği kağıdı açmış ve bilmeceyi okumuş "Yüksekten atlar çatlamaz, duvara çarpar kırılmaz." Annesi düşünmüş düşünmüş ama cevabı bir türlü bulamamış. Sonra eşine göstermiş ancak o da bulamamış. Cevabı en son Alice sormuşlar. Alice ise çok kısa bir sürede cevap vermiş "Cevap, gölge! Bu bilmecenin aynısını bana Angelica sormuştu!" Sonra aniden aynı Alice'nin doğum gününde olduğu gibi odada bir ışık huzmesi belirmiş. Bu gelen Angelica'ymış! Alice onu görünce aşırı mutlu olmuş ve koşup Angelica'ya sarılmış. Alice'nin ebeveynleri onu mutlu görünce sonunda rahatlamışlar. Angelica'nın dediği gibi bu yaptıklarından hem pişman olmuş hem de utanmışlar. Angelica ve Alice'den özür dilemişler ve hep beraber mutlu mesut yaşamışlar.

ECE CİNOĞLU - 6D

Aslı ve Macerası

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde çok güzel bir kız yaşarmış. Bu kızın saçları upuzun ve sapsarıymış. Bu kızın ismi Aslı'ymış. Bu kız bir çocuğa çok âşıkmış. Ama bilmiyormuş ki çocuğun lanetli olduğunu. Çocuğun laneti güzel insanları çirkin, çirkinleri olanları güzel görürmüş. Bir gün Aslı hoşlandığı çocuğun yanına gitmiş. Ancak çocuk ondan uzaklaşmış. Sonra Aslı arkadaşı Ezgi'yi onun yanına götürmüş. Çocuk Ezgi'ye hemen yaklaşmış. Ama buradaki sorun Ezgi hem kötü kalpli hem de çirkinmiş. Aslı bir türlü anlayamamış.

Bir gün Aslı ormana dolaşmaya çıkmış. Orada bir lanet evi yazan bir tabela görmüş ve hemen oradan içeri girmiş. Orada bir cadı varmış ve Aslı'ya sormuş "Ne istiyorsun dünya güzeli?" Aslı ilk başta cevap verememiş. Sonra aklına sevdiği çocuk gelmiş. Ve şöyle demiş, "Ben birisinin üzerinde lanet var mı, diye soracaktım." Bunun üzerine kız şöyle demiş, "İsmi Kerem." Kadın bakmadan bir şeyleri karıştırmadan hemen cevap vermiş, "Evet onun üzerinde lanet var o laneti bana Ezgi yaptırdı." Aslı hayretler içinde kalmış. Ezgi'yi dostu bilirmiş sırf çocuk Aslı'dan değil Ezgi'den hoşlansın diye. Aslı çok büyük bir kazık yediğini anladı ve sordu "Bunu düzeltebilir misiniz?" kadın cevaplar "Hayır, çünkü Ezgi en kudretli büyücü ve aynı zamanda da büyücülerin başı ona karşı gelemem." Aslı sormuş, "Peki Ezgi'den nasıl kurtulabilirim?" Kadın cevaplar, "Dünyada ona ait 7 tane materyal var onları toplar ve onun önünde kırarsan buradan tüm lanetlerini geri alır ve geri gelmemek üzere gider." Aslı ne yapacağını bilememiş ama sonra karar vermiş yola koyulmaya. Kadına haritasının olup olmadığını sormuş. Kadın da ona "Sen sadece oraya gitme isteğini kaybetme. Bazen sesler duyacaksın. Bazen de oklar göreceksin." demiş. Aslı, eşyalarını toplamış ve yola çıkmış. İlk başta korkmuş kaybolmaktan ama sonra gözleri kamaşmış ve yerde oklar görüp ve yoluna devam etmiş. Cadı'nın aklına bilmece ağaçlarını söylemeyi unuttuğu aklına gelmiş ve üzülmüş. Tabi bu sıralar da Ezgi bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama nedenini anlayamamış. Aslı bilmece ağaçlarına gelmiş. Gözleri yeniden kamaşmış ve bir yazı görmüş. O yazı şuymuş: "Bilmece ağaçlarına hoş geldin! Sana bilmeceler sorulacak ve şıklar verilecek cevabı doğru olan ağacın yönüne ilerle!" Aslı mutlu olmuş çünkü bilmeceleri çok seviyormuş. İlk bilmece şuymuş: "Pazardan aldım bir tane eve geldim bin tane!" Birinci ağacın cevabı, mandalinadır. İkinci ağacın da cevabı, nardır. Sedef ikinci ağaca doğru gitmiş. Sonra ikinci bilmece gelmiş "Yusyuvarlaktır, her gün tekme yer suçu yoktur." Birinci ağacın cevabı, toptur. İkinci ağacın cevabı ise Ay'dır. Aslı birinci ağaca doğru gitmiş ve orman bitmiş. Tabii, sadece bilmece ormanı bitmiş. Aslı da ne kadar böyle eğlenceli şeyler geleceğini merak etmiş; bu sefer de ses duymuş ve oraya doğru gitmiş. Ama çok acıktığı için artık yürüyememiş ve oturmuş. Hemen atıştırıp kalkmış. Sırada Sarmaşık Diyarı varmış. Sarmaşık Diyarı'nda amaç doğru sarmaşığı seçmekmiş. Aslı bir sarmaşığa atlamak istemiş ama çok korkmuş geri gelmiş. Sonra kendine güvenmiş ve atlarmış ama elleriyle çok sıkınca aşağı kayamamış kaydığını sanıp ellerini bırakınca yüz üstü düşmüş. Ama bir şeyi yokmuş sadece sarsılmadan akciğeri şişmiş. O da hemen geçmiş. Ancak artık daha da korkuyormuş. Tam vazgeçecekken kapılar açılmış ve "Cesaretinden kutlarız. Bir daha yapmana gerek yok." demiş. Aslı çok mutlu olmuş. Birkaç gün sonra ilk malzemeyi alacağı yere varmış. Ama malzeme neredeymiş? Oklar mağaranın içine gitmesini gösteriyormuş. Gittikçe gitmiş sonunda önüne bir kâse çıkmış. Ama Aslı onunla ne yapacağını bilmiyormuş. Hemen bir yazı belirmiş. "O suyu leğen yardımıyla içmelisin." Aslı şok olmuş bir insana su içme görevini çok basit sanıyormuş. Ancak bilmediği bir şey varmış. Eğer on saniyede bir tas daha almazsa içine bir ölçek kadar su dolacakmış. İlk tası suluğuna sekiz saniyede boşaltmış. Maalesef ikinci tası on bir saniyede doldurmuş o yüzden su bir ölçek artmış. Aslı bayağı uzun uğraşlarıyla ilk malzemeyi almış. Bakalım daha önünde neler varmış...

MİRA ODABAŞI - 6C

Fakir Kral

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir adam varmış. Bu adam az şişman, fakir, dost canlısı ve kel biriymiş. Adam çok yalnız değilmiş. Bir kızı ve iki oğlu varmış.

Günlerden bir gün evde oturan adama bir haber gelmiş. Adam haberi duyunca çok şaşırmış. Adam, kendisine babasından bir miras kaldığını öğrenmiş. Adamın bazı özel güçleri varmış. Uçarak gökyüzü bankasına gitmiş. Banka o sırada yanıyormuş. Adam elinden su fışkırtarak yangını söndürmüş. Bu banka su krallığı için çok önemliymiş. Su krallığı adamı çok sevmiş. Ona "Ne dilersen dile benden." demiş bir ahtapot. Bu ahtapot krallığa yeni bir kral arıyormuş. Adam "Benim param vardı ama yandı." demiş. Ahtapot "Kral olmaya ne dersin, hem paran da olur." diye cömert bir teklif sunmuş. Adam kabul etmiş. Bu adam su krallığı tarafından çok önemli görülmüş. Yerli halkından gelmesine rağmen aralarına almışlar adamı.

Kral olmasının üzerinden üç gün geçmiş. Krala bir takma ad konulmuş. Yeni adı Kral Arnol olmuş. Her şey çok yolunda giderken kralın yanına bir cadı gelmiş. Bu cadı kötü biriymiş. Kralı kandırıp hazinesini çalmak istemiş. Kral cadıyı sevmiş ve güvenmiş. Cadı onu arkasından vuracakmış. Kral, cadıyı saray görevlisi ilan etmiş. Halktan büyük tepki almış. Cadıyı görevden çıkarmayı düşünmüş. Kral tahtta otururken cadı gizlice hazineyi çalmış. Kral cadıyı bir süre sonra bulmuş. Hazinesini korumaya almış. Sarayda uçarken çocuklarına bir az daha ilgi göstermesi gerektiğini fark etmiş. Çocuklarını eğlendirmiş. İyi bir baba olmuş. Paralarını çok açgözlü bir şekilde harcayan kral sınırı aşmış. Su halkı çok düşünmeye başlamış. Kralın görevini başkası üstlenmiş. Kral su halkından atılmış.

Tek şansı gök krallığıymış. Burası en iyi krallıkmış. Adam çok çalışmış. Yerli krallığının kahramanı olmuş. Gök krallığında onu kral değil bir alt seviyesi vezir olmuş. Burada da kendini kanıtlamış ve kral olmak için emin adımlar atıyormuş. Bir gün uçarken yardıma ihtiyacı olan bir kişi görmüş. Kız körmüş ama kedisi onu konuşarak yönlendiriyormuş. Kedisinin görmediği taraftan bir kamyon geliyormuş. Adam güçleriyle kamyonu durdurmuş. Kız kurtulmuş. Bu kız kralın kızıymış. Kral bu adamın kendi görevini üstlenmesini istemiş. Adam kabul etmiş. Yeniden kral olmuş. Tüm dünyaya hâkim olmak istemiş. Bu açgözlülüğü herkesi etkilemiş. Adam fakir hayatına geri dönmüş. Adam da krallıklar da daha mutlu olduklarını fark etmişler. Adam böylece ailesine yakın, sevgi dolu ve bağlı bir hayat sürmüş. Özel güçlerle bu güzel hayatı birleşince adamın istekleri azalmaya başlamış. Anlamış ki bu hayat tam da onun içinmiş. Krallıklar adamı kovduğundan pişman değilmiş, adam da kovulduğuna pişman değilmiş.

SARP BESNİLİ - 6A

Yıldız Savaşçısı Draco

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Develer tellal pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken ... Çok uzaklarda Draco adında akıllı, cesur ve kitap okumayı çok seven bir çocuk varmış. Draco her gün bir sürü kitap okur, her gece yatmadan önce okuduğu kitapları aklından geçirip hayaller kurarmış. Bir gün en sevdiği masalı okurken kendisini bir anda masalın içinde bulmuş.

Etrafına baktığında, uçan halılar, konuşan hayvanlar ve çeşitli sihirler yapan canlılar görmüş. Kafasını yukarı kaldırdığında simsiyah bir bulut fark etmiş. Oraya yaklaşmanın imkânsız olduğunu düşünmüş fakat tam umutsuzluğa kapılmışken ayakkabılarından ateş çıktığını hatırlamış. Aklına masal dünyasında olduğu gelmiş ve ne isterse gerçekleşebileceğini düşünmüş.

Draco ilk önce isteklerini almış. Bunlar; lazer gözlüğü, sihirli bir torba, saat ve bir bereymiş. Hızlıca yukarı çıkmış. Gördüklerine inanamamış o simsiyah bulutta mutlu iyi kalpli ve yardımsever biri yaşıyormuş. Adı Güneş Tanrısı Crow'muş. Tam yanına giderken karşısına bir yılan çıkmış. Korkuyla oradan uzaklaşıp yeryüzüne inmiş. Kendisine kalacak bir ev yapmış. Geceleri yatmadan önce o yılanı nasıl yeneceğini düşünüp durmuş. Sabah kalkar kalkmaz işe koyulmuş. Planı, aldığı saati kullanarak zamanı durdurmakmış. Öyle de yapmış. Yılanı kolay bir şekilde atlatmış fakat yerdeki taşa dikkat etmemiş ve takılıp düşmüş. Düşünce saati kırılmış. Çok üzülmüş. Koskoca sarayda saklanacak bir yer bulamamış. Saklanmadığı için Crow'un muhafızlarından biri onu yakalayıp zindana atmış.

Aradan saatler geçmiş ve muhafızlardan biri Draco'yu alıp Güneş Tanrısı Crow'un yanına götürmüş. Güneş Tanrısı Draco'ya "Sen de kimsin? Burada ne işin var?" demiş. Draco da "Ben Draco." diye cevap vermiş.

Crow şaşırmış. Çünkü kimse buraya gelmeye cesaret edemiyormuş. Draco'yu cesaretinden dolayı tebrik etmiş ve onu sarayında Yıldız Savaşçısı olarak ilan etmiş. Draco ertesi gün eski evinde değil bu devasa sarayda uyanmış. Sabah olur olmaz Crow'un yanına gitmiş ve buraya gelirken yaşadıklarını anlatmış. Crow, Draco'nun ne kadar korktuğunu daha iyi anlamış.

Crow, masadan kalkarken Draco ona bir soru daha sormuş. "Sarayın başında neden bir yılan var ve sarayın önündeki bulut neden bu kadar siyah?" demiş. Crow şöyle cevap vermiş "O aslında zararlı bir yılan değildir. Benim yardımsever, mutlu ve neşeli kuşumdu. Onun adı Anka Kuşu'ydu . Ona bunu masal dünyasın en kötü, kibirli ve bencil cadısı yaptı. Yaşadığımız bulut da rengarenkti. Onun rengini de cadı değiştirdi." demiş ve sandalyesine geri oturmuş.

Draco, sabah cadının yaşadığı yere gitmiş. Orası soğuk ve ıssız bir yermiş. Fakat Draco'nun beresi yalnız başını değil tüm vücudunu ısıtmış ve hiç üşümemiş. Kapının önünde iki tane dev varmış. Draco devlere buradan nasıl geçebileceğini sormuş. Devlerden biri şöyle demiş "Buradan geçebilmek için soracağım bilmeceyi bilmen gerekir." Öbür dev de devam etmiş "Görünüşü cansız ama içi canlı?" Draco hemen bilmiş: "Buldum, buldum! Cevap, masal." demiş ve kapılar açılmış. Draco koşarak cadının odasını aramış ama bulamamış. Sonra torbasında getirdiği pusulayı hatırlamış ve çıkarmış. Etrafına bakarken bir yazı görmüş. "Cadının odası kuzeyde" yazıyormuş tabelada. Hemen kuzey tarafa yönelmiş ve odayı bulmuş. Lazer gözlüğünü kullanarak kilidi açmış.

Nihayet cadıyı bulmuş. Cadı kaçmış, Draco kovalamış. Ancak cadı çok hızlı koşamadığı için Draco'ya yakalanmış. Cadıya yaptığı kötülükleri düzeltmesini ve eski hale getirmesini söylemiş. Cadı yılanı kuşa, simsiyah bulutu rengarenk buluta dönüştürmüş. Bir daha böyle şeyler yapmayacağına söz vermiş.

Draco evine nasıl mı dönmüş? Crow'un Anka Kuşu sayesinde...

Gökten üç elma düşmüş. Biri Draco'ya , biri bu masalı okuyanlara ve sonuncusu da bu masalı yazana.

DORUK ERGENE - 6B

KIRMIZI SAÇLI RAPUNZEL VE DENİZ

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir köşkte yaşayan ve ismi Kırmızı Saçlı Rapunzel olan bu kız çok iyi kalpli bir kızmış. Yani birinin kalbini yanlışlıkla kırdığında bile sanki kendi kalbini de kırmış gibi hissedermiş. Bu kızın upuzun kırmızı saçları ise aynı kalbi gibi yumuşak ve güzelmiş. Saçları o kadar güzelmiş ki günde 469 iltifat alıyormuş. Ama herkes gibi Kırmızı Saçlı Rapunzel'in de bir korkusu varmış. Rapunzel, denizde yüzmekten çok korkarmış. Ayağını sokar sokmaz boğulacağını sanıyormuş.

Günlerden bir gün kız arkadaşları ile tatile çıkmayı planlıyorlarmış. Nihayetinde gidecekleri yeri seçmişler. Şimdi ise sıra hangi otelde kalacaklarını seçmekteymiş. Herkes deniz kıyısındaki otelde kalmak istiyormuş ama Rapunzel denizden korktuğu için bulutların arasındaki bir otelde kalmak istiyormuş. Ama bunu arkadaşlarına nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş. En sonunda tüm cesaretini toplamış ve fikrini söylemiş. Fikrini söylediği an içinden keşke söylemeseydim diye kendine kızmaya başlamış. Sonrasında arkadaşları bulutların arasındaki otelde kalma fikrini daha iyi bulmuşlar ve hemen otele bir mektup yollayıp en lüks odayı ayırmışlar. Otel anında geri dönüş yapmış ve o odada kalabileceklerini yazmışlardı. Aradan bir kaç gün geçmişti ve sonunda tatil günü gelip çatmış. Kırmızı Saçlı Rapunzel ve arkadaşları çok heyecanlıymış. Hep birlikte yeşil zümrütlerle kaplı bir kapıdan geçip tatil yerine ulaşmışlar. Bulutların arasındaki her şey buluttanmış. Yataklar, odalar her şey bulutmuş. Eğer deniz kıyısındaki otelde kalsalarmış her şey sudan olacakmış. Rapunzel odasına ilk girdiğinde çok yorgun olduğu için hemen buluttan yapılan yatağına uzanıp derin bir uykuya dalmış. Yaklaşık üç dört saat sonra uyanan Rapunzel uyandığında ise kendini bir anda deniz otelde bulmuş. Sudan yapılan bir yatakta uzanıyormuş. Korku ile yataktan fırlamış ve hemen arkadaşlarına mektup göndermiş. Ama hiçbir geri dönüş olmamış. Rapunzel giderek daha çok korkmaya başlamış. Sürekli aklına yıllar önce beş yaşında denizde yüzerken boğulduğu geliyormuş. Ama sürekli aklına başka şeyler getirmeye çalışıyormuş. Ve ne yazık ki bunda başarılı olamıyormuş. Birkaç dakika daha dayanmış suya, ama sonra bir anda ayağı sudan yapılma bir basamağa takılmış ve bir anda suya düşen Kırmızı Saçlı Rapunzel suyun aslında o kadar da kötü olmadığı anlamış ve biraz yüzmeye başlamış.

Rapunzel artık sudan korkmuyormuş. Kolaylıkla suda korkmadan yüzebiliyormuş. Artık o boğulma hissini yaşamıyormuş. Oteldeki katların arasında yüzerken arkadaşları ile karşılaşımış. Arkadaşları Rapunzel'i suda yüzerken gördüklerinde, "Ooo, bakıyoruz suya baya alışmışsın." demişler. Rapunzel ise "Evet artık suda yüzmekten korkmuyorum. Ee! Ne bekliyoruz hadi denize gidelim de şu tatilin bir tadına varalım! Nasıl olur?" demiş ve arkadaşları ise hep bir ağızdan "Olur!" diye mutluluk ile bağırmışlar ve arkadaşları Rapunzel'e Bulut Otel'den kayıtlarını sildirdiklerini, Deniz Otel'de kalacaklarını açıklamışlar. Çünkü amaçları Rapunzel'in suda yüzme korkusunu atlatmasını sağlamakmış. Ve bu işte başarılı olduklarını anlamışlar. En sonunda denize giderken bir kız yine Rapunzel'in saçlarına bir iltifat etmiş ve Rapunzel çok mutlu olmuş. Rapunzel yine bir iltifat aldıktan sonra arkadaşları ile denize girip orada güzel bir gün geçirmişler.

ECEM KANIÖZ - 6C

Beyaz Başlıklı Prenses ve Macerası

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken... Bir gün ormanın ortasındaki kelebeklerle kaplı bir sarayda bir kral ve kraliçenin bir kız çocuğu olmuş. Bu kız o kadar güzelmiş ki o bembeyaz teninde rengarenk uçuşan o kelebekler şenlendiriyormuş yüzünü. Kraliçe bir gün soğuk havada kızının hasta olmaması için ona yün montunu ve beyaz başlığını giydirmiş. Prenses bu başlığı çok sevmiş ve hiç çıkarmamış. Haftalar, aylar, yıllar geçmiş. Küçük kız büyümüş ve artık kendine bakabilir olmuş. Bir gün kraliçeden izin isteyip meyve toplamak istemiş. Kral yanında askerler gönderilmesini istemiş fakat prenses bunu kabul etmemiş, onun yerine "Yıldız" adındaki köpeğini yanına almış. Kral ve kraliçe kabul etmiş ve yollamışlar kızlarını ormana meyve toplamaya.

Prenses ormana doğru yürümüş ve karşısına upuzun bir nehir çıkmış. Ucu görünmediği için de en güzel meyvelerin olduğu yere gidemeyeceğini anlayıp oturmuş bir ağacın altına planlar yapmaya başlamış. Sonra aklına yere dökülmüş dallardan bir sandal yapmak gelmiş. Sepetini oraya bırakıp derinlere dal aramaya gitmiş. Dalları toplamış fakat o kadar fazlaymış ki önünü bile göremez olmuş. Sonra ayağı bir taşa takılmış ve tüm dallarla birlikte bir su birikintisine düşmüş. Zar zor kalkarken arkasından bir ayı gelmiş, çok korkmuş ve "Yıldız!" diye bağırmış. Fakat Yıldız onu duyamamış çünkü o beyaz başlıklı prensesin peşinden çoktan ayrılmış. Prenses endişeyle sepetinin yanına geri dönmüş ve oradaki bol yapraklı ağacın üstüne çıkmış. Oradaki ayı ise prensesin gittiği yere kadar izleyip dalları oraya bırakmış. Prenses yavaş yavaş aşağı inmiş ve dallardan sandalını yapmaya başlamış. Tam iki saat sandalıyla uğraşmış. Sonra da atmış suya sandalını, binmiş üstüne ve başlamış yolculuğa nehrin içinde rengarenk yüzen balıkları, üzerinde uçuşan serçeleri zevk ile izlerken nehrin sonunun uçurum olduğunu görmüş. Prenses ne yapacağını bilemezken aklına beyaz olan çok sevdiği başlığı gelmiş. Onu hemen kafasından çıkarıp havaya sanki bir paraşütmüş gibi açmış. Ayaklarıyla da sepetini tutup oradan da sağ salim o güzel mi güzel meyvelerin olduğu yere inmiş ve hemen o rengarenk kelebeklerin arasında koşuvermiş. Elmalar, armutlar, şeftaliler, muzlar, kirazlar o kadar güzelmişler ki prenses hepsinden toplamak istemiş. Sepeti yetmeyince başlığına da doldurmuş. Fakat o upuzun yoldan saraya nasıl döneceğini bilemiyormuş. Şelalenin önüne oturup düşünürken o güzel ağaçların bir kaç kilometre arkasındaki kendi sarayını görmüş. O kadar mutlu olmuş ki hemen yola çıkmış.

Gün batmak üzereymiş. Kral ve kraliçe, prenses hâlâ gelmediği için endişelenmeye başlamışlar ve onu bulup getirmeleri için askerleri göndermişler. Askerler de geri dönmeyince kızlarına bir şey olmasından korkmuşlar. Oysaki prensesin son bir kilometresi kalmış. Prenses kirli ve yırtık kıyafetlerle gelince hemen koşmuşlar yanına. Fakat prenses çok mutluymuş. Onu temizleyip yeni ve temiz giysiler giydirmişler. Sonra da büyük bir şölen düzenlemişler. Prensesin topladığı meyvelerden de şerbetler, tatlılar ve daha o kadar çok güzel şeyler yapmışlar. Prenses çok eğlenmiş. Yaşadıklarını ailesine ve halkına anlatmış. Bir yazar da bu hikâyeyi bir kitap yapmak istemiş ve prenses de izin vermiş. Prenses o günü çok mutlu bir şekilde bitirmiş.

DİLA BAKAN - 6C

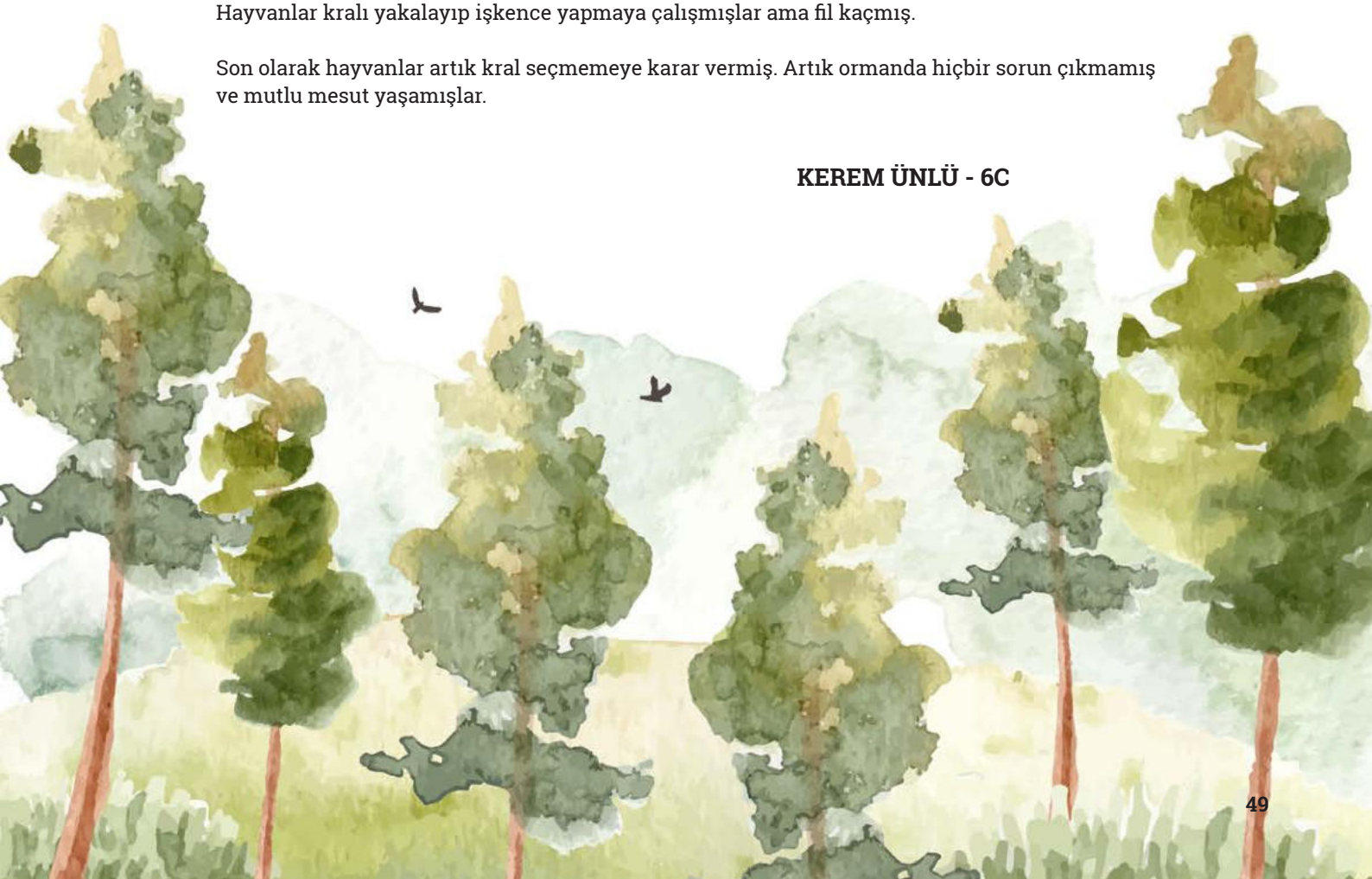
KRALSIZ HARİKA BİR ORMAN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kral aslan varmış. Aslan, ormanın kralıymış. Bir gün mağarasında uyurken bir ses gelmiş ve aslan uyanıp oraya doğru gitmiş. Ormandaki hayvanlar kavga ediyorlarmış. Kral aslan sinirlenip bağırmış, "Neden kavga ediyorsunuz?" diye. Hayvanlar, "Senin yüzünden." diye bağırmış. Kral, "Niye?" diye sormuş. Hayvanlar, "Sen ormanda düzen sağlayamadığın için kavga ediyoruz, bu yüzden yeni bir kral seçelim." diye bağırmışlar. Aslan kabul etmiş ve bir gün sonra kral seçilecekmiş.

Fil ve fare de başkanlığa aday olacakmış. Bir gün geçmiş ve seçilme zamanı gelmiş. Çoğu kişi fili tutuyormuş. Az da olsa aslanı tutanlar varmış ama fareyi tutan kimse yokmuş. Bu yarışma, bir bilgi yarışmasıymış. O yüzden fare kendine çok güveniyormuş. Yarışma başlamadan önce kurallar açıklanmış. Her soru bir puan, son soru on puan ve toplam on soru varmış. Başta fil dokuz puan almış ama fare son soruyu şanslı bir şekilde kazanmış. Fili tutanlar bile farenin tarafına geçmiş. En sonunda fare o kadar sevinmiş ki ormanın etrafında koşarak bir tur atıp gelmiş. Ormanın kralı fare olmuş ama fare herkese hava atıyormuş ve o da ormanda düzeni sağlamıyormuş. Ormandaki hayvanlar, "Bu sefer de fil kral olsun." demişler. Fare çok üzülmüş ve son bir şans daha istemiş ama ormandaki hayvanlar fareye şans vermemiş. Fili kral seçmişler. Fil, ormandaki düzeni çok iyi sağlıyormuş. Ormandaki hayvanlar çok iyi geçiniyormuş ama fil ormana bazı kurallar getirmiş. Mesela bir hayvan başka bir hayvan ile kavga ederse veya öldürür ise o hayvana işkence yapılırmış. Bir gün kral fil uyuyormuş. Uyurken bir hayvan file soru sormak için onu uyandırmış. Fil, bir hayvan onu rahatsız ettiği için onu gizlice öldürmüş. Ormandaki bir hayvan filin kuralları çiğnediğini görmüş ve öbür hayvanlara kralın birini öldürdüğünü söylemiş. Hayvanlar kralı yakalayıp işkence yapmaya çalışmışlar ama fil kaçmış.

Son olarak hayvanlar artık kral seçmemeye karar vermiş. Artık ormanda hiçbir sorun çıkmamış ve mutlu mesut yaşamışlar.

KEREM ÜNLÜ - 6C

Küçük Kız ve Onun Nefis Kurabiyeleri

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde cinler cirit oynarken eski harman içinde uzak diyarlarda ormanda bir kurt yaşarmış. Gri tüyleri, kocaman kulakları varmış. Koca bir ağzı olmasına rağmen tek bir lokma bile yiyemiyormuş.

Günlerden bir gün kurt, yiyecek bulma umuduyla ormanda dolaşmaya başlamış. Ormanda dolaşırken bir ses duymuş. Küçük bir kız şarkı söyleyerek elinde bir sepet ile dolaşıyormuş. Sepetin içinde nefis kokular yayan kurabiyeler varmış. Kurt, belki ona da bir parça kurabiye verir diye kızın yanına gitmiş. Tam ona soru soracakken kız ondan korkmuş. Kurt kızı sakinleştirmeye çalışmış. En sonunda kız sakinleşmiş. Kurt kurabiyelerinden bir parça yemek istemiş. Ama kız "Hayır! Bunları patikanın sonundaki hasta büyükanneme götüreceğim" demiş. Kurt çok üzülmüş ve çalıların arasında kızın bahsettiği eve doğru ilerlemiş. Evin kapısı açıkmış, içeriye girdiğinde ise kimsecikler yokmuş. Kurt "Fırsat bu fırsat eminim kız içeriye girdiğinde büyükannesini göremezse çok üzülür" demiş ve büyükannesinin kıyafetlerini giyip onun kılığına girmiş. Birkaç dakika sonra kapı çalmış. Kurt sesini incelterek "Kim o?" demiş. Kız, "Benim büyükanne torunun." demiş. Kurt "Girebilirsin" demiş. Beraber kurabiyeleri yemeye başlamışlar. Kurt içinden "Sonunda! Sonunda karnımı doyurabildim. O kadar uzun zamandır bir şey yemiyorum ki yiyeceklerin ne kadar lezzetli olduğunu unutmuşum." diye geçirmiş. Aradan bir saat geçmiş. Küçük kız büyükannesinin neden hastalandığını merak etmiş ve sormuş. "Büyükanne sen neden hastalandın?" demiş. Kurt, lafı geçiştirmeye çalışmış ama küçük kız ısrarla soruyormuş. En sonunda kurt, "Tamam tamam ben bozulmuş bir..." Kız, "Evet sen bozulmuş bir?" Kurdun aklına bir şey gelmiyormuş. Daha sonra Kurt, "Ben şu kıza zor bir bilmece sorayım da yakamı bıraksın" diye düşünmüş. Kurt, kıza: "Küçük küçük taneler, kalabalık aileler." demiş. Kız şaşırmış "Bu ne büyükanne?" demiş. Kurt, "Eğer bu bilmeceyi bilirsen neden hastalandığımı öğrenirsin." demiş. Aradan biraz zaman geçmiş. Kurt yine acıkmaya başlamış. Bir anda Kurdun midesi guruldamaya başlamış. Bunu duyan kız sormuş "O neydi büyükanne?" Kurt ne cevap vereceğini şaşırmış. O an kız karşısındakinin büyükannesi olmadığını anlamış. Fakat çok geçmiş; Kurt, açlıktan dayanamayıp kızı yemiş. Kurt yaptığı bu şeye inanamamış. Neden böyle bir şey yapmıştı? Açlığı gözünü kör etmişti. Kız hak etmiş miydi? Kurt bir anda öfkelenmiş, Evet! Hak etmişti ne olmuş yani onca kurabiye arasından bir tanecik verseydi. O zaman böyle bir şey yapmazdı belki. Artık olan olmuş. Kurdun elinden bir şey gelmezdi. O kız ölmüştü. Belki kendi canına kıyıp bu ıstıraptan kurtulabilirdi. O, sonsuza dek bu ıstırap ile yaşamaya zorunlu bırakılmıştı. Zaten hikâyenin başında aç olmasının sebebi de bu lanetti. Kendini ormanın derinliklerinde herkesten uzak bir yere sürgün etti. İntikam almanın cezasıydı bu.

Artık ne kurttan ne küçük kızdan ne de büyükannesinden haber alınamamış. Zaten kız kurdun midesindeymiş ama büyükannesi? Belki de kurdu o lanetlemiş...

SEDEF DÜNDAR - 6C

Küçük Kral Dido!

Az gittim uz gittim, dere tepe düz gittim, evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde bir ormanda Dido adında küçük bir kaplumbağa ailesi ile yaşarmış. Bu kaplumbağanın en büyük hayali şöyle havalı, kırmızı pelerinli bir kral olmakmış. Bu kaplumbağanın ailesinin maalesef maddi durumu pek iyi değilmiş ama yine de mutlu bir hayat sürdürüyorlarmış.

Bu kaplumbağa parasızlıktan dolayı, kendine bir pelerin alamadığı için evde bulduğu kumaşlardan kendine bir pelerin yapmış ve bir daha bu pelerini hiç çıkarmamış. Kendini tıpkı hayalindeki gibi bir kral sanıyormuş. Gittiği orman okulundaki arkadaşları ona "Küçük Kral Dido!" dermiş. Klasik bir okul günü annesi onu, Dido'yu, "Hadi oğlum kalk artık! Okuluna geç kalacaksın!" diye uyandırmış. Bizim kaplumbağa hemen kalkmış. Sırasıyla yüzünü yıkamış, dişini fırçalamış, hazırlanmış ve pelerinini takıp okula doğru yola çıkmış. Okula gelince diğer arkadaşları ile biraz sohbet etmiş ve kahvaltıya gitmek için sıraya girmişler. Yemeklerini alıp masaya geçmişler beraber ve konuşmaya başlamışlar. Konu bir anda bizim kaplumbağanın kral merakına gelmiş. Arkadaş gruplarında kocaman bir evde yaşayan, bütün teknolojik aletlere ve bir sürü arabaya sahip olan bir tavşan varmış. Tavşan şunu demiş, "Kral demişken aklıma geldi, haberleri gördünüz mü? Kral yaşlandığı için artık mesleği bırakıyormuş. Ve oğlu olmadığı için de ülkeyi yönetecek yeni birini arıyormuş." Bunu duyan Dido resmen mutluluktan havaya uçmuş. Yıllardır hayali olan bu fırsat resmen onun hayatını değiştirebilirmiş. Ta ki şunu duyana kadar, tavşan devam etmiş. "Fakat bu seçmeler ülkenin taa diğer tarafında, sarayda yapılacakmış." deyip telefonundan bu haberi öğrendiği internet sayfasını göstermiş. Bizim kaplumbağa çok üzülmüş tabii ama yıllardır beklediği bu fırsatı kaçıramazmış. Kafaya koymuş. Eve gidip olayları annesine anlatmış. Annesi ilk önce çok sevinmiş fakat ne oğlu oraya gönderebileceği kadar büyükmüş ne de onu oraya götürebilecek bir araçları varmış. Fakat oğlunun ne olursa olsun kafasına taktığı şeyi yapacağını biliyormuş. Ee, ona da oğlunun hayallerine bir adım daha yaklaşması için eşyalarını toplamasına yardım etmek düşermiş. Oğlunun bavuluna; birkaç parça eski giysi, eşya, hasta olursa diye ilaç ve bir de kendisiyle iletişime geçebilmek için küçük bir telefon vermiş. Bizim kaplumbağa az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, çayır çimen geçerek, soğuk sular içerek, altı ayla bir güzde bir arpa boyu yol gitmiş. Ve sonunda saray bütün görkemiyle karşısında duruyormuş! Fakat sarayın önünde tıpkı Dido gibi yeni kral olmak isteyen onlarca hatta binlerce hayvan varmış. Yarım saat beklemiş, o sırada yanına aldığı şeylerden birkaç parça atıştırmış ve yarım saat sonunda kral herkesi sarayın içine çağırmış. İçerdeki herkes çok zengin hayvanlarmış, Dido kendini biraz ezik hissetmiş, yüzü düşmüş. O sırada kral artık konuşmasını yapmaya başlamış. Sarayda herkese birbirinden dağınık birer oda verip temizlemesini istemiş. Sonuçta kral olmak sadece siyaset, ekonomi bilmekle olmuyormuş. Hayvanlar şoka uğramış, hatta bazıları baştan pes etmiş. Bizim kaplumbağa bu hayvanları görünce çok şaşırmış çünkü onun yapmayı en iyi bildikleri ve ilk öğrendiği şeylerden biriymiş. Annesine temizlikte ev işlerinde hep yardım edermiş çünkü annesinin bunların hepsine yetişmesi çok zormuş. Dido, hemen kendine düşen odayı bitirmiş, hatta kralın bile dikkatini çekmiş. Dido, o arada annesini aramış, üstünü değiştirmiş, diğer hayvanlar o sırada ancak bitirmiş. Kral bütün odaları dolaşmış ve bir süre düşünüp kararını vermiş. Hayvanlar onu dinleyemeyecek kadar yorgunmuş. Kral konuşmaya başlamış: "Sonraki kralınız bir kaplumbağa!" bunu duyan kaplumbağalar ve meraklı birkaç hayvan daha hariç diğer hayvanların hepsi sıkkın sıkkın sarayı terk etmiş. Diğer hayvanlar dinlemeye devam etmiş ve artık uzatmadan kralı açıklamış. "Yeni kral: 'Küçük kral Dido!'." Bunu duyan diğerleri üzülseler de alkışlamış. Dido, yıllardır kurduğu o hayali yaşıyormuş şuan! Koşarak tahta çıkarak eski pelerinini çıkarıp gerçek kral tacını ve hayalindeki o pelerini takmış ve yeni halkını selamlamış.

Bu haberi Dido'nun annesine o tavşanın annesi vermiş. Dido, hemen araçlar gönderip ailesini saraya getirtmiş ve sonsuza kadar zengin, mutlu ve huzurlu bir hayat yaşamışlar. Ülkenin her yerine "Küçük Kral Dido!"afişleri asılmış ve halkı kralı ile mutlu, mesut yaşamış.

DESİL ÖZDEMİR - 6B

Tahtlar ve Kararlar

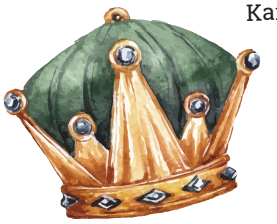

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde ben dedemin bastonuna, ablam anneannemin gözlüğünü kullanırken bir kraliyet varmış. Bu kraliyette güzeller güzeli bir prenses varmış, Farah.

Farah'ın babası yani kralın adı Ümit'miş,annesi Demet,abisi Caner,yengesi Yonca,bir kuzeninin adı Aksa diğerinin adı Seçil'miş.

Farah; 20 yaşında, boylu poslu, siyah saçlı, gözlüklü, bol giyinmeyi seven, kibar, naif, zarif, dürüst, sevgi dolu ve ayağı taşa takılırsa oturup saatlerce ağlayacak biriymiş. Ancak kimse onun önünde taş olmaya cesaret edemezmiş. Ne kadar naif görünse de düşmanlara karşı da o kadar acımasızmış. Ayrıca babası da onun üstüne çok düşüyor, bir dediğini iki etmiyormuş. Herkes kralın kızına zarar verenin ya da vermeye çalışanın gözünün yaşına Bakmayacağını bilirmiş. Abisi Farah'ı sevmezmiş çünkü onu hep kendine rakip görünmüş ve babasının yerine varis olarak onun değil Farah'ın geçeceğini öğrenince küplere binmiş. Farah'ın küçüklük tramvalarının sebebi de oymuş.

Kardeşini daha aylıkken boğmaya kalktığı için onları ayrı tutarlarmış ama Caner her zaman Farah'ın yalnız olduğu zamanları arar ve ona zarar vermeye çalışırmış. Farah da tüm bu yaşadıklarından dolayı bir tek kırmızı sarkacı ile uyuyabiliyormuş.

Sarayda huzurlu bir yemek sofrasında iken kral sesizliği bozup Seçil'e dönerek "Farah'ın sarkacının senin odanda ne işi var." demiş.

Farah'ın sarkacı son bir haftadır kayıpmış. Babası ne kadar sarkaç alırsa alsın hiçbirisi onu uyutmuyormuş. Seçil de Farah'ı sevmiyormuş. Ancak kıral, abisi ve kuzeni Seçil'i tek bir kelimesi ile sürgüne gönderebilecek kadar güçlü olmasına rağmen onlara merhamet duyacak kadar iyi kalpliymiş.

Farah şok olmuş bir şekilde Seçil'e baka kalmış.Seçil'in eli ayağına daha çok karışıyormuş." Amca Farah gittiğimiz her davete özensiz giyiniyor, fakat herhangi bir kursa giderken manken gibi giyiniyor ne yapılması gerekiyorsa tam tersine yöneliyor, biraz büyümesi için yaptım."demiş.

Annesi Demet hemen olaya atlamış, kızını kimseye yedirtmezmiş.

"Sen kendince doğru olanı yapıyorsun fakat insanların gözünde bir Farah Tozlu değilsin."demiş.

Seçil, öylece kalmış ve hiçbir şey diyememiş. Birkaç saat sonra Farah uyumaya gitmiş.

Kraliyetin dostu olduğu gibi düşmanı da çokmuş.

Farah uyurken eve Kalenderlerin en delisi ve en güçlüsü Gurur Kalender girmiş. Kalenderler ve Tozluların pek de iyi anlaştı söylenemezmiş. Gurur'un amacı Ümit'in canını yakmak için kızıyla evlenmekmiş. Farah uyurken birkaç tıkırtı duymuş ama kaledekilerden biridir diye düşünüp pek de aldırış etmemiş. Ancak sabah uyandığında hiç bilmediği bir kalenin, hiç bilmediği bir odasında uyanmış. Karşısında onu izleyen Gurur'u görünce şaşırmış. Gurur'u hiç tanımıyormuş ve ne yapacağını bilmiyormuş. Gurur fazla rahat görünüyormuş. Zümrüt yeşili gözlerini Farah'a kenetlemiş. Farah başının altındaki yastığı Gurur'a fırlatarak "Sen sen kimsin ve ben neden buradayım?" demiş.

"Yavaş ol, bu kadar soru sorarken yorulmuyor musun?"

Farah "Kısa kes ve cevap ver!" demiş.

"Sakin ol ve şimdi sorularıma cevap ver!"

Farah'ın kalbi ağzını da artmaya başlamış."Sevdiğn biri var mı?" demiş.

Farah'ın cevabı netmiş "Hayır." demiş çünkü yokmuş.

"Emin misin?" demiş Gurur. Farah bir kere daha "Hayır!" demiş.

"O vakit evleniyoruz."demiş Gurur. Farah atlamış "Hayır sevdiğim biri var!" demiş Farah.

Gurur: "Yalan söyleme iki kere sordum ikisinde de hayır dedin. Benden kaçışın yok!" Gurur'un genleri Karadeniz den geliyormuş. Gurur neşeli bir sesle, "Gel de sana yarından itibaren artık akraban olacak insanları göstereyim." demiş.

Farah, "Sen ve ailen hakkında bir şeyler biliyorum gerek yok." demiş.

Gurur, "Hadi oradan bir şey bildiğin yok." demiş.

Farah, "Ben her şeyi bilirim bir kere." demiş.

Gurur, "Söyle o zaman kurulandıkça daha çok ıslanan şey nedir?"

Farah sorunun cevabını bilmenin verdiği keyifle "Havlu."demiş.

"Doğru ama kaçışın yok, halkımın kraliçesi benim de karım olacaksın."demiş.

Farah kolundan tutup aşağı götürüp ondan beş ay büyük yeğeni, ondan üç yaş küçük olan yeğeni, altı yaş küçük olan yeğeni , ondan on yaş küçük olan son olarak en büyük yeğenini karısı ile tanıştırmış. Gurur 'un yeğeninin karısı ona sürekli "Elticiğim", Gurur'un yeğenleri ise "yenge" diyormuş. Farah ilk seferinde biraz garipsemiş fakat sonrasında alışmış. Sabah olmuş zarif ve küçük bir törenle nikahları kıyılmıştı. O günden sonra Farah ve Gurur birbirlerine aşık olmaya başlamışlar. Yıllar yılları aylar ayları kovalamış. Farah ve Gurur'un iki çocuğu olmuştu. İki kraliyet kardeşçe yaşamaya başlamışlar ve ikisinin evliliği iki kraliyet arasındaki barışı temsil ediyormuş. Birlikte sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

MİRA NUR SEÇİLMİŞ - 6B

Thor'un Şimşeği mi?

Zeus'un Şimşeği mi?

Bir varmış, bir yokmuş. Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer tellal iken, horoz imam iken, manda berber iken, annem kaşıkta, babam beşikte iken. Ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallarken. Babam düştü beşikten, alnını yardı eşikten. Uzun zaman önce sadece mutluluğun olduğu bir diyarda yakışıklı bir genç erkek varmış. Bu gencin adı Thor'muş. Thor her gün sabah erkenden kalkar ve yüzmeye gidermiş. Bir gün yine yüzmeye gittiğinde Poseidon, Thor'un yanına gelmiş ve ona kim olduğunu sormuş. Thor ona kendini tanıtmış ve her gün buraya yüzmeye geldiğini söylemiş. Thor ve Poseidon biraz yüzüp eğlendikten sonra Thor evine dönüp güzel bir şekilde yıkanıp erkenden uyumuş.

Sabah uyandığı gibi Thor kendini zincirlenmiş bulmuş. Etrafı askerlerle çevriliymiş. Tam ağzını açacakken göremediği biri onun ağzını kapatmış ve Thor'a bir bilmece sormuş. "Gökte durur paslanmaz suya düşer ıslanmaz. Eğer bu bilmeceyi bilirsen seninle bir yarışma yapacağız. Eğer sen kazanırsan serbest kalırsın ama eğer kaybedersen ömrün boyunca yemediğin cezayı yersin." demiş. Günler günleri kovalamış, haftalar da haftaları. Thor, hala bilmecenin cevabını arıyormuş. İlk olarak kuş demek istemiş fakat eğer suya düşerse ıslanacağından dolayı söylemekten vazgeçmiş. Sonrasında aklına günbatımı manzaralı olan odası gelmiş. Ve hemen cevap olarak "Güneş!" demiş. Çünkü güneş havada duruyor fakat paslanmıyordu. Aynı zamanda batarken de suyun içine giriyordu fakat ıslanmıyordu. Askerler Thor'u serbest bırakmışlar ve yarınki yarışma için hazırlanmasını söylemişler. Yarışmada yarışacağı kişi kim bilmiyormuş. Bu yüzden biraz heyecanlıymış. Yarışma zamanı geldiğinde sahneye çıktığında karşısında kim olduğunu görünce ağzı açık kalmış. Karşılarında olan kişi tanrıların tanrısı Zeus'muş. Zeus, çok güçlü olduğu için Thor'un yanında savaşması amacıyla Thor'un arkadaşı olan Poseidon'u getirmişler. Zeus sinirlendiği için ilk olarak Poseidon'u öldürmüş. Zeus Thor'un arkadaşı Poseidon'u öldürünce Thor çok sinirlenmiş. Thor ona atılan Zeus'un şimşeğini kendi şimşekleriyle mavi bir renge bürünmesini sağlamış. Thor daha sonrasında bu şimşeği tam Zeus'un göğsüne atmış ve Zeus'un ölmesine sebep olmuş. Thor sonrasında serbest bırakılmış.

Thor serbest bırakıldıktan sonra Thor'un ilk yaptığı şey Poseidon'la birlikte yüzdükleri yere gitmek olmuş. Thor Poseidon'u kaybetse bile umudunu yitirmemiş ve normal hayatını sürmeye hatta her gün yüzmeye gitmeye karar vermiş. Aynı zamanda ölene kadar mutlu bir şekilde yaşamış.

KEMAL DENİZ GÜZEL - 6D

GEZİ YAZISI

İSTANBUL'UN GÜZİDE SEMTİ: BALAT

Proje dersi seçmem gerektiğini duyar duymaz aklıma Türkçe dersi geldi. Üretmeyi, yaratıcılığımı konuşturmayı çok seviyorum. Konum ise, Semt İsimlerinin Doğuş Hikâyeleri'ydi. İstanbul deyince akla gelen ilk semt Balat benim için. Ailemle bir pazar günü düştük yollara ve biz başladık Balat'ı dolaşmaya. Size gözlemleri aktarıyorum.

Balat'ın dar ve taşlı sokaklarında dolaşırken hemen göze çarpan şeylerden biri evlerin canlı renklere boyanmış olması. Her bir ev, farklı bir renge sahiptir ve bu durum mahalleye büyüleyici bir atmosfer katmakta. Mavi, yeşil, sarı, turuncu ve kırmızı gibi canlı renklere boyanmış evler, bizi adeta bir renk cümbüşüne davet etti. Mahalledeki en dikkat çekici yapılardan biri, Bulgar Kilisesi olarak da bilinen Aziz Stefan Kilisesi. Bu kilise, 19. yüzyılda inşa edilmiş. Ayrıca Surp Hreshdagabet Ermeni Kilisesi ve Ahrida Sinagogu gibi önemli dini yapılar da yine bu mahallede bulunmakta. Bu yapılar, mahallenin tarihindeki dini çeşitliliği yansıtan önemli simgeler. Tarihi ve kültürel bir hazine olan bu semt renkli evleri, dini yapıları ve sokaklarındaki tarihi atmosferiyle her yıl birçok ziyaretçiyi kendine çekmektedir.

İstanbul'u keşfetmek isteyen biri Balat'ı mutlaka listenize eklemeli diye düşünüyorum. Bu renkli mahalledeki gezinti, sizi zamanda geriye götürecek ve İstanbul'un benzersiz tarihini yaşamanızı sağlayacaktır. Bu semt aynı zamanda dini yapılarıyla da ünlüdür ve bu yapılar da fotoğrafçılar için cazip bir konudur. Fotoğrafçılar için Balat'ın vazgeçilmez noktalardan biri de Fener Rum Lisesidir. Bu tarihi yapı, muhteşem bir cepheye ve görkemli bir merdivene sahiptir. Fener Rum Lisesinin önündeki geniş meydan, etkileyici bir kare yakalamak isteyen fotoğrafçılar için ideal bir noktadır. Eğer fotoğrafçılıkla ilgileniyorsanız ve İstanbul'un tarih ve renklerini yakalamak istiyorsanız, Balat'ı mutlaka ziyaret etmelisiniz. Bu eşsiz semtte dolaşırken fotoğraf makinenizi hazır tutun ve sokakların büyüsünü yakalayın. Balat'ta gezerken mutlaka denemeniz gereken lezzetlerden biri balık ekmektir. Semtin deniz kenarında bulunması sebebiyle taze ve lezzetli deniz ürünleri sunan balıkçılar bulabilirsiniz. Hafifçe kızartılmış balığın ekmeğe yerleştirildiği bu nefis atıştırmalık, mahallenin sokaklarında yürürken keyifle tüketebileceğiniz bir seçenektir.

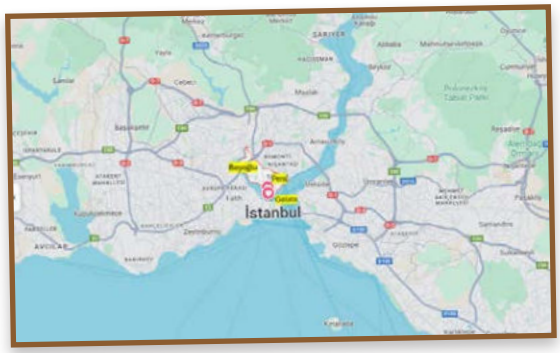
GÜNEY DEMİRKANOĞLU - 5A

PERA'NIN PERA'DA BİR GÜNÜ

Pera semti ile ilgili ilk araştırmamı internetten yaptım. Semt isminin nereden geldiğini arattığımda Doğan Hızlan'ın "Beyoğlu'nun Pera Olarak Tarihi" adlı yazısını buldum. Bu yazıda "tarihi yarımadanın ve Haliç'in karşısında gelişen bölge öteden beri Yunancada karşı yaka, öte anlamına gelen Pera adıyla anılmıştır" cümlesini buldum. Nur Akın'ın kitabından Pera hakkında detaylı bilgi edindiğini yazdığı için Galata ve Pera adlı kitabı Amazon'dan almak istedim. Kitabı satın almak istediğimde Amazon bana benzer iki kitap daha önerdi. "Galata, Pera, Beyoğlu: Bir Biyografi" ve "Osmanlı Başkentinde bir Levanten Semti Galata-Pera" adlı bu kitapları da aldım. Kitaplar geldiğinde çok kalın ve büyükler için olduğundan içindekiler sayfasından Pera ismi ve tarihçesi ile ilgili olan bölümleri buldum.

Pera'nın tarihiyle ilgili şu bilgileri edindim. "Galata'nın Bizans'ın ilk yıllarında Skai adıyla anıldığı, tarihi yarım adadan, dolayısıyla asıl kentten Haliç'le ayrılan bu kısma Peran an Skais denildiği, karşıda anlamına gelen Peran kelimesinin de önceleri Cenevizliler tarafından Galata, daha sonradan da Levantenlerce Beyoğlu için kullanılır hâle geldiği belirtilmektedir."
"Yunancada karşı kıyı, öte yaka gibi bir anlama gelen Pera kelimesi bazı yazarlarca yanlızca bugunkü Beyoğlu bölgesi için kullanılmış. Özellikle Türkler tarafından Pera yerine Tünel ile Taksim arasındaki alan için kullanılan Beyoğlu adının ise bir beyin oğlunun bölgedeki konağından kaynaklandığı ileri sürülür."

Beyoğlu, Pera ve Galata'yı gösteren bir harita.

2 Mart 2025 Pazar günü ailemle birlikte Pera'yı gezdim. Arabamızı Tepebaşı'ndaki otoparka bıraktık. Pera semtine otobüs, metrobüs ve taksi ile kolayca ulaşılabildiğini öğrendim. İlk olarak Pera Müzesi'ni gezmeye karar verdik. Bilet almak için içeriye girdik ve 12 yaş ve altındaki çocuklar için pazar günleri müzeye girişin ücretsiz olduğunu öğrendim.

Pera Müzesi

Gezmeye ikinci kattan başladık. Bu katta resimler var. Hepsi çok gerçekçi ve büyük. En çok Osman Hamdi Bey'in çizdiği Kaplumbağa Terbiyecisi adlı resmi sevdim. Üzeri beton ile kaplı çok değişik bir tablo da vardı. Ressamı Alejandro Pereda.

Pera Müzesi. Osman Hamdi Bey'in Kaplumbağa Terbiyecisi adlı yağlıboya resmi.

Müzenin birinci katında ise porselen, kahve fincanları ve ağırlık ölçüleri ile ilgili eserler vardı. Bu bölüme bir tartı koymuşlar ve üzerine çıkıp kilona bakabiliyorsun. Eski zamanlarda eski ölçü birimleri ile kilonun ne kadar olduğunu gösteriyor. Çok eğlenceli ve değişikti.

Pera Müzesi'nden çıkıp İstiklal Caddesine doğru Odahan denilen yoldan bağlandık. Gitar çalanlar vardı bu yolda. İstiklal Caddesi'ne çıkınca önce tramvay yolunu sonra da tramvayı gördüm.

Cadde çok kalabalıktı. Caddede mağazalar, kafeler, konsolosluklar ve okullar vardı. Döner ve dondurma satan yerler çok fazlaydı. Çok fazla simitçi vardı. En meşhur pastanesi Markiz Pastanesi'ni gördüm ama içeride özel bir etkinlik olduğu için giremedim. Fotoğrafçı Ara Güler'in kafesi Ara Kafe de çok güzeldi.

Cadde üzerinde Narmanlı Han'ı gezdim. Burası eski zamanlarda otel olarak kullanılıyormus. Çok ünlü sanatçılar burada yaşamış. Bahçesinde bu sanatçıların heykelleri var. İçerisinde kafeler ve İllüzyon Müzesi vardı. İllüzyon Müzesine girdim, çok eğlenceli ve şaşırtıcı aktiviteler vardı.

Cadde üzerinde çok fazla sanat sergisi vardı. Yapı Kredi Yayınlarının olduğu binanın 2.katında Akdeniz Heykeli sergileniyor. Kitapçısında ise çok fazla çeşit ve güzel kitaplar var.

Sonrasında St.Antuan Kilisesini gördük. Pazar ayini olduğu için içerisine giremedim. Bahçesi ve binası çok güzeldi. Bu kiliseyi çok fazla turist ziyaret ediyordu.

Buradan bu gezi sırasında en merak ettiğim yer olan Pera Palas'a gittik. Atatürk'ün kaldığı yeri görmek istedim. Girişi çok büyüktü, otelde kalanlar otele girip çıkıyorlardı. Türkiye'de yapılmış ilk asansörü gördüm. Bir de tahtırevan vardı. Eskiden trenle gelen müşterileri otele insanların taşıdığı bir tahtırevan ile taşıyorlarmış. İçerisi çok güzeldi. Pastanesinde oturup dinlendik. En meşhur tatlısı olan kallaviyi yedim.

Pera Palas'tan aşağı Tepebaşı'na doğru inip otoparka ulaştık. Gezinin sonunda Pera'yı çok beğendim. Yeni yerler gördüm ve yeni bilgiler öğrendim. İstanbul'u gezecek herkese Pera'yı da ziyaret etmesini öneririm.

PERA MEMİK - 5D

İSTANBUL'UN GÜZİDE SEMTİ: FATİH

Geçtiğimiz günlerde Fatih'e anneannemleri görmeye gittim. Anneannemlerde güzel bir iftar yemeği yedik. Ertesi gün okul projem için tarihi yerleri görmeye gittik. Hem ailecek vakit geçirdik hem de daha çok kültürel yerleri tanımış oldum. Bu yazımda gördüğüm tarihi yerleri size tanıtacağım.

İlk olarak Yerebatan Sarnıcı'na gittik. Burada projeksiyonla duvara yansıtılmış görseller vardı. Çok etkilendim. Ayrıca Yerebatan Sarnıcı İstanbul'un en büyük sanıcıymış ve su ihtiyaçlarını karşılamak için yapılan bir yapıymış. Bunları dinlerken herkesin suya para attığını gördüm. Biz de herkes gibi suya para attık ve dilek tuttuk. Ablamla beraber çok eğlendik. Ardından bir kafede soluklanıp atıştırmalıklarımızı yedik.

Enerjimizi topladıktan sonra Topkapı Sarayı'na gittik. Saraydan çok etkilendim. Gezerken sarayla ilgili birkaç bilgi buldum. Topkapı Sarayı 1453'te İstanbul'un Fethi ardından Fatih Sultan Mehmet'in direktifleriyle inşa edilmeye başlanmış; yaklaşık 400 yıl boyunca Osmanlı padişahlarının ikametgâhı, yönetim merkezi ve devlet işlerinin yürütüldüğü yermiş. Çok şaşırmıştım çünkü onların yaşadığı yerlere gitmek bana biraz garip geldi. Orayı da gezdikten sonra restorana gittik. Sultanahmet'in en ünlü yemeği olan Sultanahmet köftesini afiyetle yedik. Bence tadı gerçekten de çok güzeldi. Buradaki en meşhur restoran yemeğin ismini almış "Sultanahmet Köftecisi" idi.

Sonrasında ise Süleymaniye Cami'ne gittik, cami ile ilgili ailemle muhteşem fotoğraflar çektik. Mimariyi ön plana çıkaran harika fotoğraflardı bunlar. Günümüz çok güzel geçiyordu. Annem dedi ki: "Süleymaniye Cami ünlü Mimar Mimar Sinan tarafından 1550-1557 yılları arasında inşa edilmiş." Bunu duyunca hemen birkaç tane daha fotoğraf çektim. Yıllara meydan okuyan bu bina beni hayli heyecanlandırdı.

Bir sonraki durak Mısır Çarşısı oldu. Annem kendine incecik yüzükler aldı, ben de kendime anı kalsın diye bir magnet aldım. Çıkışta ise "Mısır Çarşısı Hakkında Bilgiler" diye bir yazı gördüm. Yazı şöyleydi: "Mısır Çarşısı, 1660'lı yıllarda IV.Mehmed döneminde inşa edilmiştir. Adını, özellikle Mısır'dan gelen baharatların ticaretiyle ilişkilendirilmesinden alır. İlk dönemlerinde baharat, şeker, kuru meyve, lokum ve diğer egzotik ürünlerin ticareti için önemli bir merkez olarak hizmet vermiştir."

Çok yorulmuştum ama son bir yer daha gezecektik: Ayasofya Cami. Hep beraber tramvay ile oraya gittik ve yine birçok fotoğraf çektik. O kadar büyüktü ki gözlerimi alamamıştım. Beni çok etkilemişti. Hemen araştırdım tarihçesini ve tarihçe şöyleydi: "Ayasofya Cami, Bizans İmparatoru I. Justinianus döneminde, 532-537 yılları arasında inşa edilmiştir. Yaklaşık 1000 yıl boyunca Hristiyan kilisesi olarak hizmet verdikten sonra İstanbul'un fethinden (1453) sonra camiye çevrilmiştir. 1935 yılında müze statüsü kazanmış, 2020'de ise yeniden cami olarak ibadete açılmıştır."

İstanbul'un her ilçesi birbirinden güzeldir fakat Fatih ilçesi tarihin en önemli medeniyetlerine ve kültürlerine ev sahipliği yaptığı için gezip görmeniz gereken değerli bir ilçedir. Ben de bu ilçeyi bu heyecanla gezdim.

EYLÜL ARSLAN - 5B

Kuzguncuk Semtinin Doğuş Hikâyesi

Sabah erkenden tarihi ve doğasıyla beni çok etkileyen Kuzguncuk semtini keşfetmek üzere kendi aracımız ile yola çıktık. Sizlere bu keşifte bana eşlik edecek yol arkadaşımı tanıtmak istiyorum, annem Nagihan. Kendisi gezmeyi çok seven bir yapıya sahiptir ve onun araştırmacı ruhuna da güvenerek bana bu gezide yararlı olacağını düşündüm.

Yaklaşık bir buçuk saat süren yorucu İstanbul trafiğinin ardından şehrin adeta arka bahçelerine sığınmış olan Kuzguncuk semtine nihayet varabildik. Meşhur İcadiye Caddesi'ne adım atar atmaz semtin kendine has bozulmamış doğası ve tarih kokan mimari yapıları bizi kucakladı. Kuzguncuk'a gitmeden önce kendi gezilerini paylaşan youtuber Deniz Bozkurt'un tavsiyesi ile Evliya Çelebinin notlarından yararlanarak bu semtin isminin nerden geldiğini araştırmıştım. Evliya Çelebiye göre bu ismin 15.yüzyılın sonunda bu semte yerleşmiş olan Kuzgun Baba isimli bir şahıstan geldiğini öğrendim. Caddede ilerlerken rastgele dükkânına girdiğim bir esnafın da bu konu hakkındaki görüşlerini aldım. Kendisini Ahmet Bey olarak tanıtan bu beyefendi bu semtin isminin eskiden 'Altın Kiremit' anlamına gelen çatısı altın yaldızlı kiremitle kaplı bir kiliseden geldiğini anlattı. Semtin isminin nerden geldiğiyle ilgili merakımı giderdikten sonra gezime devam ettim.

Annemle o kadar yorulmuştuk ki tarihi Çınaraltı Çay Bahçesi'nde Boğaz'a karşı bir çay içmek istedik. Boğaz'ın eşsiz manzarası ve havası keyfimizi yerine getirdi. Kafede yan masada kitap okuyan bir hanımefendi dikkatimi çekti. Kendisiyle tanışıp biraz sohbet ettim. Bu semt hakkında biraz bilgi almaktı amacım. Bana mutlaka Beylerbeyi Sarayı'nı ve Kuzguncuk Üryanizade Ahmet Esad Efendi Camisi'ni ziyaret etmemi söyledi. Vakit kaybetmeden ilk durağımız olan Beylerbeyi Sarayı'na ulaştık.

Görkemli mimarisiyle adeta bir sanat eseri olan bu sarayla ilgili yolda giderken internetten yaralanarak bazı araştırmalar yaptım. Özellikle yabancı devlet misafirlerinin ağırlanmasında kullanılan yazlık bir saray olduğunu öğrendim. Saray girişinde incelediğim tanıtım kitapçıklardan sarayın Doğu üsluplarıyla ve Batı üsluplarının kaynaştırılarak iç mimarisini inşa edildiği bilgisine ulaştım. Bizi çok etkileyen Beylerbeyi Sarayı'nı geride bırakarak Kuzguncuk Üryanizade Ahmet Esad Efendi Camisi'ni keşfetmek üzere semtin rengarenk çiçeklerle süslenmiş içimizi ısıtan evlerinin önünden yürüyerek ilerledik. Hep trafiği ve karmaşasıyla ün salmış kalabalık caddeleriyle adından söz ettiren İstanbul'da böylesine sakin doğal ve sıcak bir semtin olması çok etkileyici ve huzur vericiydi.

Bir süre rengarenk evlerle süslenmiş sokaklarda yürüdükten sonra Üryanizade Ahmet Esad Efendi Camii'nin kubbesini görebildik. Çevremizdeki insanlardan bu caminin 40 günde tamamlandığına dair rivayet olduğunu öğrendim. Bu zamana kadar gördüğüm en güzel ahşap detayları olan camiydi.

Cami ziyaretimizi de tamamladıktan sora evimize gitmek üzere dönüş yoluna doğru ilerledik. Yolda giderken bir anıt mezar dikkatimizi çekti. Yakından incelediğimizde bu anıt mezarın Osmanlı tarihinde tuğgeneral rütbesi alan ilk hekim olan Marko Paşa'ya ait olduğu öğrendik. Yeni bir şey öğrenmenin heyecanıyla Kuzguncuk semti gezimizi bugünlük sonlandırmaya karar verdik.

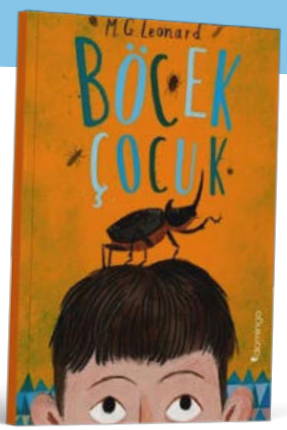
İçinden binlerce semt, yüzlerce tarihi yapılar ve milyonlarca insan ve onların hikayelerini barındıran güzel İstanbul'um. Onlardan biri olan, tarihi bozulmamış mimari yapılarıyla içimizi ısıtan Kuzguncuk semtine en yakın zamanda bir daha ziyaret edeceğim. Umarım semtin ruhunu sizlere yansıtabilmişimdir.
Sevgiyle kalın...

MEHMET BERK TUĞRUL - 5C

ELEŞTİRİ

SIRA DIŞI BİR CESARET ÖRNEĞİ OLAN BÖCEK ÇOCUK ÜZERİNE

"Bazı sıradan görünen insanlar, içlerinde sıra dışı bir cesaret taşır."

(Böcek Çocuk - M.G. Leonard)

Hayat bazen zorluklarla dolu bir yolculuğa dönüşür. Bu yolculukta karşımıza çıkan engeller, cesaretimizi sınar, korkularımızı yenmemizi ve kararlılıkla ilerlememizi ister. Böcek Çocuk işte tam da bu tür bir hikâyeyi anlatıyor; insanı derinden etkileyen, düşündüren ve cesaret veren bir yolculuk. Bugün size, beni hem duygusal anlamda etkileyen hem de motivasyonumu yükselten bu kitabı neden sevdiğimi ve neden mutlaka okumanız gerektiğini anlatmak istiyorum.

Bu kitabı sevmemin en önemli nedeni, ana karakter Darkus'un babasını kurtarma çabası oldu. Bu hikâye, yalnızca beni değil, eminim ki sizleri de derinden etkileyecektir. Darkus'un tüm kitap boyunca yaşadığı zorluklar, özellikle ruhsal değişimleri, cesareti, korkularını yenmesi ve kararlılığı, zor şartlar altında verdiği mücadelelerle birleşerek benim motivasyonumu bile yükseltti. Aynı zamanda bu mücadele, kalbimde derin izler bıraktı.

Kitabı okurken her sayfada şu soruyu sormaktan kendimi alamadım: "Şimdi ne olacak?" Bu merak ve heyecan, beni kitabın içine daha da çekti. Vazgeçmemeyi ve her şeye rağmen devam etmeyi öğrenmek için ilham verici bir yolculuktu.
Böcek Çocuk, yalnızca bir macera kitabı değil; aynı zamanda hayatın zorlukları karşısında cesaretle ayağa kalkmamız gerektiğini hatırlatan bir mesaj taşıyor. Kendine güvenmekte zorlanan arkadaşlarımız için bu kitap, cesaretin ve kararlılığın bir örneği. Kendine güvenen arkadaşlarımız içinse, hayatta her zaman öğrenilecek yeni şeyler olduğunu gösteren, ilham verici bir eser.

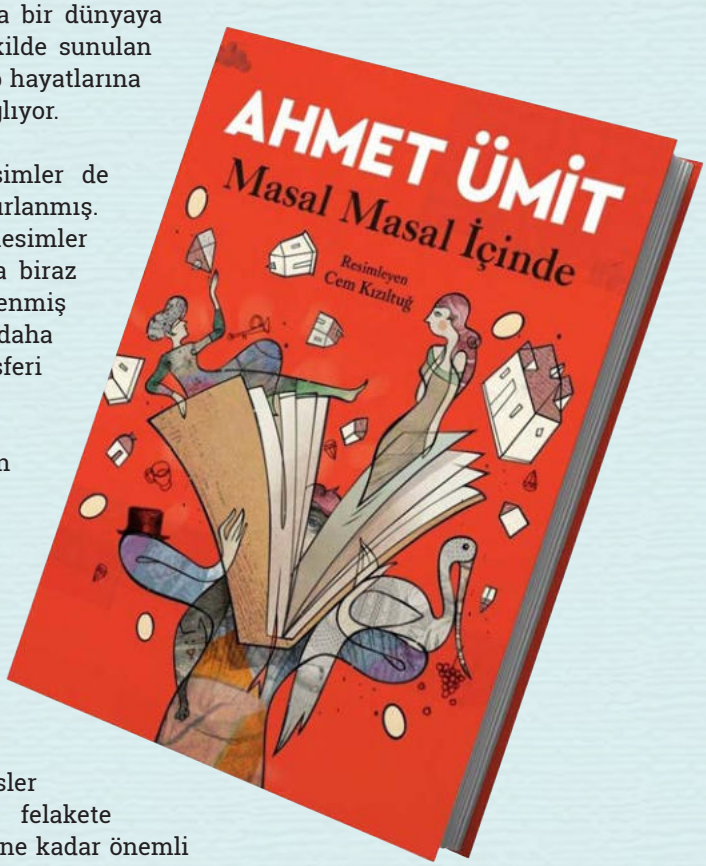
Bu müthiş macera dolu kitabın, sizler için de en az benim için olduğu kadar özel bir deneyim olacağına inanıyorum. Vazgeçmemeyi, mücadele etmeyi ve cesur olmayı öğreten bu kitabı okumanızı, yürekten tavsiye ediyorum. Umarım, bu güzel kitabı okuma fırsatını kaçırmazsınız!

İREM DEMET - 5A

MASALLAR DİYARINA YOLCULUK

"Masal Masal İçinde" adlı kitabı, yapmamamız gereken hataları hayal gücünün büyülü dünyasında anlatan, Türk edebiyatının kıymetli yazarlarından Ahmet Ümit'in kaleme aldığı harika bir eser. Kitaptaki hikayeler tamamen hayal ürünü olsa da yazarın güçlü hayal gücüyle oluşturduğu bu masallar okuyucuyu adeta başka bir dünyaya götürüyor. Üstelik, etkileyici bir şekilde sunulan bu hikayeler, okuyanları düşündürüp hayatlarına dair önemli dersler çıkarmalarını sağlıyor.

Kitapta, hikayelere eşlik eden resimler de oldukça etkileyici ve özenle hazırlanmış. Ancak bu konuda bir eleştirim var: Resimler ne kadar güzel olursa olsun, sayıca biraz yetersizdi. Daha fazla resim eklenmiş olsaydı, kitap hem görsel açıdan daha zenginleşir hem de hikayelerin atmosferi daha derinlemesine hissedilirdi.

Kitabın en sevdiğim yönlerinden biri, her hikayede birden fazla ders verilmesiydi. Bu, okuyucuyu sadece eğlendirmekle kalmayıp bilinçlendirmeyi de hedefliyor. Hatta, hayatı hakkında pek farkındalığı olmayan bir okuyucu, bu kitabı bitirdikten sonra daha bilinçli bir birey haline gelebilir. Kitabın ana fikirleri arasında şu önemli dersler öne çıkıyor: Açgözlülüğün insanı felakete sürüklediği, sabırlı olmanın hayatta ne kadar önemli olduğu ve kıskançlığın olumsuz sonuçlar doğurabileceği gibi evrensel değerler.

Kısacası, "Masal Masal İçinde", Ahmet Ümit'in yaratıcılığıyla şekillenen, derslerle dolu masalları ve eşsiz anlatımıyla herkese hitap eden bir başyapıt. Her yaştan okuyucunun bu kitapta kendisine hitap eden bir şeyler bulacağına inanıyorum.

KENAN DEMİR DEMİRAL - 5A

HAYATIMIN SINIRLARI

Bu hayatta herkes aynı oranda özgür değil. Kimisi ülkesi, kimisi ailesi, kimisi ise maddi durumu sebebiyle. Ancak özgür olanların bazıları bu şansın farkına varmazken bazıları bu haklarının kıymetini bilip kendi sınırlarını zorlamaya çalışır. Açıkçası ben de kendi sınırlarımı zorlamak istediğim için bu konu hakkında bir şeyler yazmak istedim. Ama odak noktada değinmek istediğim başkalarına değil, kendi gelişimimize odaklanmamız gerektiği olacak.

İnsanlar her zaman bizlere çeşitli engeller oluşturacaklar. Bu düşünce doğrultusunda Martı Jonathan Livingston eserinden bir alıntıyı şöyle okuyoruz, "Ben sadece havada ne yapıp ne yapamayacağımı öğrenmek istiyorum." Öğrenmek, aslında o kadar basit bir sözcük ki. Öğrenmek sadece okulda olan bir eylem değil; hayatımızın her alanında çok sayıda öğretmen var, sadece okulda değil. Bence en önemlisi şunu anlamak, bu hayatta ömür boyu yanımızda olacak olan tek öğretmen kendimizdir.
İşin bir de inanmak tarafı var. Hedefimizi gerçekleştirmek için inanca ihtiyacımız var elbet. Martı Jonathan Livingston eserinde şöyle bir alıntı okuyoruz; "Uçmak için inanca ihtiyacınız yok, sadece uçmayı anlaman yeterli." Bu alıntıda yer alan düşünce ilk bakışta başarmak için inanca ihtiyacımız yok anlamında geliyor gibi gelebilir. Ama derinlemesine anlamaya çalıştığımızda öğrenmek, anlamak ve inanmanın aslında nasıl da iç içe girdiğini göstermeye çalışıyor bizlere.

İnsanların yaratacağı engellere dönecek olursak insanlar sürekli kafamızın içindeki bir ses olacaktır. Bu sesleri bir engel olarak görmeden bir hedef koyarak ilerleyen, başarısız olunca başkalarını suçlamayan, aksine başka insanları umursamayıp sadece kendi yoluna odaklananlar her zaman başarılı olacaktır.

Kendime dönecek olursam, ben özgür bir insanım ve hedeflerim var. İnsanlar benim için dalgalar gibi sakin bir günde denize girmek istesem dalgalar her zaman beni bulur. Dalgaların arasından geçmeye çalışan bir kaptan gibi hissediyorum kendimi. Dalgalardan bahsetmişken aklıma Victor Hugo'nun bir sözü geldi, "Kimse senin dalgalarla nasıl boğuştuğuna bakmaz, gemiyi limana getirip getirmediğine bakar."

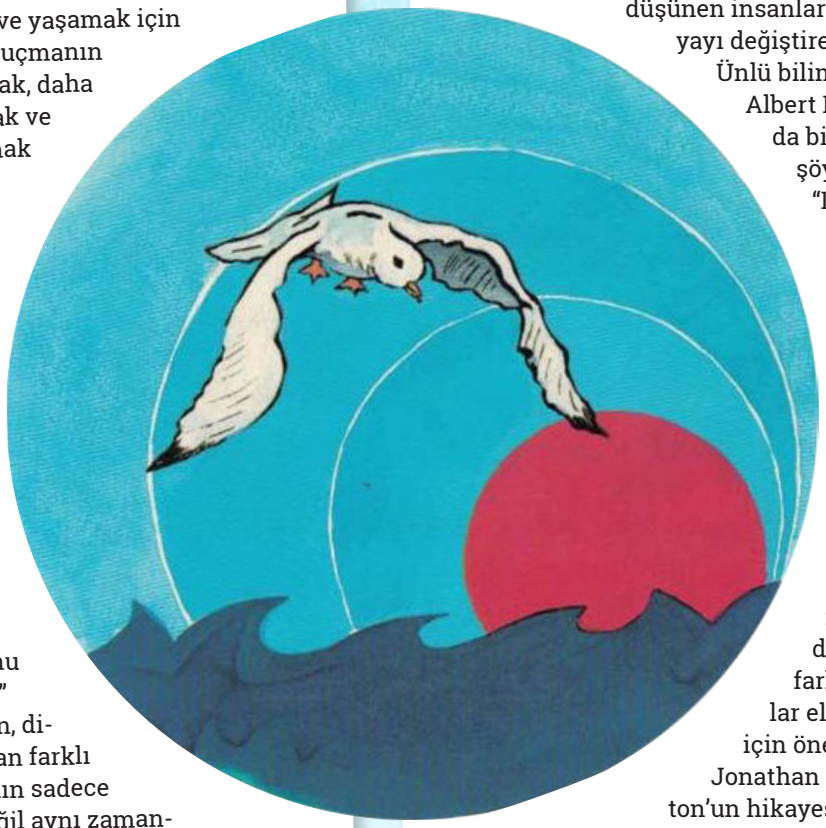
Sonuç olarak şunu belirtebilirim ki hayatınız boyunca sözü unutmayın, "Hayallarinizin peşinden koşun, insanların değil."

ELİF İLERİ - 7C

GÖKYÜZÜNÜN EN FARKLI MARTISI

Hepimiz bazen kendimizi başkalarından farklı hissederiz. Sınıfımızdaki en hızlı koşan veya en fazla kitap okuyan kişi biz olabiliriz. Tıpkı bizim gibi gökyüzünde yaşayan bir martı da diğerlerinden farklı olmak istiyordu. Bu martının adı Jonathan Livingston'dı. Jonathan, sadece yemek yemek ve yaşamak için uçmuyordu. O, uçmanın keyfini çıkarmak, daha yükseğe çıkmak ve daha hızlı uçmak istiyordu.

Eserde yazar, Richard Bach şöyle diyor: "Sürünün tüm martıları, yemek yemek ve yaşamak için uçarken Jonathon, uçmanın bir sanat olduğunu düşünüyordu." Yani Jonathan, diğer martılardan farklı olarak uçmanın sadece bir ihtiyaç değil aynı zamanda bir sanat olduğunu düşünüyordu. Bu da onun ne kadar özgün olduğunu gösteriyordu. Peki, "Farklı olmak neden bu kadar önemli?" düşünelim bakalım.

Dünyadaki bütün insanlar aynı olsaydı nasıl olurdu? Çok sıkıcı olmaz mıydı? Farklılıklarımız bizi özel kılar. Tıpkı bir bahçedeki çiçekler gibi. Her birimiz farklıyız ve bu farklılıklar dünyayı daha güzel yapar. Jonathan da farklı olduğu için sürüsünden ayrılmış olsa da sonunda kendi gibi düşünen başka martılarla tanışmış ve çok mutlu olmuştur.

Bir atasözü der ki: "Çivi çiviyi söker." Yani, farklı bir çivi başka bir çivinin yerini oynatabilir. Tıpkı Jonathon gibi farklı düşünen insanlar da dünyayı değiştirebilirler. Ünlü bilim insanı Albert Einstein da bir zamanlar şöyle demişti: "Düşünce tarzınızı değiştirmezseniz, aynı sonuçları elde etmeye devam edersiniz." Yani farklı düşünmek farklı sonuçlar elde etmek için önemlidir. Jonathan Livingston'un hikayesi bize farklı olmanın korkulacak bir şey değil gurur duymamız gereken bir özellik olduğunu gösteriyor. Kendimize güvenmeli ve hayallerimizin peşinden gitmeliyiz. Tıpkı Jonathan gibi biz de kendimize özgü yeteneklerimiz ve ilgi alanlarımızla dünyaya renk katmalıyız.

ALİ İLKİNÖNÜ - 7D

ANI

ALMANYA'DAN UNUTULMAZ ANILAR

Geçen yıl okulla birlikte Almanya'ya gitmiştik. Her şeyin başında bize bir duyuru yapmışlardı: "Almanya'ya bizimle gelmek ister misiniz?" Arkadaşlarımla çok heyecanlanmıştık. Birlikte anı biriktirmek, zaman geçirmek için harika bir fırsattı. O günün akşamında hemen anneme gitmek istediğimi söylemiştim. Annem ve babam da benimle aynı fikirde olduğu için izin vermişlerdi. İzin kağıdını imzalatıp sorumlu hocamıza vermiştim.

Gerekli bilgileri edindikten sonra geziye bir arkadaşımın gelemeyeceğini duygunca çok üzülmüştüm. Yine de başka arkadaşlarımla gideceğim için gitmekte kararlıydım. Günler geçti, gezi ile ilgili toplantılar yapıldı. Sonunda beklenen gün gelmişti. Valizlerimizi hazırlamış son hazırlıklarımızı yapıyorduk. Uçağımız çok net hatırlamasam da saat sabah 06.00'da kalkacaktı. Bu yüzden iki saat önce havaalanına gitmiştik. Herkes çok heyecanlı ve mutluydu. Bazı arkadaşlarım, gezi iki hafta süreceği için ailelerini özleyeceğini söyleyip duruyordu. Biletlerimizi aldıktan sonra uçağımıza bindik. Bir buçuk saat süren yolculuğunda ardından Almanya'ya vardık. Arkadaşlarımla uçakta sohbet edip oyunlar oynadığımız için yoluculuğun nasıl bittiğini anlamadık. Uçaktan indikten sonra konaklayacağımız Humbolt Kampüsüne vardık. İlk günümüz odalarımıza yerleşmekle geçti.Ben odada çok yakın arkadaşım ve kardeşimle kalacaktım. İki gün boyunca kampüsü gezerek keşif yaptık. Bir de bize kampüste derslere gireceğimiz için bir seviye belirleme sınavı yapıldı. Bir günümüzü de alışveriş için ayırmıştık. Alışverişten sonra kampüse döndüğümüzde aldıklarımızı çekmecelere yerleştirdik ve balkona çıkıp sohbet ettik. Bu sırada üst katımızda kalan misafir öğrenciler bizimle tanışmak istediler. Bu misafir öğrencilerin Kolombiyalı olduklarını öğrendiğimizde onların yaşantılarını çok merak etmiştik ve sohbet iyice koyulaştı. Onlarla yaptığımız paylaşımlar çok keyifliydi ve ulatamayacağımız anılar biriktirdik. Onlarla bazen yürüyüşler yaptık, birlikte müzeleri gezdik.

Hava çok sıcak olduğu için kampüsteki serbest zamanlarımızda su savaşı yaptığımız anları hala aynı keyifle ve neşeyle hatırlıyorum. Çok keyifle geçen günlerin maalesef bir sonu vardı ve bu iki hafta da bizler için iki gün gibi çok hızlı geçmişti.

Bavulumuzu hazırladıktan sonra kampüsten ayrıldık. Herkesle vedalaşma anı benim için oldukça üzücüydü. Yeni tanıştığım arkadaşlarımla kısa sürede o kadar güçlü bağlar kurmuştum ki orada kalmayı çok istedim. Bir yandan da aileme olan özlemim vardı tabii. Ben kalamasam da onlar bizimle gelebilseydi keşke diye geçirmiştim içimden .

Bu iki hafta boyunca geçirdiğim süreçte kazandığım dostlukları, keyifli anları hafızamın en parıltılı yerine yerleştirerek bu anıları asla ulatamayacağımın bilinciyle ülkeme döndüm.

DEFNE İĞDİR - 8A

SÜRPRİZ KAR TATİLİ

O gün şubat ayının soğuk,karlı bir sabahına uyandım. Dışarısı bembeyazdı ve ışıltılı bir güzellikte kar yağıyordu. Bir an okulların tatil olabileceğini düşündüm ama sonra yolların açık kalmasını sağlamak için alınan önlemler aklıma gelince hazırlandım ve babamla okula doğru yola çıktık.

Tahmin ettiğim gibi yollarda hiçbir sorun yoktu gayet rahat ilerliyorduk. Taa ki yokuşa gelene kadar. Yokuşta yerler buzlu ve karlıydı ve çok kaygandı. Yavaş yavaş çıkmaya çalışırken bir anda yokuşta kaldık. Babam hemen arabayı geri geri alarak kaldırımın kenarına park etti ve annemi aradı. Annemden evdeki diğer arabayı getirmesini istedi çünkü o arabanın kış lastikleri vardı. Annem güvenli arabayla gelip bizi alınca okula doğru tekrar yola çıktık. Tabii bu sırada bizim gibi birçok araba aynı yolda kaldı ve kar yağmaya devam ediyordu. O sırada arkadaşımı aradım ve okula gidip gidemediğini sordum. O da okul servisindeydi ve hala yolda olduklarını söyledi. O sırada acaba okul tatil olur mu, eğer olursa ailesinden izin alıp bize gelmesi için izin ister miyiz diye düşünüp plan yapmaya koyulduk. Fakat yolda ilerlemek oldukça zorlaşmıştı ve bizden önce okul servisi arkadaşımı çoktan okula ulaştırmıştı.

Babamın şirketi yolumuzun üzerindeydi kar yağışının dinmesini ve yolların açılmasını beklemek için şirkete girip beklemeye karar verdik. Bu sırada yolda bıraktığımız arabamıza buzdan dolayı kayan başka bir arabanın çarptığı haberini aldık, babam oldukça stres olmuştu ama bir süre sonra sorun çözülünce biraz rahatladı. Yaklaşık yarım saat sonra da yollar tamamen açıldı. Bir an önce eve dönmek üzere yola çıktı. Bu arada arkadaşım okulların tatil edildiğini ve herkesin evine döndüğünü haber verdi.

Eve gider gitmez kardeşimle bahçeye çıkıp kar topu oynadık. Hem eve dönebilmenin hem okulların tatil edilmesinin üzerine kardeşimle bembeyaz karların üzerinde kar topu oynamak büyük bir zevkti.

O gün sabahın ilk saatlerinde gelen beyaz sürprizin ardından yaşadığımız aksiyon dolu gün sonunda eğlenceli anılarla bitmişti. O güne dönüp baktığımda eğer o zamana geri dönebilseydim okula gidip arkadaşlarımla da kar topu oynamayı çok isterdim diye geçiriyorum içimden. Belki o zaman günün akışı ve hafızamda kalan beyaz anılar başka bir hikaye olurdu. Yine de yaşadığım bu sürpriz kar tatili benim için en güzel anılarımdan biri olmayı başardı.

PARLA KORAY - 8B

MASALLAR DİYARI İSTANBUL

Marmara Denizi'nin üzerinde bir yarımada olan, iki büyük kıtayı birbirine bağlayan, yüzyıllarca ayakta kalmış bir medeniyet olan, sayısız imparatorlukların ele geçirmek için uğraştığı, hakkında yazılmış binlerce hikâye, binlerce roman olan güzel İstanbul gezisi anılarımdan bahsedeceğim size. İstanbul birçoğumuz için yaşadığımız yer ama bir de denizi gören, turizm merkezi olan, bir masal diyarı olan İstanbul var benim için. Bir gün aklıma geldi İstanbul'u gezmek... Ben de eşyalarımı topladım, hazırlanıp yola çıktım İstanbul'u keşfetmeye.

Bir akşam ailemle otururken İstanbul'un ne kadar çok tarihi yapısı olduğunu konuştuk. Baktığımızda İstanbul birçok milletten insana ev sahipliği yapmış yıllar boyunca. Bu sebeple şehirde pek çok cami, kilise, hamam gibi yerler görmemiz mümkün. Bir gün İstanbul'u keşfetmek amacıyla yola çıktığımızda anladık ki İstanbul'un meşhur yerlerine gittiğinizde rezervasyonsuz bir yere girebilmek pek de mümkün değil. Çünkü tur şirketleri yüzünden kalabalık kat kat artmakta turistik yerlerde. Karaköy ünlü Galata Kulesi'nin yanında bulunan bir kahvecide kahvemi yudumlarken insanları izlemekten çok keyif aldım. İnsanlar, yaşadığımız bu şehirde sürekli bir koşuşturma içinde, sanki sürekli bir yere yetişme telaşıyla hareket ediyorlardı. Kahvemizi yudumladıktan sonra Osmanlı Dönemi'nde yapılmış Galata Kulesi'ni görmeye gittik ve buradan İstanbul'u izlemek çok keyifliydi. Daha sonra bir martı kiralayıp Beşiktaş'a geçtik. Beşiktaş'ta arkadaşlarımla buluşup İstanbul ile bütünleşmiş birbirinden lezzetli yemekleri yedik. Ardından İstanbul turumuza devam edip İstanbul'un bana göre en ünlü ve en güzel caddesi olan İstiklal Caddesine geçtik ve İstiklal Caddesi'nde bir bankın üzerinde oturup, tramvayı izlemek, çayımızı yudumlayarak ve simit yiyerek gün batımını izlemek çok güzel bir deneyimdi.

Benim size masallar diyarıyla ilgili anlatacağım anım bu kadardı. Benim anlattığım yerler dışında İstanbul'da güzel anlar yaşayacağınız birçok yer mevcut. Gerçek ve güzel İstanbul'u her zaman yaşayabilmek ümidiyle...

POYRAZ MATARACI 8B

ŞİİR

DÜŞÜNME ZAMANI

Dünya değişiyor dostlarım
Günün birinde gökyüzünde, yaz mevsiminde
Artık esmer lekeler göremeyeceksin teninde
Günün birinde, yol kenarında
Toprak anamızın yemyeşil saçlarını göremeyeceksin
Dalgalar vurmayacak kıyılara, martılara simit atamayacaksın
Biz kuşları ve yeşilleri çok gördük
Sonraki nesillere lütfen siz çok görmeyin...
Ben Ali, benden söylemesi
Belki bugün bizler için değil ama
Yarının çocukları için şimdi düşünme zamanı
...

ALİ MİRZA KARAKAŞ - 6B

Daha Değil

Dertlerden depresyona,
Depresyondan dertlere geçen yaralar var.
En büyük dertlerin onlara uğradığını düşünen var
Ama daha değil.

Gönül yarası havada uçuşan,
Her tarafa yayılan bir derttir
Deme aman!
Çünkü değil.

Herkes ekonomiyi düşünüyor,
Doların düşmesini bekliyor.
Bazıları ben bunu yemem diyor,
Ama çalışmıyor.

Dertler,
Dertler...
Oysaki ailedeki fertler,
Boşuna durmuyor.

Yalnız olanlar,
İnsanlığın bittiğini düşünüyor.
Ama oysaki,
Daha değil.

Daha değil derken,
Kimisine göre dert,
Kimisine göre ise
Daha değil!

EMİR SEZER - 6B

Rafta sessiz dururum sanma,
Her harfimde bir sır vardır benim.
Benim senin en yakın arkadaşın.
Benim senin zihnin, akıl yolculuğun!
Sayfalar döndükçe anlatırım,
Bendeki eşsiz hikâyeni!

EYLÜL ARSLAN - 5B

Ben bir eldivenim, sessiz ve sade,
Ellerle dans eder her mevsim, her hâlde.
Kışın soğuğunda korurum narin,
Yazın gölgemde saklar serin serin.

Derim ki: "Ey insan, unutma beni,
Ellerine dostum, sımsıcak gibi.
Yağmurda, karda, soğukta, çamurda,
Her zaman yanında, her an huzurda!

ZEKİ UFUK ÖZÜNLÜ - 5A

Bir sandığın içinde susarım yüzyıllarca,
Ama bir çıkarım ki dünya döner başka başka.
Ben altınım, değerim ama
Değersizliğin aynası bak bana!
Gör insanoğlunun yanılgısı.

ADA YURDAKUL - 5A

Bugün yine uyandım, güneşi gördüm,
Kokularla dolu dünyaya döndüm.
Havladım biraz, kuyruğumu salladım,
Sonra yavaşça sahibimi uyandırdım.

“Ne var, Dost?” dedi gülerek.
Oysaki bilmez, söylemek istediklerim pek çok gerek.
“Hadi kalk! Çıkalım yürüyüşe,
Toprak, çimen, yollar hepsi bizi bekleye!”

BEREN SOYLU - 5A

Üzülürüm tozlu raflarda beni unuttuğunda.
Okuyup incele isterim beni her sınav olduğunda.
Aydınlık geleceğe götürmek isterim seni.
Yoldaş olurum Cemre sana amacın uğrunda.

CEMRE KEBABÇI - 5B

Başarı için Emek Gerekir

Uyanırım odamda
Soğumuş çayım masamda
Her zamanki plan kafamda
Her günüm aynı bu dünyada

Bırak beni bıkkınlık
Bu hareketin bana haksızlık
Ben de isterim her gün eğlenmek
Ama benim yaptığım hedeflerim için diz çökmek

Kararlıyım bu konuda
Sıkılmam bu planla
Şimdi çalışırsam pes etmeden
İleride yaparım istediğimi kaygı etmeden

ARJEN AVŞAR - 6B

HAKLARIMIN FARKINDAYIM

Yaşama hakkım ile başladım hayata
Umut dolu yolları adımladım yarınlara
Oyun haklarımı da kullandım, eğitim hakkımı da
Haklarımın farkındayım

Farklı hayatlar içinde yaşasak da
Haklarımız aynı eğitimde ve sağlıkta
Eşitiz arkadaşlar bu dünyada
Haklarımın farkındayım

Ailemin yanında bir çatı altında
Çocuğum ben; hakkımdır barınma ve yaşama
Hiçbir el dokunamaz bana;
Haklarımın farkındayım

Sevdim ben çocuk olmayı
Yıldızlarla yarışmayı, Güneş'e doğru koşmayı
Tabiatla uyanıp, Ay dedeyle uyumayı
Sevdim ben çocuk olmayı, haklarımla yaşamayı

ALİ MİRZA KARAKAŞ - 6B

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU LİSESİ
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No. 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul
0 212 886 88 40
e-posta: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

ALKEV Özel Okulları

Deutsches Sprachdiplom der Kultusministerkonferenz